KASİYER'in yazarından

ÇEVİREN: ALPER KAAN BİLİR

SAYAKA MURATA

DÜNYALILAR

"Bu kitabı çok sevdim! Uyum sağlamak ve hayatta kalmak için içselleştirdiğimiz saçmalıklara sert, coşkulu, yürek burkan fikirlerle yaklaşıyor."
—ELİF BATUMAN

ithaki

Sayaka Murata

14 Ağustos 1979’da doğdu. 2003’te yayımlanan ilk romanı *Cyunyu* ile Gunzo Yeni Yazar Ödülünü kazandı. 2013’te *Şiro-iro no maçi no, sono hone no taion no* ile Yukio Mişima Ödülünü kazanan Murata çoksatan romanı *Kasiyer*’le 2016’da Japonya’nın en prestijli edebiyat ödülü olan Akutagava Ödülünü aldı ve *Vogue Japan* tarafından Yılın Kadınları listesine dahil edildi.

1

Dedemin ve babaannemin memleketi olan Akişina’nın kocaman dağlarında gecenin izleri öğle vakti bile hissedilir.

Engebeli yoldaki sert virajlar dönülürken, pencereden karşıda salınan ağaçları dallarının ucuna varana dek bürüyen pıtrak gibi yapraklara bakıyorum da aralarına kapkara gölgeler oturmuş. Ne zaman böyle uzayı anıştıracak kadar derin bir siyahlık görsem elimi ona uzatmak isterim.

Yanımda oturan annem, ablamın sırtını sıvazlıyor.

“İyi misin, Kise? Dağ yolları sana çok dokunuyor. Nagano’nun* dağ yolları da öyle bir sarp ki…”

*** Tokyo’nun batısında kalan il. Dağlık jeolojisi ve doğal güzellikleriyle ünlüdür. Ortalama rakım açısından ülkedeki en yüksek yöredir. *-çn***

Direksiyon başındaki babamın ağzını bıçak açmıyor. Arabayı olabildiğince az sarsmak için dönemeçleri yavaşça alıyor ve galiba dikiz aynasından, ara sıra ablamın durumuna göz atıyor.

İlkokul beşinci sınıfa geçtiğim için kendi başımın çaresine bakabiliyorum. Araba tutmasından korunmak için en iyi yol, evrenin pencereden görünen kısmını seyretmek. Bu yöntemi ikinci sınıftayken fark ettiğimden beri Nagano’nun bu sarp dağ yollarında bile araba beni tutmaz oldu. Benden iki yaş büyük ablam ise benden farklı olarak çocuk gibidir, sırtını sıvazlayan anne eli olmasa bu dağ yolunu aşması mümkün olmaz.

Yine sert bir virajı dönerek bir yokuşu tırmandık, kulaklarım *pıt* etti ve gökyüzüne adım adım yaklaştığımı hissettim. Babaannemin evi, uzaya yakındır.

Kucaklayarak taşıdığım okul çantamın içinde, katlanmış kâğıttan yaptığım sihirli değneğim ve dönüşüm aynam var. Çantanın en üstündeyse, bana tüm o sihirli eşyayı vermiş olan ortağım Piyut oturuyor. Piyut, kötücül bir organizasyonun yaptığı sihirler yüzünden, artık insan dilinde konuşamıyor, yine de araba tutmasın diye sessizce beni koruyor.

Ailemin haberi yok ama ben bir sihirli kızım.* İlkokula başladığım yıl, istasyonun önündeki süpermarkette Piyut ile tanıştım. Piyut, pelüş oyuncak standının bir kenarında duruyordu ve herhalde, çok geçmeden çöpe gidecekti; yeni yılda aldığım harçlıkla onu alıp kurtardım. Onu eve götürdüğümde Piyut bana, bir sihirli kız olmamı istediğini söyledi ve bana dönüşüm için gereken araçları verdi. Pohapipinpobopya Gezegeni'nden gelmişti Piyut; Dünya'mızın tehlikede olduğunu algılamış, kendi gezegeninin sihir polisinden görev alıp Dünya'ya inmişti. O günden beri ben, sihirli bir kız olarak Dünya'yı koruyorum.

*** Bir çizgi film janrı. Kahramanlar, büyülü güçleri olan genç kızlardır, genellikle bu güçleri kullanmak için bir dönüşüm geçirmeleri gerekir. *-çn***

Bu sırrı bilen tek kişi kuzenim Yu.* Onu tekrar görmek için can atıyorum. Geçen yılki Bon bayramından** beri Yu'nun sesini hiç duymadım. O ve ben, sadece yılda bir kez, Bon'da buluşabiliyoruz.

*** Bu isim, "Uzay" anlamındaki Uçû sözcüğüne yazılış olarak benzer. = 宇宙 ve 由宇 = Yu. *-çn***
**** Ölüler bayramı. Bu bayramda, ölülerin ruhlarının bir geceliğine dünyaya dönüp akrabalarını ziyaret ettiğine inanılır. *-çn***

Çok sevdiğim, yıldız desenli lacivert tişörtümü giymiştim. Bugün için, yeni yıl harçlığımla alıp kenara koyduğum bir tişörttü bu. Etiketini bile

çıkarmadan, özenle dolabıma koyduğum tişörtü ilk kez bugün için çıkarmıştım.

“Biraz sarsılacağız.”

Babam alçak sesle konuştu. Az ileride, yolun en keskin dönemeci bizi bekliyordu. Arabanın o ani dönüşünün şiddeti aracın içine işledi.

“Ah!”

Ablam elini ağzına bastırarak başını eğiyor.

“Pencereyi açalım da hava girsin…” Annemin bu sözüne babam derhal karşılık verdi ve gözümün önündeki cam açıldı. Ilık bir esinti yanaklarımı okşayıveriyor, yaprakların kokusu aracın içine geliyor.

“İyi misin? İyi misin?” Annemin ağlamaklı sesi arabanın içinde çınlıyor. Babam hiçbir şey söylemeden klimayı kapatıyor.

“Sonraki dönemeç, sonuncusu…”

Babam böyle söyleyince, elim gayriihtiyari tişörtümün göğüs kısmına gidiyor. Geçen yıl olmayan bir kabarma, sutyenin üzerinden belli belirsiz hissediliyor. Galiba artık dördüncü sınıftaki hâlimden farklıyım. Akranım Yu, beni görünce ne düşünecek acaba?

Yakında, babaannemin evine varacağız. Orada sevgilim bekliyor. Tenimde tedirgin bir sıcaklık duyarak gövdemi pencereden dışarı, esen rüzgâra çıkarıyorum.

Kuzenim Yu, benim sevgilim.

Bu duygunun içimde ilk ne zaman tomurcuklandığını bilmiyorum. Onunla sevgili olmamızdan çok önce, Yu’yu görmek için yanıp tutuşurdum. Yaz ne zaman gelse aramızda bir yakınlık doğardı, Bon bayramını sıkı fıkı geçirirdik. Bon sona erip de Yu, Yamağata’ya, ben Çiba’ya* dönünce bile, Yu’nun içimdeki varlığı asla kaybolmazdı. Onun gölgesi, belleğimde koyulaştıkça koyulaşır, özlemi içimi yakmaya başladıktan sonra yaz tekrar gelirdi.

*** Yamagata: Kuzey Batı Japonya’da yer alan, kışları sert ve bol karlı geçen bir taşra ili ve bu ile ismini veren kent.**

Çiba: Tokyo’nun doğusunda yer alan il. Önemli bir liman ve sanayi merkezi. *-çn*

Sevgililiğe resmen karar vermemiz ilkokul üçteyken olmuştu.* Dedem ve işçileri, pirinç tarlasının önünde akan ufak bir dere önüne taşlardan baraj yapmıştı, orada toplanan su belimize kadar geliyordu. Ailecek mayo giymiş bir şekilde orada eğleniyorduk.

*** Japonya’da eğitim yılı nisanda başlar. Yani yaz tatili sırasında çocuklar, henüz bir sınıftan diğerine geçmiş değildir. *-çn***

“Ay!”

Derenin akıntısına bacağımı kaptırmıştım ve suyun ortasına popo üstü düşmüştüm.

Yu bana elini uzatırken ciddi bir yüzle, “Dikkat et Natsuki’ciğim.* Derenin tam ortasında su hızlı akar…” dedi. Dediği şeyi ben de okulda öğrenmiştim ama bu derede de öyle olacağı aklıma gelmemişti.

*** Tsuki (Ay) sözcüğünden türeyen bir isim. Orta Doğu’da kişi adlarının, ebced hesabına göre “uğurlu” ya da “uğursuz” sayılması gibi, Uzak Doğu’da adlar, yazılırken kalemin hareket ettiği sayıya göre yargılanırlar. Bu inanışa göre Natsuki, uğursuz bir isimdir. *-çn***

“Üf, bıktım sudan. Başka yerde oynayacağım.”

Basamaklardan yukarı, kuru toprağa çıktım. Dere kenarındaki taşların üzerine, özenle yerleştirdiğim küçük çantamı elime alıp sandaletlerimi giydim. Kalan basamakları da çıktım, mayomun üstüne bir şey giymeden evin yolunu tuttum. Çantam, güneşin altında sanki canlı bir varlık gibi sıcacık olmuştu. Pirinç tarlası boyunca bir plaj sandaletiyle yürürken peşimden Yu’nun geldiğini, tanıdık ayak seslerinden anladım.

“Natsuki’ciğim, bekle…”

“Üf sus be…” Nedense o sırada çok asabi hissediyordum, o hışımla da hırsımı Yu’dan çıkardım. Bana doğru koşmakta olan Yu, ansızın bir ot kümesine elini uzatıp ufak bir otu kopardı. Pat diye o şeyi ağzına atınca apışıp kaldım.

“Yu, öyle şeyler yenmez! Mideni bozacaksın!”

“Sorun yok yahu. Kuzukulağı diyorlar buna, yenebilir bir otmuş. Teruyoşi Dayım söyledi.”

Yu’nun uzattığı otu, çekine çekine alıp ağzıma koydum.

“Ay, çok ekşi!”

“Ekşi ama lezzetli.”

“Başka nerede var bundan?”

“Buralarda bir sürü var.”

Beraber evin arkasındaki bayırda dolaşıp kuzukulağı topladık ve yan yana oturup yedik. Mayom ıslak olduğu için rahatsızdım ama kuzukulakları da çok lezizdi. Biraz keyfim yerine geldikten sonra, “Sana göre oldukça iyi bir şey öğrettin, o yüzden ben de sana bir sırrımı söyleyeceğim, Yu…” dedim.

“Ne sırrı?”

“Şey, ben aslında bir sihirli kızım. Bir aynayla dönüşüyorum ve değnekle büyü yapabiliyorum.”

“Nasıl bir büyüymüş bu?”

“Türlü türlü. En havalısı, düşmanları yenen büyü.”

“Düşman derken?”

“Şey, belki de sıradan insanlara görünmüyordur ama bu dünyada pek çok düşman var. Kötü cadılar, canavarlar falan. Ben her zaman onların icabına bakıp Dünya’yı koruyorum.”

Mayolu omzumdan sarkan çantamdan Piyut’u çıkarıp gösterdim. Piyut, her ne kadar görüntüsü beyaz bir pelüş kirpi şeklinde olsa da aslında Pohapipinpobopya gezegeninin Sihir Polisi’nden gelen bir elçi. Ben, Piyut’tan aldığım ayna ve değnek sayesinde büyücü oldum. Ben bunları anlattığımda Yu ciddi bir yüzle, “Müthiş bir şey bu, Natsuki! Senin

Dünya’yı koruman sayesinde, bizler huzur içinde yaşayabiliyoruz demek ki,” dedi.

“Evet öyle.”

“Ah, şu… Pohapipin… adı her neyse işte, o gezegen nasıl bir yer?”

“Ben de iyi bilmiyorum. *Gizemli Bilgi.*.. yok hayır öyle değildi… *Gizli Bilgi* olduğunu söyledi Piyut bana.”

“Demek öyle…”

Sihirden çok yabancı gezegeni ilginç bulması bana tuhaf gelmişti. Yu’nun yüzünü dikkatle süzdüm.

“Ne oldu?”

“Hiç… ben de bunu sadece sana söylüyorum, Natsuki.

Belki de ben bir uzaylıyımdır.”

“Ha?”

Afallamıştım ama Yu ciddi bir ifadeyle devam etti: “Mitsuko Hanım hep söylüyor, sen uzaylısın, diye. Akişina dağlarında bir uzay gemisinden atılmıştın, biz de seni orada bulduk, diye.”

“Demek öyle…”

Mitsuko Hanım dediği kişi, Yu’nun teyzesiydi. Benim de halam olan o güzel kadını gözümün önüne getirdim. Tıpkı Yu gibi içine kapanık, ağırbaşlı biriydi. Yalancı olduğunu, şaka olsun diye böyle bir şey diyeceğini sanmıyordum.

“Üstelik de var ya, çekmecemde bazı taşlar buldum. Taşları oraya ben koymadım, eminim bundan. Taş oldukları hâlde simsiyahlar, yamyassılar, pürüzsüzler. Hiç o şekilde taş görmedim. Belki de onlar benim anavatanımın taşlandır.”

“Müthiş. O zaman sen ve ben, bir sihirli kız ve bir uzaylı oluyoruz.”

“Ama benim, senin gibi kanıtım yok.”

“Ama doğrudur eminim. Belki de uzaydaki anavatanın, Pohapipinpobopya gezegenidir. Keşke öyle olsa, şahane olurdu! Eğer öyleyse, Piyut ile aynı gezegendensiniz çünkü!” Heyecanla öne doğru eğilmiş, yüzümü onunkine yaklaştırmıştım.

“… öyle midir dersin? Eğer gerçekten öyleyse, günün birinde eve dönmek isterdim.”

Yu’nun bu sözleri beni öyle şaşırtmıştı ki az kalsın avucumdaki aynamı düşürecektim.

“Dönmek mi?”

“Ben, Bon zamanı buraya geldiğimde, gizlice uzay gemisi arıyorum. Ama asla bulamadım. Acaba Piyut’tan rica edemez miyiz dersin? Beni almaya gelseler, olmaz mı?”

“Olmaz, Piyut öyle şeyler yapamaz.” Ağlamaklı olmuştum. Yu’nun, bir daha görüşmemek üzere gideceğini akhm almıyordu. “Sen günün birinde uzaklara mı gideceksin, Yu?”

“Galiba. Mitsuko Hanım için de en iyisi bu olur sanırım. Çünkü ben evlat edinilmiş bir uzaylıysam, onlar benim gerçek ebeveynlerim değil demektir.”

Ben ağlamaya başlayınca Yu telaşla, “Ağlama, Natsuki’ciğim,” dedi. Beni yatıştırmak için çaresizce sırtımı okşuyordu.

“Ben seni seviyorum, Yu. Sakın bir yerlere gitme.”

“Ama günün birinde beni almaya gelirler herhalde. Yıllardır bunu bekliyorum.” Yu’nun bu sözü üzerine gözyaşı pınarlarım daha beter açıldı. “Böyle konuştuğum için özür dilerim, Natsuki’ciğim. Dünya’da olduğum sürece senin için her şeyi yaparım. Babaannemin evinde olduğumuzda üstüme bir sakinlik geliyor. Galiba buradayken, vatanıma yakın olduğum için; ama bir yandan da sen burada olduğun için, Natsuki.”

“O zaman, kendi gezegenine dönene kadar da olsa, sevgilim olmanı istiyorum.”

Benim bu dileğimi, Yu hemen başını sallayarak kabul etti: “Anladım. Olur.”

“Tamam mı? Gerçekten?”

“Evet. Çünkü ben de seni seviyorum, Natsuki.”

Onunla serçe parmaklarımızı birleştirdik* ve birbirimize söz verdik:

*** Edo Döneminde (1603-1868) kibar fahişeler, bir erkeğe âşık oldukları ve onunla evlenmek istediklerinde, duygularını ispat için serçe parmaklarının tırnağını söker, hatta parmağın ucunu keserlerdi. Zamanla bu âdetin yerini, sembolik bir "parmak kesme" aldı: İki sevgili parmakları birbirine dolayarak birbirlerine söz verirler. Bu zararsız ve sevimli hâliyle parmak kesme töreni, çağımızda çocuklar arasında varlığını sürdürmektedir. *-çn***

1. Benim bir sihirli kız olduğumu hiç kimseye söylemeyeceğiz.
2. Yu'nun bir uzaylı olduğunu hiç kimseye söylemeyeceğiz.
3. Yaz tatili bitse bile, başka kimseye âşık olmayacağız. Bon bayramında mutlaka Nagano'ya gelip buluşacağız.

Tam parmaklarımızı ayırdığımız sırada, ayak sesleri duyuldu. Aceleyle Piyut'u ve aynayı çantama sakladım. Gelen Teruyoşi Amcamdı: "Demek buradaymışsınız. Ben de dereye kapılıp gittiniz sandım." Teruyoşi Amcam güler yüzlü, çocuklarla oyun oynamayı seven tatlı biriydi.

"Özür dileriz." Yu'yla birlikte özür dilediğimizde, Teruyoşi Amcam gülerek başımızı okşadı.

"Oo, demek kuzukulağı topladınız. Sevdiniz mi? Ekşi ama güzel, değil mi?"

"Evet!"

"Kuzukulağının tadından anladığına göre, sen de bir dağ kadını oldun demektir, Natsuki! Babaanneniz şeftali doğramış, gelsinler de yesinler diyor."

"Tamam."

Hep beraber eve doğru yürüdük. Küçük parmağımda, Yu'yla parmak kesiştiğimiz zamanki dokunuşunu hâlâ duyumsuyordum. Yanaklarımın alev alev yandığını saklamaya çalışarak aceleci adımlarla eşikten geçtim. Yu da benim gibi hissetmiş olacak ki başını eğerek yürüyordu.

İşte o günden beri, Yu'yla ikimiz sevgiliyiz. Sihirli kız olan bendeniz, asıl yurdu olan gezegene dönene kadar bir uzaylının sevgilisiyim.

Babaannemin evinin antresi geniştir. Benim odam kadar geniş o alanda, hep kendimi kaybolmuş hissederim.

“Biz geldik!” Susan babamın yerine, içeriye annem seslendi. Havada, şeftali ve üzüm karışımı bir meyve kokusu vardı. Ve ona da belli belirsiz bir hayvan kokusu karışmıştı. Komşu evde inek beslendiğini duymuştum ama onlarla aramızda epeyce mesafe vardı, belki de evin içinde tüten bu hayvansı koku, biz insanlardan kaynaklanıyordu.

“Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz. Sıcaktan bunalmış olmalısınız.”

Sürgülü kapı açıldı ve halam olması muhtemel bir şahıs, bize yaklaştı. Yaşlıca bir kadındı, yüzünü hem tanıyor hem tanımıyor gibiydim. Yılda sadece bir defa geldiğimiz bu yerde, yetişkinlerin suratlarını bir türlü ayırt edemezdim.

“Kise, Natsuki, ne kadar büyümüşsünüz…”

“Ay hiç hediyeye gerek yoktu, her yıl zahmet ediyorsunuz…”

“Natsuko Hanım belinden rahatsızmış, bu yıl gelemeyecekmiş.”

Hayal meyal tanıdığım orta yaşlı kadınlar, keyifli keyifli konuşmaya başladılar. Annem onlarla tek tek merhabalaşıyor. Bu muhabbetin hayli zaman alacağını anlayınca, gizlice iç çekiyorum. Teyzeler de annem de secdeye kapanacakmışçasına eğilerek abartılı selamlar veriyorlar. Babam ise, antrede dalgın dalgın dikilip duruyor.

Oturma odasından dedem ve babaannem, orta yaşlı birer erkekten destek alarak, çıkıp geldiler. Dedem gözlerini kısarak, “Misako, ne kadar büyümüşsün…” dedi. Halam onun sırtına vurarak, “Ay yapma baba, o kız Natsuki,” dedi.

Teruyoşi Amcam neşeyle babama seslendi: “Oo, merhaba. Geciktiniz. Trafik mi vardı?” Biz çocuklarla sık sık ilgilendiği için, Teruyoşi Amcamı tanımakta zorluk çekmiyorum.

“Bakın millet, Kise ve Natsuki gelmiş.”

Amcam böyle söyleyince, üç erkek çocuğu istemeye istemeye yaklaştılar. Bu üç kardeş Teruyoşi Amcamın oğullarıydı, benim ise kuzenlerimdi. Ha bire yaramazlık yapar, her yıl yetişkinlerce azarlanırlar.

Grubun en büyüğü olan Yo ta, benden iki yaş küçük. Bu yıl üçüncü sınıfa gidiyor olmalı.

Kuzenlerim, ürkek bir hayvanı andıran hareketlerle beni ve ablamı süzdüler. Her birini görünce tanımıştım ama yüzleri hafızamdakinden başka türlüydü. Hepsinin kuzenlerim olduğunu biliyordum. Yüzleri eskisinden de dağınık gibi geliyor, eskisinden daha kibirli bir hâlleri var. Bedenleri de değişmiş.

Sevgilim Yu'yu bir kez bile unutmadım ama bu evdeki diğer birkaç başka çocukla, kuzenlerimin veya kuzen çocuklarıyla her yüzleşmede şaşalıyorum. Yaz tatilini hep kuzenlerimle beraber geçiririm ve her yaz, onlarla iyi arkadaş oluruz. Fakat hiç görüşmeden geçen bir yılın ardından aramıza bir soğukluk girmiş. Yetişkinler boşboğazca, "Baksana ikisi de nasıl güzelleşmişler. Güzelsiniz dedik diye utanmayın," diyorlar. Yota ve kardeşleri de rahatsız oluyor ve daha da beteri, geri duruyorlar.

Biz, "Merhaba," diye selam verdiğimizde, biraz utangaçça, "Merhaba…" diye yanıt verdiler.

"Yu da geldi. Seni özlemiş, Natsuki hâlâ gelmedi mi deyip durdu."

Teruyoşi Amcam böyle söyleyince, çanta astığım sırtım kendiliğinden kasıldı. Yüzüme sakin bir şekil verip aldırmaz bir tonla konuştum: "Ah, demek öyle. Şimdi nerede acaba?"

"Demin şurada ödev yapıyordu ama gitmiş."

"Tavan arasındaki odada olmasın? Çocuk o odayı seviyor."

Böyle söyleyen, uzun boylu bir hanımdı; yaşça benden hayli büyük olan kuzenim Saki'ydi. Saki Hanımın kucağında bir bebek vardı. Babamın en büyük ablası olan Ritsuko Hanım, ilki Saki olmak üzere üç kızın annesiydi. Üçü de artık evlenmişti.

Bu bebeği ilk kez görüyordum. Geçen yıl olmayan bir insanın türemiş olması, çok acayip bir şey. Saki Hanımın bacağına tutunan bir küçük kız var; geçen yıl daha bebek olan kızı Miva.

Yaşı bana yakın olan çocukları bile tam hatırlamadığım için, kuzenlerimin çocukları, bebekleri hafızamda neredeyse hiç kalmıyor. Her

yıl onları sil baştan tanımak zorunda kalıyorum. Annemi örnek alarak, karşıma çıkan her insana eğilerek selam verdim.

“Ah, Mitsuko nerede?”

“Mutfakta.”

“Yu nerede? Sabah, Natsuki nerede kaldı diyordu halbuki, beklemekten sıkılıp şekerleme yapmaya mı karar verdi dersiniz?”

Ritsuko yine böyle söyleyince, Teruyoşi Amcam güldü, “Yu her yıl Natsuki’nin dibinde dolaşır.”

Bu cümleler önceki yıllarda da tıpatıp tekrarlanmış gibime geliyor. Ama sevgili olarak buluşacağımız bu yılda, onların sözleri beni utandırıyor. Hiçbir şey demeden başımı eğiyorum.

“Öyle, öyle. İkisi yan yana ikiz kardeş gibiler…” diyor başka bir teyze. Ben ne ablama ne de anne babama benzerim ama herkes Yu’yla pek bir benzeştiğimizi söyler.

“Haydi, haydi… gevezelik etmeyi bırakın. Kise ve Natsuki, içeri buyurun bakalım. Yorulmuşsunuzdur.”

Görünce, “Ailede böyle birisi var mıydı?” diye düşündüren çok şişman bir teyze el çırparak, “Bakın ne diyeceğim,” dedi. “Eşyalarınızı ikinci kata koyabilirsiniz, ikinci katın arka yanındaki oda uygun, değil mi? Öndeki odayı Yamagata’lılar kullanıyor çünkü. Arkadaki odayı da Fukuoka’lılar* kullanıyor aslında ama nasılsa tek gece konaklayacaklar, yani beraber kalmanızda sakınca yoktur bence.”

*** Japonya’nın oldukça güneyinde yer alan bir il. *-çn***

“Olur, tamam. Teşekkürler.” Babam böyle cevap vererek pabuçlarını çıkarıyor. Ben de aceleyle aynısını yapıyorum.

Babaannemin evindeyken herkes, birbirini yaşadığı yerin adıyla çağırır. Bu da orta yaşlı kadın ve adamların aklımda kalmamasının bir diğer nedeni. Her yıl, içimden: Herhalde isimleri vardır, neden birbirlerine isimle seslenmezler ki diye geçiririm.

“Kise, Natsuki. Önce atalarımıza selam verilecek.”

Babamın bu sözünü başımızı sallayarak onayladık. Ablamla beraber Budist sunağın olduğu odaya gittik. Ben ve Yu, bu odaya “sunaklı oda” diyoruz. Sunaklı oda, oturma odasıyla mutfağın arasında. Babaannemin evinde, banyoya giden bir tek koridor var. Onun dışında ilk kattaki altı oda, yani Batı tarzı döşenmiş odalar, iki kilimli oda* ve mutfak da kâğıt kaplı sürgülü kapılarla birbirine bağlanıyor. Sunaklı oda, on metrekare genişliğinde, yani Çiba Newtown’daki** odamla aynı boyutta. Kuzenim Yota, oraya “hayalet odası” diyerek kardeşlerini korkutur; ama o oda niyeyse bana hep huzurlu gelir. Belki de oradayken, atalarımızın beni koruduğunu hissediyorumdur.

*** Zemini, Japon tarzı hasır kilimlerle örtülü odalar. 6 kilimlik bir odanın alanı, 10 metrekaredir. *-çn***

**** Çiba kentinin kuzeyinde yer alan seçkin bir banliyö. *-çn***

Ablam, babam ve annemle beraber, Budist sunakta tütsü yaktım. Benim evimde bir sunak yok, arkadaşlarımın evinde de hiç görmedim. Tütsünün kokusunu bir burada, bir de tapınağa gittiğimizde duyarım. O kokuyu seviyordum.

“İyi misin, Kise?”

Tütsü yakmayı bitirmiş olan ablam, başı öne eğik, kıvrılmış hâlde oturuyor.

“Ay, ne oldu sana Kise’ciğim?”

“Biraz araba tutmuş sanırım.”

“Vah vah…”

“Ay buranın dağ yolları da alışkın olmayan çocuklara çok zor geliyor.” Teyzeler böyle deyip gülüyorlar. Elleri ağızlarında sarsıla sarsıla gülen orta yaşlı kadınlar arasında, galiba bir iki tane kuzenim var. Sadece baba tarafımdan bile ondan fazla kuzenim var, çoğunun yüzlerini ezberleyemedim bile. Aralarına bir tane uzaylı karışsa, farkına varır mıydık bilmem.

“İyi misin, Kise?” Ablamın sırtını sıvazlamakta olan annem, ablam aniden elini ağzına bastırınca telaşlanıyor.

“Vah vah. Kusarsan rahatlarsın.” Teyzelerden biri böyle deyince, annem ablamı tek koluyla sararak, “Affedersiniz,” diyor ve başı öne eğik, tuvalete doğru yürüyor.

“O dağ yolu kimbilir nasıl zor gelmiştir?”

“Yürüyerek gelseler araç tutması diye bir problem olmaz. Zayıflar, zayıf…”

Kardeşim için üzüldüm. Onun bir Piyut’u yoktu. Babama, “Sen de gitsene, baba,” dedim. Babamsa, “Hayır, gerek yok,” dedi. Ama sonra içeriden, ablamın hafifçe ağladığı duyulunca, çabucak oraya doğru gitti.

Babam, annemle ablamın yanına gidince biraz rahatladım. Okul kütüphanesinden ödünç aldığım bir kitapta, “Arasından su sızmayan aile” diye bir tabir okuduğumda, bize ne kadar uyan bir deyiş diye düşünmüştüm. Ebeveynlerimi ve ablamı bir arada görünce hep o söz aklıma geliyordu. Aralarından ben çekildiğimde o üçü, dört dörtlük bir aile gibi oluyorlardı. Ben de onlara ara sıra, arasından su sızmayan üç kişilik bir aile olarak zaman geçirtmek istiyordum.

Bir sihirli kız olarak, Piyut’tan “kaybolma” adında bir büyü öğrenmiştim. Aslında yok olmuyordum tabii ki; ama sesimi soluğumu kesip varlığım yokluğum birmiş gibi oluyordum. “Kaybolma büyüsü” yapınca, onlar üç kişilik bir aile oluyordu. Yakınlaşıp, bir mutluluk kümesi oluyorlardı. Ailemin hatırı için, o büyüyü belli aralıklarla kullanmaya karar vermiştim.

Annem sık sık, “Natsuki, babaannesinin evini çok seviyor. Ama ablası dağlardan çok denize gitmeyi sever. Ablası bana çekmiş,” diyor. Annem kayınvalidesiyle iyi geçinemez ve benim, Akişina dağlarına geldiğimizde çok eğlenmem de onu rahatsız eder. Ablam, anneme yapışık gibidir; *Newtown*’daki evimizde onunla baş başa verir, Akişina’yı çekiştirir durur. O yüzden, annemin ablamı çok daha fazla sevdiğini düşünürüm.

Tek başıma eşyalarımı alıp merdivenlere doğru yürüdüm. Yu’nun ikinci katta olduğunu düşündüğüm için gergindim.

“Tek başına taşıyabilecek misin, Natsuki’ciğim?”

“Evet.” Başımı sallayıp, çantamı sırtlanıp ikinci kata çıktım. Babaannemin evindeki merdiven, Çiba’daki evimizdeki merdivene benzemiyor; neredeyse açılır kapanır portatif merdivenler gibi, basamakları çok dik. Çıkarken, ellerden destek alınarak tırmanılıyor. Her yıl bu merdiveni çıkarken içimden, *Kedi gibi gidiyorum*, diye geçiririm. Arkamdan orta yaşlı bir kadın, “Dikkatli ol,” diye sesleniyor. Ya bir halam ya da bir kuzenim olmalı. “Tamam!” diye, arkamı dönmeden yanıt veriyorum.

İkinci katta, hasır kilimler ve toz kokusu var. Arkadaki odaya gidip çantamı bırakıyorum. Teruyoşi Amcamdan, buranın eskiden ipekböceği odası olduğunu duymuştum. Bir sürü bambu kafes dururmuş burada, içlerinde de sürüyle ipekböcekleri olurmuş. Böcekler bu odada yumurtadan çıkar, büyüdükçe diğer odalara götürülürmüş; sonunda evin her yeri kozalarla dolarmış.

Okuldaki kütüphanede bir resimli kitap okumuştum. O kitapta, yetişkin ipekböceği kocaman ve bembeyazdı; o güne kadar gördüğüm tüm kelebeklerden daha güzel bir güveydi. İpeğin, ipekböceğinden elde edildiğini öğrenmiştim; ama ipeğin o hayvandan nasıl alındığını, sonrasında böceğe ne olduğunu henüz bilmiyordum. O beyaz böceklerin odada uçuşması müthiş fantastik bir görüntü olmalı, diye düşünmüştüm. Eski masallar gibi gelmişti bana ve yavru ipekböceklerinin, dünyaya geldikten sonra dizildiği bu odayı çok sevmiştim.

Sürgülü kapıyı açıp ipekböceği odasından çıkınca, ileriden zemin tahtalarının hafifçe gıcırdadığını duydum. Orada birisi vardı. Herkesin “tavan arası” dediği o odaya yaklaştım. Lakabı “tavan arası” olsa da ikinci kattaki diğer odalardan daha yukarıda değildi; sadece en arkadaki sürgülü kapıyı açtığınızda önünüze çıkan, geniş ve kapkaranlık bir alandan ibaretti. Orası, babamın ve amcalarımın eskiden kullandığı oyuncaklarla ve birisinin topladığı kitaplarla tıka basa doluydu. Çocuklar hep burada hazine ararlardı.

“Yu?” Karanlığa doğru seslendim. Tavan arasına girince insanın ayağı, tozdan simsiyah olurdu; o yüzden bize hep, balkona çıkarken kullanılan

terliklerden birini giydikten sonra oraya girmemiz söylenirdi. Fakat ben sabredemedim. Sadece çorabımı çıkarıp karanlığın içlerine adım attım.

“Yu? Burada mısın?”

Yanan ufak ampule doğru gittim. Gündüz olduğu hâlde içerisi karanlıktı, o lambadan başka ışık kaynağı yoktu. Bir gıcırtı çıktı, az kalsın çığlık atacaktım. O sırada alçak bir ses, “Kim var orada?” diye sordu.

“Yu! Benim, Natsuki!” Sesin geldiği yana doğru bağırdım. İlerideki karanlığın içinden, belli belirsiz, beyaz bir siluet belirdi.

“Natsuki’ciğim. Uzun zaman oldu.”

Yu, minik ampulün altında duruyor; ampulün ölgün ışığıyla hafifçe aydınlanıyordu. Hemen onun yanı başına koştum: “Yu! Seni öyle özledim ki!”

“Şş!”

Yu telaşla ağzımı kapattı. Uzayhhktan olsa gerek, boyu fazla uzamamıştı. Karşımdaki oğlanın, geçen yılki hâlinden hiç farkı yoktu.

“Teyzeler ya da Yo ta seni duyarsa ne olur, düşünsene.”

“Haklısın. Aşkımızı herkesten gizli tutacaktık.” Ben böyle söyleyince, Yu’nun yüzüne biraz utanmış bir ifade geliyor. Karanlığın içinde bile rengi seçilen, kehribar rengi gözleri ve ince boynuyla, her zamanki Yu’ydu işte.

“Nihayet buluşabildik!”

“Bir yıl oldu, Natsuki. Ben de seni çok özledim. Teruyoşi Dayım, bana bugün geleceğini söyledi, o yüzden sabah erkenden kalkıp bekledim. Ama sonra dayım, trafiğe takıldığınızı ve gecikeceğinizi söyledi.”

“O yüzden mi bu karanlık yerde tek başına oynuyordun?”

“Evet. Sıkıldım çünkü.”

Yu’nun bedeni, büyümek şöyle dursun, aslında küçülmüş gibi geliyor. Geçen yıldan bu yana, kuzenimiz Yota’nın eti kemiği güçlenmişti; oysa Yu’nun boynu da bilekleri de geçen yılkinden daha ince görünüyor. Bunun nedeni, benim ona kıyasla daha fazla büyümem olmalı; yine de çocuğun o incecik, sönüp kaybolacak sanılacak hâli beni kaygılandırıyor.

Yu’nun beyaz tişörtünün kolunu tuttum. Teni aşınmış parmak uçlarımda, Yu’nun sıcaklığını hafifçe duyumsadım. Uzayhlıktan olsa gerek… Yu’nun

vücut sıcaklığı fazla değil. Cılız elleri, benim sıcacık elimle buluştu.

Yu'nun soğuk elini çaresizce sıktım, "Yu, bu yıl, uğurlama ateşi* yakılana kadar kalabilecek misin?" Yu başıyla onayladı.

*** Bon bayramı başında, ölüleri bu dünyaya davet amacıyla; bayram bitiminde ise, ölülerin ruhlarını cennete doğru yönlendirmek umuduyla ateşler yakılır. *-çn***

"Evet. Bu yıl Mitsuko Hanım, uzun bir izin alabildi. Bon boyunca hep burada olacağım."

"Çok sevindim!"

Yu, teyzesini hep ismiyle anar. Mitsuko Hanım o şekilde hitap etmesini istemiş. Mitsuko Halam, babamın en küçük kız kardeşi ve üç yıl önce boşandığından beri, Yu'ya sanki onun sevgilisiymiş gibi sırnaşır oldu. Uyumadan önce her gün Mitsuko Hanımın yanağından öpmek zorundayım, demişti Yu bana. O zaman ona, ilk gerçek öpücüğünü bana saklaması için söz verdirmiştim.

"Ya sen, Natsuki?"

"Ben de bayramın sonuna kadar buradayım!"

"Öyleyse havai fişekleri beraber seyredebiliriz. Teruyoşi Dayım, kocaman havai fişek roketleri almış."

"Ay, harika! Tütsü çubuğu şeklindeki maytaplardan yakmak istiyorum!"

Benim şamatacı hâlim, Yu'yu biraz güldürüyor.

"Bu yıl da uzay gemini aramaya gidecek misin?"

"Zamanımız olursa, yapacağım."

"Ama hemen dönmeyeceksin, değil mi?"

Yu başıyla onayladı.

"Söz veriyorum. Uzay gemisini bulsam bile, sana haber vermeden gidecek değilim."

İç çekişimi saklayamamıştım. Yu, eğer uzay gemisini bulabilirse kendi yurduna dönecek. Beni de götürmesi için defalarca yalvardım ama bana

ısrarla bir tek cevap verdi: “Bir gün, seni almaya gelirim.” Yu çok uslu bir çocuktur ama inadı da inattır hani.

Yu’nun çok yakında bir yerlere kaybolacağını sezinliyordum. Keşke ben de uzaylı olsaydım diyordum, dönecek bir yeri olan Yu’ya o kadar imreniyordum ki!

“Yota, yetişkinlerden gizli gizli kuyuyu açacakmış.”

“O hiç açılmayan kuyuyu mu? Ben de görmek istiyorum!”

“Olur, görmeye beraber gideriz. Gece olunca, Teruyoşi Dayım bizi ateşböceklerini izlemeye de götürecekmiş.”

“Yaşasın!”

Yu çok akıllı bir çocuktur; acayip bir şeyler görünce onları detaylıca öğrenmek ister. Teruyoşi Amcam bu ev ve köy hakkında bir şeyler öğretmeye bayıldığı için, Yu’ya karşı özellikle ilgilidir.

Aşağıdan, “Yu, Natsuki! İnin bakayım oradan, soğuk karpuz kestik!” diyen bir teyzenin sesi duyuldu.

“Gidelim mi?”

Yu’yla birlikte, el ele tutuşarak tavan arasından çıktık.

“Sonra uzun uzun oynarız, Natsuki.”

“Evet!” Yanaklarımın kızardığını hissederek, başımı salladım. Sevgilimle bu yıl da sorunsuzca buluşabildiğim için sevinçten yerimde duramıyordum.

Babamlar altı kardeşler; yani Bon bayramlarımız kim kime dum duma, akrabalarla, cümbüşlü geçer. Bir oturma odasına sığmayacak kadar kalabalık oluruz. O yüzden yemekler arkadaki iki büyük odada yenir; odalar, sürgülü kapıları sökülerek birleşir ve ortaya uzun bir masa konulur. Ama ortam çok eğlenceli olduğu hâlde, annem ve ablam, hatta babam dahi babaannemin evindeki eğlenceye pek katılmazlar. Oğlan çocukları elde sineklik, büyük bir gayretle böcek avlamasına rağmen sinek, çekirge ve bilumum diğer böcekler odada fink atmaya devam eder.

Ev işinde yardım edecek yaşa ermiş kızların hepsi mutfağa gidip akşam yemeği hazırlıklarına katılır. Ablam da olgun bir edayla patates soyuyordu.

Bense yemek servisi görevlisi olmuştum, iki sıra hâlinde dizilen tencerelerden çanaklara, ha bire pilav dolduruyordum. Kuzenlerimin çocuklarından biri, henüz birinci sınıfa giden Ami adında küçük bir kız, onları tepsiye koyup götürüyordu. Mari Hanım, tepsiyi tutup ona yardım ederek, kızla beraber kilimli odaya doğru gitti.

“Evet, birinci porsiyonlar yola çıkıyor! Yolu açalım!”

Mari Hanım sürgülü kapıyı açarak Budist sunağın önünden geçti; Ami’yle birlikte amcaların beklediği masaya yöneldi.

“Hey sen, öyle alık alık durma da yemek koymaya devam et!” Tencere başındaki annem, bana dönerek yüksek bir sesle fırça attı.

“Yapmayın, Natsuki de çok iyi çalışıyor bence,” dedi benim hiç sevmediğim, yosunla kıvam verilmiş tatlı fasulye jölesine benzer, *ego* denen tatlıyı kesmekte olan babaannem, bize dönerek.

“Hayır. Aslında bu kız çocuk gibidir, hiç iş bilmez. Ne yaptırırsanız yaptırın eline yüzüne bulaştırır, onu iş yaparken seyretmek işi bizzat yapmaktan daha yorucudur. İnsanı bezdirir. Ona kıyasla küçük Yuri’ye bakın, arı gibi çalışıyor. Ne de olsa abla oldu, ortaokula geçti artık.”

Annenim bana “iş bilmez” demesine alışmıştım artık. Aslında gerçekten beceriksizimdir. Servis ettiğim pilav bile çanakta, güzel bir tümsek hâlinde değil çökmüş bir yığın hâlinde duruyor.

“Baksanıza ne kadar çirkin koymuş bunları! Ay sen bırak, senin yerine Yuri yapsın. Ne kadar da sakar bu kız yahu.” Annem iç geçirdi, deminki teyzelerden biri ise, sağ olsun, “Öyle bir şey yok. Çok iyi yapıyordu!” diye bana iltifat etti.

Ben, elimden geldiği kadar beceriksizliğim göze batmasın diye uğraşarak tüm özenimle pilav servisi yaptım. Bir halam bana, “Bu kırmızı kap, Teruyoşi Amcanın. O yüzden ona çooook servis yap, e mi?” deyince, ben de kaba alabildiğine pilav koydum.

“Hava kararda, değil mi? Yakında karşılamaya gitmemiz gerek.”

“Öyle ya, bu akşam karşılama ateşleri yakılacak.” Halalarımın bu konuşması kulağıma geldi. Ben de acele etmem gerek diye düşünerek, sonraki çanağı elime almak için acele ettim.

“Hey. Çabuk olun, karşılamaya gidiyoruz,” diye, eşikten Teruyoşi Amcamın sesi duyuldu.

“Hah, zaman geldi işte. Natsuki’çiğim, gerisini biz hallederiz. Sen gidebilirsin.”

“Tamam!”

Kepçeyi o kadına verip, yerimden kalktım. Dışarıdan böceklerin ötüşleri duyuluyordu. Artık gece bastırmıştı, mutfak penceresinin camı uzayla aynı renge bürünmüştü.

Çocuklar, Teruyoşi Amcamla birlikte karşılama ateşlerinin yakılacağı dereye doğru yürüdüler. Henüz yakılmamış olan kâğıt feneri Yu taşıyordu. Cep feneri ise bendeydi.

Akişina dağlarına karanlık çökmüştü; dere de gündüzki hâlinden çok farklı, insanı yutacak gibi kapkara görünüyordu. Saz demetlerini dere kıyısına koyup ateşe verdiğimizde, herkesin yüzüne pat diye turuncu bir ışık yansıdı. Hepimiz, amcamın dediği üzere, ateşi karşımıza alarak tekrarladık: “Atalarımız, atalarımız… lütfen bu ateşe doğru gelin!” Herkes, bir ağızdan böyle seslendi. Karanlığın içinde, bunun dışında açıkça duyulan tek şey derenin sesiydi.

Amcam yanan sazlara uzun uzun bakarak şöyle dedi: “Oldu, artık teşrif etmişlerdir herhalde. Feneri yak, Yota.”

Teşrif etmişlerdir sözü üzerine küçük kuzenim Ami, “Hiyaaa…” diye tuhaf bir ses çıkardı. Amcam, “Öyle yüksek sesler çıkarmamalısın, çünkü atalarımız irkilirler,” deyince yutkundum.

Yanan sazlardan alınan ateşle, kâğıt fenerin içindeki mum sessize tutuşturuldu. Yanan feneri Yota eline aldı. Biraz sallanarak yürüdü, sonra amcamın, “Sakın mum sönmesin!” ikazı üzerine adımlarına dikkat etmeye başladı. Böylece, feneri eve kadar getirdik.

“Amca, atalarımız o ateşin içindeler mi?” Ben böyle sorunca, Teruyoşi Amcam başıyla onayladı.

“Evet öyle. Ateşimizi takip ederek gelme inceliğinde bulundular.”

Feneri taşıyan kuzen Yota, verandadan kilimli odaya girdiğinde teyzeler onu karşıladı: “Dikkatli ol.”

“Sakın sönmesin.”

Yota, teşvik edici sözler eşliğinde, odanın içlerine ilerledi.

Yota yavaşça Bon sehpasının yanına geldi. Amcam fenerdeki ateşle bir mum yaktı. Sehpada birer patlıcan ve salatalık, bacak niyetine saplanan dörder tane yemek çubuğu üzerinde duruyordu. Bunları atalarımız binsin diye, öğle vakti Ami ile Yuri hazırlamıştı.

“İşte oldu. Bu ateşin olduğu yerde atalarımız var. Natsuki, eğer mum küçülürse onu değiştir, olur mu? Dikkat et, ateş hiç sönmesin. Sönerse, yol işaretini yitiren atalarımız için sıkıntı olur.”

“Baş üstüne!”

Masaya baktım. Babam ve amcalar sofraya kurulmuş, içmeye başlamıştı bile. Erkekler, kadınlardan ayrılmıştı; erkekler içki içiyordu, kadınlar ise meze ve yemek hazırlayıp getiriyordu.

Ben ve ablam, masanın ucundaki “çocuklar” sofrasına oturduk. Masaya kocaman tabaklar içinde yenebilir yabani otlar ve haşlamalar konulmuştu.

“Ben hamburger köftesi istiyorum!”

Yota böyle bağırınca, babası olan Teruyoşi Amcam, “Nereden bulalım onu?” deyip ensesine bir tane patlatıverdi.

Masada kızarmış Japon çekirgeleri* vardı, onların yanında da odaya dışarıdan gelmiş bir adi çekirge zıplıyordu.

*** Bilimsel adıyla Oxya Yezoensis. Parazit içermeyen temiz bir böcek türüdür ve onu yiyen çocukların dişlerinin sağlam olacağına inanılır. -çn**

“Yakala şunu, Yota.”

Kuzen Yota, çekirgeyi ustaca tuttu ve dışarıya salmaya niyetlendi.

“Salak oğlan, sinekliği açma, içeri böcek girer.”

“Öyleyse onu bir örümceğe vereceğiz.” Böyle söyleyerek ayağa kalktım, canlı çekirgeyi Yota’dan aldım. Mutfağa gidip çekirgeyi yavaşça

bir örümcek ağına yapıştırdım. Çekirge, biraz kanatlarını titretse de fazlaca direnmeden örümcek ağına dolandı.

“Midesi bayram edecek,” dedi peşimden gelen Yu.

“Böyle büyük bir şeyi yiyebilir mi dersin?”

Örümceğin, ağına aniden gelen bu koskoca avla ne yapacağını bilemez bir hâli vardı.

Masaya döndük ve tabaktaki çekirgelerden birer tane alıp ağzımıza götürdük. O sırada, örümceğin de kendi çekirgesini yediğini düşününce, kendimi tuhaf hissettim. Yine de yediğim çekirge çıtır çıtır ve lezizdi; ikinci bir çekirgeyi ağzıma attım.

Gece ilerledikçe, evin etrafını böcek ötüşleri sardı. Horlayarak uyuyan çocuklara nazaran dışarıdaki canlılar insanlardan daha gürültücüydü.

Biraz olsun ışık yakınca, pencerelerin her yerine böcekler üşüşüyordu. O yüzden odayı karanlık tutuyorduk. Normalde, evdeki odamda ışık yakarak uyuduğum için, biraz korkmuş ve yer yatağına iyice sarınmıştım.

Fakat kapının öbür yanında Yu var. Bunu düşününce korkularım yatışıyor.

İnsana ait olmayan birtakım canlar, pencerenin hemen dışına kadar sokulmuştu. Bunu fark ettiğimde en yabani hücrelerime kadar irkildim.

Ablamın histeri krizi geçirmesi, ertesi sabaha rastladı.

“Ben eve gitmek istiyorum! Bu yerden nefret ediyorum! Çiba’ya döneceğim!” diye ağlayarak bağırıyordu.

Ablam biraz kıllıdır, ortaokuldayken adını “Cro-Magnon”a* çıkarmışlardı. Bunu, ablamın akranı bir ablası olan Kanae diye bir kızdan duymuştum. Bana bile bazen, okuldayken, “Sen Cro-Magnon’un kız kardeşi misin?” derler.

*** 70 bin yıl kadar önce Afrika’ dan çıkarak yayılan ve tüm Avrasya halklarının atası olan topluma paleoantropolojide verilen isim. -*çn***

Duyduğuma göre ablam, ortaokulda oldukça göze batıyormuş. O yüzden pek çok sabah, benim okula gideceğim saatte bile odasından çıkmamış olur.* Sık sık okulu asıp evde kalır, her seferinde de annem onu rahatlatmak için dil döker.

*** Ortaokulların dersleri, genelde ilkokullara kıyasla biraz daha erken bir saatte başlar. *-çn***

Hâl böyleyken yaz tatillerini seveceği düşünülebilir ancak kuzen Yo ta, anneme, “Neden Kise’den bıyık çıkıyor?” diye sorunca, sabah kahvaltısında herkes sırayla onun bıyığına baktı. Hâliyle ablamın tepesi attı.

“Suç sende, kız çocuğuyla alay edersen böyle olur işte! Git Kise’den özür dile!” Halam onu azarlayınca, Yo ta ağlayarak özür diledi. Fakat ablamın ağlaması durmadı.

“Hay aksi. Kise’de ara sıra böyle nöbetler oluyor, değil mi?” Halalarım, usanmış seslerle kendi aralarında konuşuyordu. Ablam ise, anneme sımsıkı sarılmış bırakmıyordu.

Ablam, stres seviyesi belli bir seviyeye ulaşınca kustu.

“Kendimi kötü hissediyorum. Eve dönmek istiyorum…” diye tekrarlayan ablama, gece olunca annem şöyle dedi: “Bu böyle olmayacak. Ateşi de var gibi, dönelim artık.”

“Eğer hastaysa, yapacak bir şey yok…” diye istemeye istemeye başını salladı babam.

Kuzen Yota ağlamaklı bir sesle, “Çok özür dilerim, Kise,” diye tekrarlayıp dursa da ablamın fiziksel sıkıntısı geçmedi.

Takahiro Amcam, “Bu kadar şımarttıkları için kız bu hâle geldi…” deyince, Teruyoşi Amcam, “Bu kadar acele etmeye ne gerek var? Buranın havası kentten daha temiz değil mi, burada dinlenirse düzelir. Değil mi, Kise’ciğim?” diye ortalığı yatıştırmayı denedi. Ama ablam inadından bir adım geri dönmedi; annemin ise gücü tükenmişti artık: “Yarın sabah döneceğiz.”

Annem böyle söyleyince, başımla onaylamaktan başka seçenek bulamadım.

Ertesi sabah saat altıda, önceden sözleştiğimiz üzere, Yu'yla kilerin önünde buluştum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Mezarlığa."

Ben böyle söyleyince, Yu çok şaşırdı.

"Ne için?"

"Yu, ben bugün dönmek zorundayım. Yalvarırım, benimle evlen."

Yu bu apansız teklife şaşmıştı. "Evlilik mi?" diye tekrarladı.

"Ne yapayım? Biz gelecek yıla kadar bir daha görüşemeyeceğiz. Eğer benimle evlenirsen, Yu, sabredebilirim. Ne olur…"

Yu benim o çaresiz hâlimi görünce ikna olmuşçasına başını salladı.

"Anladım. Evlenelim, Natsuki."

Gizlice evden uzaklaştık ve pirinç tarlasının ortasındaki mezarlara yürüdük.

Mezarlığa vardığımızda, Piyut'u çantamdan çıkardım. Onu sunak taşına, adakların yanına koydum.

"Rahibimiz Piyut olacak."

"Böyle bir şey yaptığımız için başımıza gökten bir ceza gelmez, değil mi?"

"Birbirini seven iki kişinin evlenmesine atalar kızmazlar bence." İnsan dili konuşamayan Piyut'un adına ben seslendim: "Atalarımıza ant olsun ki, biz evleniyoruz. Bay Yu Sasamoto, sen Natsuki Sasamoto'yı seveceğine; hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde kötü günde, ömrün oldukça eşi olacağına yemin eder misin?" Mırıldanarak ekledim: "Yu, yemin et."

"Evet, yemin ederim."

"Tamam, anlaşıldı. Öyleyse Bayan Natsuki Sasamoto, Yu Sasamoto'yu sevip; hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde kötü günde, ömrün oldukça onun eşi olacağına yemin eder misin? Evet, yemin ederim."

Ufak çantamın içinden, telden yaptığım iki yüzüğü çıkardım: "Yu, bunu parmağıma tak."

"Peki."

Yu’nun soğuk eli, yüzük parmağıma telden bozma yüzüğü taktı.

“Tamam, şimdi de sen elini uzat…”

Ben de Yu’nun bembeyaz parmağı incinmesin diye, dikkatlice yüzüğü geçirdim.

“İşte böylece evlenmiş olduk.”

“Müthiş. Öyleyse artık karı koca mı oluyoruz?”

“Öyle. Sevgili değil, artık karı kocayız. O yüzden artık ayrılsak bile bir aileyiz.”

Benim bu sözlerim karşısında Yu biraz mahcup olarak, “Mitsuko Hanım fevridir, kızınca hemen, ‘Seni evden kovacağım,’ der. Yeni bir aileye sahip olduğum için çok mutluyum…” dedi.

“Bir kez daha kurallar koyalım mı? Sevgili olunca yaptığımız gibi. Karı koca olduğumuza göre, yeni kurallarımız olsun.”

“Peki.”

Çantadan bloknotumu çıkarıyorum. Pembe bir tükenmez kalemle kuralları yazmaya girişiyorum.

1. *Başkalarıyla el ele tutuşulmayacak.*

“Folk dansı sırasında?”

“O sorun değil. Bir kızla baş başayken onun elini tutmayacaksın.”

“Anladım.”

2. *Uyku zamanı, yüzük takılıp yatılacak.*

“Bu yüzük mü?”

“Evet. Şey, dün gece bu yüzüğe büyü yaptım da. O yüzden ayrı kalsak bile, uyurken ellerimiz birleşmiş olacak. Gece olunca bu yüzüklere bakıp birbirimizi hatırlayacağız. O zaman huzurlu huzurlu uyuyabileceğiz.”

“Anladım.”

“Sonraki ne olsun? Sende bir şey var mı, Yu? Evlilik kuralı yani.”

Yu biraz düşündükten sonra pembe kalemi aldı. Düzgün bir el yazısıyla, şöyle yazdı:

3. *Ne olursa olsun hayatta kalınacak.*

“Ne demek bu?”

“Yine gelecek yaz, ben ve sen kazasız belasız görüşebilelim. Ne olursa olsun, hangi yolla olursa olsun hayatta kalıp, önümüzdeki yıl sağ salim buluşabilelim diye sözleşmek istiyorum.”

“Anladım.”

Yeminimizin yazılı olduğu kâğıdın Yu’ya emanet edilmesine karar verdik. Benim her tür eşyamı ablam ve annem akıllarına estikçe çöpe atıyorlar. O yüzden kâğıdın Yu’da kalması bana daha garanti geldi.

“O hâlde asla sözünden dönme, olur mu? Gelecek yaz, buluşalım. Mutlaka!”

“Peki.”

Yüzüklerimizi ceplerimize sakladık. Aceleyle babaannemin evine döndük. Eşikten geçerken soya çorbasının kokusu burnumuza geldi.

“Aa! Yu ve Natsuki, siz kalkmış mıydınız?” Soruyu soran babaannemdi ve gözlerini yusyuvarlak açmıştı.

“Evet. Serbest araştırma dersinde kullanmak için çiçek aradık.” Önceden hazırladığım bahaneyi söyleyince babaannem çabucak, “Aferin!” diye, bizi övdü. “Ay evet, az kalsın unutacaktım.” Babaannem bir telaş oturma odasına gidip çantasından kâğıt peçeteye sarılmış bir miktar parayı çıkardı.

“Fazla değil ama… bununla kendine oyuncak al, tamam mı?”

“Teşekkürler!”

“Al bu da senin için, Yu.”

Bon bayramında yetişkinler, çocuklara zarf veya peçete içinde harçlık verirdi. Ben de ablam da meblağı anneme rapor vermek zorundaydık ama paranın bizde kalmasına izin veriliyordu.

Günün birinde, Yamağata'da oturan Yu'yu görmeye gitmek için para biriktiriyordum. Aldığım bu harçlığı da özenle çantama yerleştirdim.

Annem merdivenlerden inerken beni gördü ve şöyle söyledi: "Ay sen kalkmış mıydın? Bu iyi oldu işte. Kahvaltı eder etmez yola çıkıyoruz. Hazırlığını yap. Ablan hâlâ hasta. Hemen eve dönüp bayramda açık olan bir doktor bulmamız gerek."

"Anladım."

Annem, babaanneme başını eğerek: "Özür dilerim, anne. Keşke Bon bayramı bitene kadar kalabilseydik."

"Dert etmeyin. Kise'ciğimin bünyesi zayıftır, biliyorum."

Ben Yu'ya bir bakış attım. Uğurlama ateşleri yakılana kadar, burada kalmam imkânsız mıydı sahiden? Babam bir keresinde, bu dağlardan otobüs günde bir kez geçer, demişti. Korka korka, "Anne, ben biraz daha kalıp otobüsle dönsem olmaz mı?" diye sordum. O zaman annem, yorgun bir suratla bana baktı.

"Saçma sapan şeyler söyleme de hemen hazırlan. Ablan bir kez histeriye girince kolay kolay düzelmez, bunu sen de biliyorsun."

"Ama günde bir kez otobüs varmış…"

"Ay yeter, bir de sen dert çıkarma başıma!" diye kızdı annem.

"… özür dilerim."

"Aile hayatı"na daha çok engel çıkarmasam iyi olacaktı galiba. Ne de olsa artık gelin gitmiştim. Evden çıkmış sayılırdım; babam, annem ve ablam, gerçek bir üç kişilik aile olmuştu.

Yu'yla karı koca olduğumuzu düşününce içimde kuvvet buluyordum. Yu'ya yandan bir bakış attım. Yu da bana baktı ve hafifçe başını salladı.

Gelecek yıl da kazasız belasız buluşabilmeyi diliyorum… yapabildiğim en güçlü sihirle dilek tutmuştum. Evin her yanından, zemin tahtalarının gıcırdadığı duyuldu ve sabahın, kelimenin tam anlamıyla geldiğini kavradım. Verandadan görülen masmavi gökyüzünde, artık uzayın renginden eser kalmamıştı.

Arabanın içi, sıcaklığın ve erimiş lastiğin iç içe geçen kokusuyla doluydu.

“Pencereyi aç… havalandır…” Konuşan, ablamın sırtını ovalamakta olan annemdi.

Ben ön koltuğa oturmuş, pencereden dışarıyı seyre dalmıştım. Oradaki manzara giderek düzleşiyor, binaların sayısı çoğalıyordu. Babam sessizliğini yol boyunca bozmadı, annem de tüm gayretiyle ablamın isterisini dizginliyordu.

“Aile” zor durumda… İçimden böyle geçirerek, cebimdeki elimle yüzüğü avuçladım. Gözlerimi yumarak uzayı düşündüm. Gözlerimi sıkıca kapatınca, sadece karanlık değil yıldızları andıran bazı pırıltılar da görülüyordu.

Belki de yeni bir büyü öğrenmiştim. Belki de artık göz kapaklarımın ardından, uzayda Yu’nun anavatanı Pohapipinpobopya gezegeninin bulunduğu bölgeyi görür olmuştum.

Eğer bir gün uzay gemisi bulunursa, beni de yanında Pohapipinpobopya gezegenine götürmesini isteyecektim. Artık karı koca olduğumuz için, Yu’nun vatanına gelin gitmiş olacaktım. O zaman elbette Piyut’u da yanımda götürecektim.

Gözümü kapatarak, uzay boşluğu içinde süzülürken, gerçekten de yanı başıma Pohapipinpobopya gezegeninden gelme bir uzay gemisinin yanaştığını sezdim. Ben, aşk büyüsünün içindeydim. Onun içinde kaldığım sürece güvendeydim, hiç kimse ben ve Yu’nun mutluluğunu bozmayı başaramazdı.

2

Ben, insan bebekler yapan bir fabrikanın içinde yaşıyorum.

Benim yaşadığım kentte, dip dibe insan kovanları sıralanmış. Bu belki de Teruyoşi Amcamın sözünü ettiği ipekböceği odasına benziyor. Sıralar hâlinde düzenlenmiş dörtgen kovanların içinde, çift olmuş insan erkekleri ve dişileri ile onların yavruları var. Çiftler, kovanların içinde yavru yetiştiriyor. Ben de o kovanlardan birinde yaşıyorum.

Burası, vücudumuzla bağlandığımız bir insan fabrikası. Biz çocuklar, bir gün bu fabrikadan çıkacak ve kargoya verileceğiz.

Kargoya verilen insanlar, erkek olsun dişi olsun, önce kendi kovanlarına gıda taşımak üzere eğitilecek. Dünyanın birer aygıtı olacak, başka insanlardan para alacak, gıda satın alacaklar. Nihayet, o genç insanlar da çift olup, kovanlarına kapanıp yavrulayacaklar.

İçimde bu kuşkular, beşinci sınıfa geçip cinsel sağlık dersi aldığımda doğrulanmış oldu. Benim rahmim bu Fabrika'nın bir bileşeniydi ve tam düşündüğüm gibi, birisinin erbezleriyle bağlantı kurarak çocuk üretecekti.

Erkekler de dişiler de bu Fabrika'nın bileşenlerini vücutlarına saklamış, kovanlar içinde kımıl kımıl sürünüyorlar.

Ben Yu'yla evlendim fakat Yu bir uzaylı olduğu için herhalde çocuğumuz olmaz. Eğer uzay gemisi bulunamazsa, sanırım başka biriyle çift olup dünya için çocuk doğurmak zorunda kalacağım.

Öyle bir şey olmadan önce, ne olur uzay gemisi bulunsun…

Piyut, ders çalışma masamın çekmecesinde kurduğum ufak yatağında uyuyor. Piyut'un verdiği sihirli değnek ve ayna ile, gizlice büyü yapmayı sürdürüyorum. Büyü yaparak, hayatımı istediğim gibi bir geleceğe bağlamaya çalışıyorum.

Eve döndükten sonra ben, hemen iyi bir arkadaşım olan Şizuka'ya telefon ettim. Şizuka, Bon bayramında bir yere gitmemişti ve galiba ben ortalarda olmadığım için canı sıkılıyordu.

"O hâlde sen de yarınki havuza gelecek misin, Natsuki'ciğim? Rika ve Emi'yle gitmeye karar vermiştik ama bilirsin, Rika'yla iyi geçinemem. Sen de gelirsen eminim çok eğleniriz, beraber su kaydırağına binelim!"

"Özür dilerim. Dün gece regl oldum…"

"Ya, çok kötü! Öyleyse ertesi gün krep yemeye gidelim."

"Peki!"

"Haftaya özel dershanemiz başlıyor. Hiç içimden gelmiyor ama İgasaki Öğretmenle görüşmeye biraz hevesliyim. Yakışıklı çünkü."

"Ha ha ha…"

Şizuka'yla uzun süredir ilk kez telefonda konuştuğumuz için muhabbet uzadı. Koyu bir sohbete dalmışken, *pat* diye sırtıma bir darbe aldım.

"Yeter."

Dönüp baktığımda, gıcık olmuş bir yüzle karşımda ablam duruyordu. Anlaşılan sırtımı tekmelemişti. Ben telefonla konuşunca ablam hep sırtımı tekmeler.

"Özür dilerim, ablam telefonu kullanacakmış."

"Ah, demek öyle! Anladım, o hâlde ertesi gün görüşürüz!"

"Görüşürüz!"

Ben telefonu kapatınca ablam öfkeli bir sesle şöyle dedi: "Senin bu car car çıkan sesini dinlemekten yine ateşim çıkacak."

"Özür dilerim."

Ablam kapıyı sertçe kapatarak kendini odasına kapattı. Bu bir kez olunca, ablam uzun süre odasından çıkmaz. Usulca, ses çıkarmamaya

çalışarak kendi odama döndüm. Yüzüğü sol elimin yüzük parmağına takıp ona uzun uzun baktım.

Böyle yapınca, sanki Yu'yla aynı parmağı paylaşıyormuşuz gibi hissediyorum. Hatta dikkatli bakınca, hayret! Yüzük parmağım diğer parmaklarımdan daha beyaz gibi değil mi? Onu Yu'nun ince parmağına benzetince, yüzük parmağımı usulca okşuyorum.

O gece, yüzüğü parmağımdan çıkarmadan uyudum. Gözümü yumunca, yine uzayı gördüm.

O simsiyah karanlığa bir an önce dönmek istiyorum. Hiç gitmediğim Pohapipinpobopya gezegeni, artık bana kendi yurdummuş gibi geliyor.

Dershane günü, biraz kararsız kaldıktan sonra siyah gömleğimi giydim. En üste kadar düğmelerimi iliklediem. Kısa kollu bir gömlekti ama yine de biraz sıcak geldi.

Dershane çantamı alıp Piyut'u onun bir kenarına sakladıktan sonra zemin kata indiğimde, koridorda olan annem yüzünü ekşitti.

"Ay bu ne, yas giysisi gibi. Böyle kat kat giyinmişsin."

"Evet."

"Üf, içim sıkıldı. Zaten yorgunum…" Annem iç geçirdi.

Evin içinde bir çöp tenekesinin olması, herkesin hayatını kolaylaştırır. Ben galiba bu evin çöp tenekesiyim. Babam da annem de ablam da kalpleri kötü duygularla şiştiğinde onları bana doğru atıyorlar. Mahalle sirkülerini dağıtmak için kapıya ilerleyen annemle birlikte dışarı çıkınca, komşu teyze bana seslendi: "Ay Natsuki'çiğim, dershaneye mi gidiyorsun? Çok büyümüş gördüm seni."

Annem arkamdan, yüksek sesle teyzeye cevap veriyor: "Ay yapmayın, hiç de öyle bir şey yok. Aslında sürekli sakarlık yapıyor, bir an gözümü üstünden ayıramıyorum."

"Öyle olmadığına eminim. Değil mi?" diye bana bakıyor teyze.

"Hayır, annem haklı," diyorum. Büyü kullanmadığım zaman, kesinlikle işe yaramaz bir insanım ben. Küçüklüğümden beri beceriksiz, çirkinim. Bu Fabrika şehri insanlarının gözüyle bakılınca, bir baş belası olmalıyım.

Annem yüksek sesle devam ediyor: “Sizin Çika, benim kızıma kıyasla çok üstün bir çocuk. Benim kızım kafasız, verilen her işi angut gibi yapar. Yükten başka bir şey değil, onun yüzünden neler çekiyorum.”

Annem hızlanmam için klasörle kafama vuruyor. Annem sık sık kafama vurur zaten. “Aptal olduğun için kafanı arada bir dürtmek lazım, belki biraz akıllanırsın,” der annem. “… Üstelik kafan boş olduğu için güzel ses çıkıyor,” der. Gerçekten haklı olabilir. Klasörden şak diye, tok bir ses çıktı çünkü.

“Hem bakın, görüntüsü de göze hoş gelmiyor, değil mi? Bunu kimse eş diye almaz eminim, ne yapacağız bilmiyorum.”

Ben de başımla onaylıyorum. Doğuran insan öyle dediğine göre, oldukça kalitesiz birisi olmalıyım. Benim mevcudiyetim bile, komşularımıza dert açıyor olabilir. Bana bakanların midesi bulanıyormuş, tipim kötü olduğundan sırf bakmakla bile insan strese girermiş… ablam öyle diyor.

“Affedersiniz.” Ne olur ne olmaz diye, başımı eğerek özür diledim.

“Şey… yahu, öyle bir şey yok ki…” dedi teyze, tereddütle. Ben ise, “Müsaadenizle,” diye tekrar başımı eğip, bisikletime binip dershane yoluna koyuldum. Arkamdan, “Gerçekten, bu kızın kime çektiğini hiç bilmiyorum…” diyen annemin sesi geliyordu.

Bisikletle giderken, tıpatıp evlerin sıralandığı manzara, bana buranın bir kovan yığını olduğunu anımsattı. Bir zamanlar, Yu’yla birlikte Akişina dağlarında keşfettiğimiz, kocaman böcek kozalarını çağrıştırıyorlardı.

Bu yer bir kovan dizgesi, insan üretim fabrikasıydı. Ben bu şehirde, iki ayrı anlamda bir aygıttım.

Bir, derslerime gayret edecek ve çalışma aygıtına dönüşecektim.

İki, normal bir kız olmaya gayret edecek ve bu şehir için üreme cihazına dönüşecektim.

Yüksek ihtimalle, iki alanda da başarısızlığa uğrayacaktım.

Dershane, istasyonun önüne iki yıl önce inşa ettikleri belediye evinin ikinci kalındaydı. Ayakkabı çıkarılarak girilen iki sınıfı vardı, içteki odası ortaokul

sınavına hazırlanan altıncı sınıf öğrencilerinin* özel kurs dersliğiydi. Dershanenin müdürü, o öğrencilerin dersine giriyordu. Öndeki sınıfsa, benim gibi sınava girmeyecek çocukların normal dersliğiydi. Bizim derslerimize, yarım zamanlı çalışan bir üniversite öğrencisi olan, İgasaki Öğretmen gelecekti.

*** Japonya'da ilkokul eğitimi altı yıldır. -*çn***

Bisikleti park edip sınıfa girdiğimde herkes sırasına oturmuştu bile. Arkadaşım Şizuka elini, "gel gel" gibisinden salladı, ben de yanına oturdum. Etrafımdaki herkes güneşten yanmış, saçlarını kısa kestirmiş; yaz tatilinden önce gördüğüm hâllerinden bu yana değişmişlerdi.

"Natsuki'ciğim, komşu semtteki havai fişek gösterisine gelecek misin? Beraber yazlık kimono giyeriz, değil mi?"

"Evet, gelmeyi istiyorum…"

Herkes, yaz tatillerinin tadını çıkardıkları hâlde, eğlenmeye doyamamış olmalıydı; çeneleri durmuyordu çünkü. Yirmi civarında çocuğun toplandığı sınıfı, kahkahalar ve keşmekeş doldurmuştu.

"Sessiz olun bakayım!"

Kapı açıldı ve içeriye İgasaki Öğretmen girdi. Şizuka, "Hey!" diye, mutlu bir ses çıkardı. İgasaki Öğretmen, popüler bir müzik grubundaki oğlan şarkıcılarından birine çok benziyordu; kızlar ona bayılıyordu. Sadece yakışıklılığıyla değil, dersleri çok anlaşılır anlatmasıyla da ünlüydü.

Bana gelince… en azından "çalışma aygıtı" olarak bir parça beceri edinmek istediğim için, var gücümle ders çalışıyorum.

"Natsuki, sosyal bilgiler notların epey yükseldi."

Öğretmen böyle söyleyince, "Evet," diye başımı salladım. Öğretmen de başımı okşadı. Öğretmenin eli başımdan çekildikten sonra bile, saç köklerimin derisi bir süre sızım sızım sızladı.

"Natsuki, dersten sonra biraz burada kalıp fotokopileri hazırlamama yardım etmeni isteyebilir miyim?"

"Evet."

Nedense İgasaki Öğretmen bana hep iş buyuruyor. Bugün de her zamanki gibi, arkadaşım Şizuka bana, “Ne şanslısın…” diyor ve sınıfta, öğretmenle baş başa iş yapıyorum.

“Natsuki, kambur duruyorsun.” Öğretmen, elini gömleğimin altından içeri sokuyor ve doğrudan doğruya belkemiğimi okşuyor. “Bak omurgan, işte böyle dümdüz durmalı. Öyle oturmazsan omuzların ağrır sonra.”

“Evet.” Öğretmenin parmaklarından kaçmak için, sırtımı düzleştiriyorum.

“Aferin, oturuşun düzeldi. Şimdi karnını biraz kas bakayım…”

Bu gidişle elini önüme de götürecekti, aceleyle vücudumu kıvırdım.

“Ne oldu? Öğretmenin sana doğru oturmayı öğretiyor. Uslu durman gerek.”

“Evet.”

Öğretmenin eli, sutyenimi kavrıyor. Sessizce sırtımı düzleştiriyorum.

“Aferin, aynen böyle.” Öğretmenin avucu, nihayet benden ayrılıyor. Ancak gövdem aynı şekilde, kaskatı kalıyor.

Eve dönmek üzereyken: “Natsuki, iç çamaşırın koyu pembe değil beyaz olmalı. Çünkü erkek çocuklarına görünmesi, elbisenin üzerinden rengini belli etmesi doğru olmaz.”

“Anlıyorum.” Eşyamı aldım ve telaşla bisikletime atlayıp, uzaklaştım.

Öğretmen nedense sık sık beni, iç çamaşırlarımın rengi konusunda uyarıyor. O yüzden siyah gömlek giymiştim ama bu, öğretmeni mutlu etmeye yetmedi.

Tuhaf olayları sözcüklere dökmek zor bir şey. İgasaki Öğretmen de tuhaf biri sanırım. Beşinci sınıfa geçip bu dershaneye başlamamdan, bir *normal kurs* öğrencisi olmamdan beri hep benimle ilgilendi; ama bu süre boyunca hep biraz… tuhaf davrandı. Onun gibi yakışıklı birinin, bir ilkokul çocuğundan hoşlanması mümkün değil. Mutlaka ben kuruntu yapıyor olmalıyım.

Bisikletimi hızlandırırken, birinin bana el salladığını gördüm. Dikkatlice baktım, okuldaki sınıf öğretmenim Bayan Şinozuka’ydı.*

*** Kulağa farklı gelseler de, Natsuki'nin ve öğretmenin soyadları birbirine benziyor. Sasamoto, "Otluk Altı" ve Şinozuka, "Otluk Tepe" diye çevrilebilir. *-çn***

"İyi akşamlar öğretmenim."

"Bu saatte burada ne işin var, Natsuki?"

"Dershaneden dönüyordum."

"Eğer öyleyse sorun yok, ama…" Bayan Şinozuka, orta yaşlı bir öğretmendi. Arkadaşlarım ona, Upuzun Histerik Çene, diye lakap takmıştı. Çenesinin biraz çıkık oluşu, çok çabuk ağlayıp histerikleşmesi ve uzun nutuklar çekme huyu yüzünden, gel zaman git zaman, öyle anılır olmuştu. Okuldaki herkesin arkasından gülmesi bakımından, biraz ablama benzerdi.

"Bak aklıma ne geldi. Birkaç saat önce sınavları okudum. Son testte çok iyi puan almışsın."

"Gerçekten mi?"

"Aritmetiğe pek ısmamamıştm, değil mi, Natsuki? Ama bu seferki testte neredeyse hiç yanlışın yoktu."

Çok sevinmiştim. Şinozuka Öğretmen gerçekten de histerik biriydi ama iyi not alan öğrencilerini övmeyi de severdi.

"İşlemleri biraz yavaş yapıyorsun ama telaşlanmadan, hatalarını düzelterek ilerlersen daha iyi notlar alacağına da eminim!"

"Çok teşekkür ederim!"

Şinozuka Öğretmen, genellikle öğrencilerden minnet görmezdi. O yüzden benim mutlu mutlu teşekkür etmem onun da keyfini yerine getirmişti. Belki de, *Ciddi birisi olmanın meyveleri bunlar*, diye düşünmüştü.

Beni evde pek onaylamazlardı, övgüye biraz aç kalmışım. Neden bilmem, o an içimden ağlamak geldi.

Eğer derslerime daha çok gayret gösterirsem, yetişkinlere göre *faydalı bir çocuk* olabilirdim. O zaman da her ne kadar yaradılıştan beceriksiz olsam bile, beni evden atmazlardı herhalde. Ne de olsa ben bir yaban insanı

değildim, o evden kovulursam açlıktan ölmekten başka bir şey yapamazdım.

“Ben… daha çok çalışacağım!”

Bunu öyle hevesli bir ses tonuyla söylemiştim ki, Şinozuka Öğretmen yüzüme biraz yadırgayarak baktı. “Şey, eh tabii, sana iyi çalışmalar…” dedi. Sonra da, “Dikkatli ol,” diyerek el salladı ve uzaklaştı.

Bu Şinozuka Öğretmen’e, herkes gizli gizli, “Kocakarı”, “Kılıksız” ya da “Kız Kurusu” diyordu. Dedikoduya göre, beden öğretmeni Akimoto’ya âşıktı. Ama ondan yüz bulamıyor, hatta onun tarafından aşağılanıyordu.

Yetişkin olmak çok zor şey. Yetişkinler çocukları yargılarlar ama benim görebildiğim kadarıyla yetişkinler de yargılanıyorlar. Öğretmenim, toplumda bir piyon olarak doğru dürüst çalışsa bile, toplum için üreme aygıtı olarak iyi iş görmemişti. Öğretmen, beni yetiştiren ve yöneten kişi konumundaydı; aynı zamanda dünyanın bir aygıtı olarak yargılanıyordu. Fakat, kendi yemeğini kendi satın alabilecek güce sahipti; yani en azından evden kovulma kaygısı duymasına gerek yoktu.

Pedallara bastım ve gidonu eve doğru çevirdim. Çantamda, dershaneden yeni aldığım fotokopi vardı. Oradaki ödevleri yapacak, daha çok çalışacak, toplumun bir bileşeni olmaya yaklaşacaktım.

Odamdaki takvimi süzüyordum.

Bugün, yaz tatili bitiyordu. Takvime, “347 gün kaldı” diye yazmıştım.

Bon bayramı yaktığımız karşılama ateşinden bu yana 18 gün geçmişti. Yu’yla buluşmamıza 347 gün vardı.

Beni aşk ayakta tutuyor. Yu’yla olan aşkımızı düşündükçe, uyuşturulmuşçasına acılarımı duymaz oluyorum.

Keşke Yu değil de ben uzaylı olsaydım. Ailemin sırtından asalak geçinmek açısından, Yu da ben de aynıydık fakat ben bir uzaylı bile değildim.

Masa başında ders çalışmaya başladım. Bir an önce kendi yemeğimi kendim alabilecek hâle gelmek istiyordum. Bunun için dünyayla her tür mücadeleye hazırdım.

Oturma odasına gittiğimde annemi bitap hâlde buldum.

“Anne, bu akşamki yemeği ben hazırlayayım mı?”

Annem bana dönüp bakmaksızın yanıtlıyor.

“İstemez. İcat çıkarma.”

“Ama yorgun gibisin. Alt tarafı körili pilav, uygulamalı mutfak dersinde…”

“İstemez dedim. Sen karışırsan yardımcı olmazsın, başıma daha çok iş çıkarırsın. Uslu otur.”

Başımla onayladım. Edepsizlik yapmıştım. Haklıydı, ben beceriksizdim. Ailem için olumlu bir şey yapmaya kalkışmam falan şımarıklıktan ibaret olmalıydı. En azından zararlı olmamak için, bir “sıfır” olarak kalmalıydım: Elimden tüm gelen, bu kadardı.

“Hiçbir işe yaramıyorsun ama konuşmanı duyan bir şey oldun zanneder.”

“Evet, öyle.”

Annem asabı bozulunca beni azarlar. Üstelik galiba beni, benim iyiliğim için azarlamıyor da. Sadece bir kum torbasına ihtiyacı var. Beni elleriyle değil de sözleriyle döverek annem kendi akli dengesini koruyor.

Annem, hem yarı zamanlı bir işte çalışıyor hem de ablamı ve beni doğurarak bir üreme aygıtı olarak ödevini yerine getirmiş; Böyle harika bir insan, harcadığı emekten mutlaka yorgun düşüyor olmalı.

Annem tükürürcesine, “Evdeki herkes sana tahammül ediyor, biliyorsun değil mi?” diyor. Ben de haklı olmalı diye düşünüyorum.

Yumruklarımı sıkıyorum. Bu, son zamanlarda öğrendiğim bir büyü. Başparmağımı avucumun içinde sıktığımda, avucumun içi karanlık oluyor. Eğer bu hareketi doğru yaparsam, elimin içinde simsiyah, uzaya yakın bir renk oluşturabiliyorum.

Avucumun içindeki o uzaya bakmak hoşuma gidiyor. Eğer bu büyüde iyice ustalaşırsam, gelecek yaz Yu’ya da göstereceğim.

“Niye iğrenç iğrenç sırıtıyorsun?” diye bağırıyor annem. Çöp tenekeliği yapma saati…

Odama döndüm. Bir an önce topluma yük olmayacak, kullanışlı bir alete dönüşmeyi diliyorum.

Bir sürü büyü öğrenirsem, acaba ben bile topluma faydalı biri olup çıkabilir miyim?

Sihirli aynamı açıyorum ve aynadaki kendime bakıyorum. Konsantre oluyorum ve biraz olsun dönüştüğüm izlenimine kapılıyorum.

Bir anda, yenilmez olduğumu hissederek, ayağa kalkıp masamın başına geçtim. Pür dikkat, ders çalışmaya giriştim.

Büyü sayesinde olsa gerek, ödevlerim art arda bitiveriyor. Basmalı kalemi kavrayan avucum, gözlerime sanki ışıldıyormuş gibi geliyor.

Altıncı sınıfa gelmemle beraber, yaz mevsimi de ufukta belirdi. Takvime yazdığım, Yu'yla buluşma tarihimize kalan günleri gösteren sayılar, artık çift basamaklı. Çok geçmeden Yu'yu görebileceğimi düşündükçe heyecanlanıyordum.

Ablamın verdiği bir siparişi almak için annemin çalıştığı eczaneye gittim. Ablamın arpacığı için göz damlası ararken iç odada annemi gördüm. Annem eczacılık mezunu falan değil, yalnızca stok görevlisiydi.

Göz damlasının yerini sormak amacıyla anneme doğru yürümeye başladığım an, kasa başında çalışan genç abla, "Bayan Sasamoto, onlar önemli değil, şampuanları düzenleyin lütfen!" diye bağırdı. Annem de surat asıp, asabi bir tavırla depoya girip kayboldu.

"*Crash Bomber** Sasamoto da amma gıcık karı…" dedi kasadaki abla alçak sesle. Bir an benden bahsediyor sanarak ürperdim.

*** (İng.) Crash Bomber: İntihar Pilotu, kamikaze. *-çn***

"Aynen ya. O kadın hep sinirlidir. Hemen patlar. İnsana bunaltı veriyor," dedi diğer kasanın başında para saymakta olan kız, iç çekerek.

Demek öyle… annem, *Crash Bomber* Sasamoto'ymuş benim. Ablam Cro-Magnon insanı ve annem *Crash Bomber* Sasamoto; bu herhalde ikisinin arasındaki kan bağına işaret ediyor. Haksız değiller, az önce

çalışırken gördüğümde annem sahiden duygusal dengesizlik yaşıyor gibiydi.

Damlayı almaktan vazgeçip aceleyle dükkândan çıktım. Bir an dönüp baktığım an annem iç odadan, açık bir öfkeyle çıkageldi. Hâline bakılırsa, kesinlikle infilak etmeye hazırdı.

Dershane çıkışında, eve dönmek üzereyken öğretmenim beni durdurdu.

İgasaki Öğretmen, uzun süredir ders çıkışında bana seslenmiyordu. Altıncı sınıfa geçmemden bu yana, hiç baş başa kalmamıştık. Demek ki, ben onu yanlış anlamıştım; demek ki önceki şüphelerim sahiden kuruntuydu. Adama ayıp etmiştim.

“Buyurun,” diyerek öğretmenle beraber yürüdüm. Öğretmen boş sınıfa girerek, “Seninle şunun hakkında konuşacaktım…” dedi ve masanın üstüne bir şey bıraktı. Tuvalet kâğıdına sarih küçük, beyaz bir ambalajdı bu.

İlk başta bunun ne olduğunu anlamadım. Yaklaşıp bakınca, peçeteye kan bulaşmış olduğunu gördüm ve içindeki şeyin bir ped olduğunu anladım. Pembe kanatlı bir peddi ve onu gözüm ısırmıştı.

“Bu, az önce senin tuvalete attığın şey, Natsuki.”

Sesimi çıkarmayı başaramadım. Doğruydu, bugün âdet görüyordum. Teneffüste kızlar tuvaletine gitmiş, onu çöpe atmıştım. Öğretmen onun bana ait olduğunu nereden anlamış da tutup getirmişti acaba?

“Natsuki’ciğim, ben bir dershane öğretmeniyim. O nedenle öğrencilere böyle şeyleri öğretmek de benim işim. Sen bu şeyi doğru şekilde atmamışsın. Bak, buradan biraz da olsa kan görünüyor, öyle değil mi? Atmadan önce daha düzgün sarmalıydın; sana nasıl yapılacağını göstereyim.”

Öğretmen, önceden sıranın üstünde duran peçeteyle, benim pedimi sarmaladı.

“Bak, böyle yapınca tertemiz oldu. Böylece temizlikçiler rahatsız olmayacak, değil mi?”

“Evet…”

“Öyleyse sen de dene bakalım.”

“Ne?”

Öğretmenim her zamanki gibi nezaketle gülerek bana bakıyor.

“Sen de yapmayı dene. Ben de doğru yapıp yapmadığını kontrol edeyim.”

“Şimdi… mi?”

“Evet. Yanında yenisi vardır. Onunla, şimdi kullandığın pedi değiştir.”

“…” Hiçbir şey söyleyemeden, öylece duruyordum. Bunu gören öğretmen, daha çok ısrar etti.

“Derslerde hep söylemiyor muyum? Öğrendiğiniz her yeni şeyin mutlaka pratiğini yapın, diye. Bu da pratik işte. Yoksa yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hayır…”

“Acele etmezsen akşam dersi başlayacak. Ortaokullular gelecek.”

O böyle acele ettirince, istemeye istemeye çantamdan paketimi alıyorum. Eteğimi indirerek, en azından görülmemesine çabalayarak, iç çamaşırımı indiriyorum. Regl olunca kullandığım bej çamaşırlardan biri bu.

Titreyen parmaklarla iç çamaşırımdan pedi ayırıp öğretmenin önündeki peçeteye sarıyorum. Yeni pedi, iç çamaşırıma yerleştiriyorum.

“Aynen böyle. Aferin.” Elini, sanki başımı okşayacakmış gibi uzatıyor ve tüm bedenim kaskatı kesiliyor. Çıkardığım pedi, cüzdanıma sokuşturuyorum. “Teşekkür ederim,” diyerek öğretmenin elinden kaçınmak için başımı eğiyorum.

“Sen çok uslu ve iyi bir kızsın, Natsuki’ciğim. Senin gibi kızların dersleri de çok iyi olur. Öğretmeninin sözünü dinlemelisin.”

“Evet.”

“Öyleyse, haftaya görüşürüz. Bu seferki aritmetik ödevi biraz zor, anlamadığın bir şey olursa her zaman sorabilirsin.”

Başımla onaylayarak sınıftan kaçarcasına çıkıyorum.

Büyü, büyü, büyü yapmalıyım. Karanlık büyüsü, rüzgâr büyüsü, ne olursa olsun bir büyü yapmalıyım. Kalbim bir şeyler hissetmeden önce, kendi bedenime bir büyü yapıp kurtulmalıyım.

Eve dalıp ellerimi yıkadım.

Bacaklarımın arasına yeni koyduğum ped hışır hışır sürtünüyor. Tüm bedenimden şakır şakır kan akıyor. İgasaki Öğretmen beni izliyor gibi hissediyorum.

“Neyin var, merhabasız eve giriyorsun…” Annem yanıma geldi. Ne söyleyeceğimi bilemeden, ağzıma gelen tüm sözleri geri yuttum.

“Ay senin dizinde yara var. Bisikletle bir yere mi çarptın?” Annem, pek huyu olmadığı hâlde tatlı bir sesle konuşuyor ve üzülmüş gibi bana doğru eğiliyor.

Belki de tam sırası, diye düşündüm. Büyü, evet, bir cesaret büyüsü yapmalıydım. Kalbimin içinden, sihirli sözcükleri söyledim. Titreyen dudaklarımı araladım ve: “Anne… şey… öğretmenim var ya…”

“Öğretmenine bir şey mi oldu?”

“Dershanedeki İgasaki Öğretmen… tuhaf biri… aslında uzun süredir öyle ama bugün çok tuhaf bir şey…”

“Tuhaf mı, nasıl tuhaf?”

“Şey… önce de oturuşunu düzeltmek için yapıyorum diye vücuduma falan dokundu… bugün, pedi kullanış şeklime kızdı…”

Annem kaşlarını çattı. Siniri birdenbire bozulmuştu.

“Ne olmuş yani? Yanlış şeyler yapmışsın, o da seni uyarmış sadece.”

“Öyle değil, gerçekten tuhaftı. Çok acayipti. Nasıl desem… normal değildi işte. Şey, oturuşumu düzeltirken sadece sırtıma değil, göğsüme de dokundu, sanırım ve…”

“Sen hep yanlış oturuyorsun. Ben de seni hep ikaz etmiyor muyum? Sırf öğretmen seni azarladı diye sapık sapık şeyler düşünmüşsün, sana inanamıyorum. Nasıl bir cüretin var senin ya?”

“Hayır, kesinlikle çok tuhaftı her şey…”

“Öyle bir şey olması mümkün değil. Senin gibi vücudu olgunlaşmamış bir kıza, öğretmenin öyle bir gözle bakması imkânsız. Sen azgın olduğun için öyle şeyler düşünmüşsün, o kadar. Asıl kirli olan sensin bence.”

Annem bunları tükürürcesine söyledi. Söyleyecek bir şey bulamadığım için, sessizliğimle sözlerini kabullenmiş oldum.

“Böyle sapık şeyleri nereden öğreniyorsun bilmem. Midemi bulandırıyorsun! Böyle boş şeyleri hayal etme de derslerine çalış!”

O an kafamın tepesine bir şey çarptı, ne olduğunu anlamadım. Annem elinde bir terlikle beni pis pis süzüyordu.

“Cevap versene!”

“Tamam, anlıyorum…”

Annem bana ilk kez o kadar sert vurmuştu. Kalbimdeki bir şalterin kapandığını hissettim. Kalbim hiçbir şey hissetmez oldu. Narkoz almış gibiydim, artık acı duymuyordum.

“Geçen günkü testten de berbat bir not almıştın zaten. Bu kafanın içi bomboş değil mi, senin bu kafanın? Bak! Bak işte, boş!” Annem terlikle başıma vurdu.

“Tamam, anlıyorum. Özür dilerim.” Ağzım kendiliğinden, annemin duymak istediği kelimeleri, sihirli sözcükler misali tekrarladı.

Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Tamam, anlıyorum. Özür dilerim.

Lütfen beni kovma. Her sözünü dinleyeceğim, hepsine itaat edeceğim, ne olur beni kovma. Büyüklerin kovduğu çocuklar ölür. Lütfen beni öldürme.

Bir sayıklama gibi, bir büyü gibi, bir lanetleme gibi, aman dileyen zavallı sözler ağzımdan art arda dökülüyor.

Hayatta kalmak için büyü yapmalıyım. Bomboş bir kılıfa dönüşmeli, itaat etmeliyim.

Ayağımın dibindeki çanta, dershaneden verdikleri ödev kâğıtlarıyla ağzına kadar dolu. Evet, bir an önce ders yapmalıyım. Çok ders çalışıp, yetişkinleri sevindirecek bir çocuk olmalı; zamanla, yetişkinleri mutlu edecek bir yetişkin olmalıyım.

Annem çok bozulmuş olmalı, terlikle yüzüme, başıma, boynuma, sırtıma vurup duruyor. Kendi kabuğuma çekilip, toprağın içindeki bir zaman kapsülü gibi sessizce bekliyorum. Böylece hayatım, kıl payı da olsa, geleceğe ulaşabilecek.

Ne kadar ilerideki bir geleceğe erişirsem, hayata tutunabilirim acaba?

3. *Ne olursa olsun hayatta kalınacak*.

Yu'yla verdiğimiz bu söz, vücudumun en içine kadar kazınmış. Acaba ne zamana dek hayata tutunmam gerekiyor? Bir gün, hayatta kalmak için çabalamaksızın yaşayabilmeye başlayabilecek miyim?

Anneme baktıkça ya da Şinozaki Öğretmen'e baktıkça da öyle bir günün geleceğine inanamıyorum. Sonsuza dek hayatta kalma savaşı vereceğimi düşündükçe bayılacak gibi oluyorum.

Her neyse, bir an önce Fabrika'nın bir parçası olmalıyım. Toplumca yargılanırken bir yandan beynimi geliştirmeli bir yandan vücudumu büyütmeliyim. Onun için de şimdilik sesimi soluğumu kesmeli, önce annemin bu hışmının dineceği birkaç saat sonraki geleceğe kadar, kendi hayatımı korumaya devam etmeliyim.

Okuldan döndükten sonra, arkadaşım Şizuka ile oynamaya gitmek üzere evden çıktım. Şehir hafif bir ışıkla parlıyordu ve uzay çok uzaklardaydı.

Yakında yaz tatili gelecekti. Yu'yla buluşmamıza 30 gün vardı.

Telefon kartımı kullanarak Yu'yu aradım. Telefona Mitsuko Halam çıksaydı derhal kapatacaktım.

"Alo, merhaba ben Sasamoto…" Yu'nun sesiydi bu.

"Yu, Yu, benim."

"Natsuki?" Yu şaşırmış gibiydi, sesi tizleşmişti.

"Yu, bak ne oldu. Senin gezegenden bir uzaylı, bizim evimize geldi." Ahizeye sıkıca sarıldım. "Piyut var ya, onun üstündeki lanet sonunda çözüldü; artık insan lisanı konuşabiliyor. Pohapipinpobopya gezegeninin insanlarını, benim odama çağırdı. Dün gece, gizlice yaptı bunu…"

Hattın diğer ucunda Yu’nun varlığını seziyordum ama sesi gelmiyordu. Kaptırmış hâlde, konuşmayı sürdürdüm: “Ve ne dediler biliyor musun, Yu’nun uzay gemisi, sahiden Akişina’daymış. Şimdiye kadar onu hep dağ tepelerinde aradın değil mi? Ama öyle yüksekte değilmiş, amcam hani ufak bir tapınak var demişti ya, hatırlıyor musun? Ben oraya hiç gitmedim ama uzay gemisi oradaymış. O yüzden bu yaz, uzay gemisini aramaya gidelim.”

“Natsuki’ciğim, biraz sakinleş. Ne oldu? Kim söyledi sana bunları?”

“Dedim ya, bir uzaylı geldi. Gelen kişinin hemen geri dönmesi gerekiyormuş ama seninle aynı gezegendenmiş ve seni de tanıyormuş. O yüzden sana hemen haber vermemi istedi. Ve şey, uzay gemisine iki kişi binebilirmiş. O yüzden beni de yanında götürebilirmişsin.”

Yu, derin bir nefes aldıktan sonra, “… demek öyle…” dedi. “Şaşırdığım için saçma bir şey sordum, özür dilerim. O hâlde bu yaz, anavatanıma dönebileceğiz demektir.”

Kendi anlattığım şeylerin ne kadarı gerçekti, emin değilim. Galiba gerçekten bir uzaylı gelmişti, bana öyle geliyordu. Ama bir yandan, tamamen yalan söylediğimi de hissediyordum. Eğer yalansa Yu’yu hayal kırıklığına uğratmış olacaktım. Yine de kendimi durduramadım.

“Evet, o yüzden birinci yarıyılın kapanış töreninde, okul arkadaşlarınla son defa vedalaşmalısın. Biz beraber buradan gideceğiz…”

“Tabii, öyle. Natsuki’ciğim, sen de yakın arkadaşlarınla vedalaş, bavulunu hazırla. Uzay gemisinin içi dardır sanırım, yanımıza oyun alsak iyi olur.”

“Öyle şeylere gerek yok. Seninle konuşurken ben hiç sıkılmam ki.”

Gökyüzü, sulandırılmış mürekkebe benzeyen hafif bir siyaha bürünüyor. Bu kentin Akişina’nın gecelerinden çok farklı, aydınlık gecesi beni gözlerden saklayamıyor. Keşke bir an önce Bon bayramı gelse; bir an önce, o kapkara geceye kavuşabilsem. Akişina’nın karanlığına özlem duyarak gözlerimi kapattım. Gözlerimin içinde, yıldızlı bir göğü andıran ışık parıltıları uçuştu.

Yaz tatili başlayınca neşem yerine geldi.

Bon bayramına bir hafta vardı. Her yıl o tarihlerde, ilkokulumun bahçesinde yaz festivali verilirdi. Kumaşına rüzgâr zili deseni işlenmiş bir yazlık kimono giyerek, arkadaşım Şizuka ile buluştum. Beraber, festival alanına gittik. Şizuka, geçen sene beraber seçtiğimiz Japon balığı desenli kimonoyu giymişti.

Şizuka meyveli buz yerken, neşeli bir tonla, "İgasaki Öğretmen!" diye seslendi.

Donup kaldım. Ucunda pamuk şeker duran yemek çubuklarını avucumda sımsıkı tuttum.

"Haydi gidip İgasaki Öğretmene merhaba diyelim."

"Bekle. Oraya gitmeyelim şimdi. Rika, birkaç kızla beraber oradaydı, demin gördüm. Sen onunla kavgalısın, değil mi Şizuka? Bu tarafa kaçalım." Aceleyle zıt yöne doğru yürüyorum. Şizuka, "Bekleşene be!" diye peşimden koşturuyor.

Meyveli buz yemekten midem üşüdü diyerek tuvalete giden Şizuka'yı, spor salonunun duvarına sırtımı yaslayarak bekledim. Tam, *nerede kaldı bu kız*, diye düşünürken birisi bileğimden yakaladı.

"İyi akşamlar, Natsuki."

Ağzıma kadar gelen çığlığı bastırıp selam verdim: "İyi akşamlar, İgasaki Öğretmenim."

İgasaki Öğretmenin teni öyle solgundu ki eski zaman geyşaları gibi pudralandığı sanılabilirdi. Eli terden yapış yapıştı. Arkadaşım Şizuka'nın, yakışıklı deyip durduğu oyuncak bebek gibi düzgün yüz hatları, benim tüylerimi ürpertti; refleksle kimonomun göğsünü kapattım.

"Şizuka'yı bekliyorsan, tuvaletten çıkalı çok oldu. Şu anda evimde."

"Ne?"

"Tuvalet sırasında beklerken kansızlıktan fenalaşmış. Evim hemen yakında, şimdi orada dinleniyor."

"Öyle mi?"

Doğru ya, Şizuka bugün âdet gününde olduğunu söylemişti. Sakın bu adam, ona da pedini nasıl değiştireceğini öğretmeye kalkmasındı? Elim

ayağım buz kesmişti, bir an önce onun yanına gitmem gerektiğini düşündüm. Ben bir sihirli kızım. Tehlikedeki arkadaşlarımı sihir gücüyle kurtarmak zorundayım.

“Acele et, Natsuki’ciğim.” Öğretmen beni sertçe çekiştiriyor. Küçük çantamın içindeki Piyut’u sıkıca kavrıyorum. İçimden bir büyü okuyorum. Eğer sihir varsa, kimse beni yenemez. Arkadaşım Şizuka’yı kurtarmaya gitmeliyim…

… bunu defalarca kendi kendime tekrarladım. Piyut, sessizce beni seyrediyordu.

Öğretmenin evine vardık. “Geç bakalım, Natsuki…” diyen neşeli bir sesle içeriye buyur edildim.

Öğretmenin anne babası, yaz boyunca iş için yurt dışındaydı. Evde tek başına kaldığını duymuştum.

“Şizuka nerede?”

“Arkadaşın iyileşti ve evine gitti.”

“Demek öyle…”

Burada yoksa gitmiştir değil mi, diyen bir tavrı vardı. Bunu bile düşünemediğim için utandım. Belki de bana yalan söyledi, diye düşünmedim değil ama öğretmenin tavırlarından özgüven taşıyordu ve biraz olsun suçluluk seçilmiyordu.

“Sen dostlarını düşünen çok iyi bir kızsın, Natsuki. Siyah çay sever misin? Çilek tadı veren güzel bir çayım var. Kanepeye otur da biraz bekle.”

Sessizce kanepeye oturdum ve masanın üstündeki çikolataları süzdüm. Kocaman bir çikolata kutusuydu ve içinden bir çikolata dahi alınmamıştı. Arkadaşım Şizuka’nın çekinip yemediğini düşündüm.

“Bugün, benim evimde biraz ders çalışmaya ne dersin?”

Öğretmenin getirdiği çay çilek kokuluydu ve çok tatlıydı.

“Natsuki’ciğim… sen sperm yutmak ne demektir, bilir misin?”

“Sipen mi? Nedir o?”

“Sipen değil, sperm. Demek bilmiyorsun. Bak bu olmadı işte. Yetişkin olmadan önce herkes onu yapmalıdır. Bugün özel olarak sana o konuyu

öğreteceğim.”

Çok sevecen bir sesle konuşuyordu, derslerdeki hâlinden pek farklı değildi. Yine de nedense çok korkmuştum. Belki de bu tuhaf çekingenliğim sadece, annemin dediği gibi, *azgın* olduğum için aklıma kirli şeyler getirmemden kaynaklanıyordu. Karşımdaki bu neşeli öğretmenden korktuğum için, edepsizliğimden utandım.

“Bugün dershane günümüz değil ama senin hatırın için özel bir ders vereceğim. Ama bundan diğer çocuklara bahsetmemelisin, tamam mı? Bu seninle benim aramda bir ders, Natsuki.”

“Tamam…”

Öğretmen ayağa kalktı ve kanepede yanıma oturdu. Tekrar tüylerim ürperdi ama bir şey demedim. Bu işte *tuhaf* bir şeyler vardı. Bunu fark edince, öğretmen her ne kadar çok kibar davranıyor olsa da eğer asabını bozarsam başıma kötü bir şeylerin geleceğini de hissetmiştim.

Öğretmen, üzerinde çikolatalar olan masayı ayağıyla ittirdi ve sırtımı okşamaya başladı: “Şimdi kanepenin karşısına geç ve bana dönerek, halının üstünde diz çök. Hayır, öyle uzağa değil, benim dizlerimin arasında durmalısın.”

“Şey…”

Öğretmen iç çekti: “Natsuki’ciğim, eğer öğrenmeye fazla isteksiz olursan, ben de kızarım, anlıyor musun? Sen öğrenmek istediğini söylediğin için, dershane saatinde olmadığımız hâlde zahmet edip öğretiyorum. Dersine güzel çalışmalısın, değil mi?”

“Özür dilerim.”

Öğrenmek istiyorum demiş miydim ki? Ama öğretmen bu kadar öfkelendiğine göre, boş bulunup ona benzer bir şey söylemiş olabilirdim. Onu daha fazla sinirlendirmekten korktum ve uslu uslu itaat etmeye başladım.

“Oldu, şimdi gözlerini kapat. Ağzını aç. Dişlerini asla değdirmeyecek kadar açmalısın…”

O kadar korkuyordum ki ağzımı sadece bir santim açabildim. Ama öğretmen kalın parmaklarıyla ağzımı dişçiye gittiğim zamanki kadar

genişçe açtı. Parmakları, ağzımı açtıktan sonra boynuma dolandı.

“Beni iyi dinle. Şimdi uslu uslu *dersine* çalışacaksın. Eğer doğru dürüst ders çalışmazsan, ben çok öfkelenebilirim. Beni öfkelendirmek istemezsin değil mi? Sen akıllı bir öğrencisin çünkü, Natsuki.”

Ağzım hâlâ öğretmenin açtığı kadar ayrık olduğu hâlde, çaresizce başımı salladım. Eğer yetişkinlere direnirseniz sizi öldürürler. Eğer onlar tarafından terk edilirsek, biz çocuklar ölürüz.

3. *Ne olursa olsun hayatta kalınacak*.

Yu ile verdiğimiz bu söz, şimdi bir lanet gibi bedenime dolanmıştı.

Kaygan, sıcak bir şey ağzımın içine girdi. Belli belirsiz bir acılık, çiğ bir koku genzimi doldurdu. Dişlerimi geri tutmak için elimden geleni yaptım. Eğer öğretmenin emirlerine karşı gelip dişlerimi gösterirsem başıma ne geleceğini bilmiyordum. Öğretmenin kalın parmakları hâlen boynumda duruyordu.

Gözlerimi tüm gücümle kapattığım için, öğretmenin ne yaptığını anlamıyordum. Gözlerimi hafifçe araladığımda öğretmen kanepeden kalçasını kaldırıp kasıklarını bana yaklaştırmış, ömrümde görmediğim acayip hareketler yapıyordu. Çok korktum ve gözlerimi tekrar, sımsıkı kapattım.

Öğretmen çok derin soluklar alıyordu. Ağzından çıkan ılık, nemli hava yüzüme, kafamın tepesine değiyordu.

Ansızın, ağzımda sıcak bir sıvı belirdi. Yoksa çiş mi diye düşünerek tükürmek istedim fakat az önce boynumda duran parmaklar şimdi enseme geçmişti, beni hoyratça öne doğru bastırıyorlardı. Kendi irademle kımıldamayı başaramadım.

Her nasılsa gövdemi kıvırarak yüzümü başka yana çevirebildim. Ağzıma girmiş olan şeyi tükürdüm. Yere saçılan sıvı çiş de kan da değildi. Yoğurt gibi tuhaf bir şeydi.

“Natsuki, onu yutmak zorundasın. Bak işte böyle!”

Öğretmen beni tekrar ensemden yakalayınca gözlerim karardı.

Kendime geldiğimde, ruhum bedenimden ayrılmıştı. Başı öğretmen tarafından kavranmış olan kendime yukarıdan, tavan civarında bir yerden bakıyordum.

Hayret, sihir yapmış olmalıydım. Ne aynamı ne de değneğimi kullandığım hâlde nasıl olmuştu, bilmem. Bu kadar müthiş bir büyü ortaya çıktığı hâlde, nedense hiç heyecanlanmamıştım; sadece, sessizce kendi bedenimi seyrediyordum.

Öğretmenin kafatasımı kavrayarak kafamı bir alet olarak kullandığını görünce, bazı şeyler anlam kazandı. Ben kendimi, Fabrika'nın bir parçasına dönüşmemiş bir çocuk sanmıştım; ancak artık, Fabrika'nın makinelerinden biriydim.

Öğretmen, ruhu uçup gitmiş, bomboş kalmış vücudumla konuşmaya başladı: "Bu özel *ders* defalarca tekrar edilmeli. Yaz boyunca bu evde sadece ben olacağım. Yani sadece sana, özel bir yaz kursu vereceğim."

"Evet…"

İçim, bedenimden çıkıp buraya geldiği hâlde vücudum ses çıkardı ve başını evet anlamında salladı. Ben havada süzülerek, yarı trans hâlinde, öğretmenin karşısında duran kendimi seyrettim.

"Ben sana eğitim veriyorum, Natsuki. Anlıyorsun değil mi? Bundan kimseye söz etmemelisin. Çünkü ben herkesin öğretmeniyim. Sadece bir öğrenciye özel ilgi gösterdiğim, ona ayrı bir ders verdiğim anlaşılırsa, herkesten azar işitirim. Üstelik sen, ders vermem için bana baskı yaptın, bunu sen istedin. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Önümüzdeki *dersler* için yine bu eve gelmen gerekecek. Gelecek hafta pazar günü, yine buraya gelebilir misin?"

"Evet."

Gelecek hafta, Bon bayramıydı. Tokyo'da olmayacaktım. Fakat bedenim başını sallıyordu. Baş sallayan kendimi, vücudundan ayrılmış bir ruh olarak, tavandan seyrediyordum.

Ondan sonra evime döndüm. Eve doğru yürümekte olan bedenimi, havadan izliyordum. Ne zaman bedenime döneceğimi bilemiyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum, tek yapabildiğim izlemekti.

Annemin bir şeyler söylediğini gördüm. Bezmiş bir tonla: Yine yolunu kaybettin değil mi, diyordu. Çok uykum vardı. Anneme cevap vermeden yatağıma gittim. Bedenimden hâlâ ayrı olarak, yazlık kimonoyu çıkarıp pijama giyen ve yatağa uzanan kendimi seyrettim. Bedenim, yanağını yastığa gömerek uykuya daldığında, havada süzülmekte olan bilincim kesiliverdi.

Uzun bir uykudan uyandığımda bilincim gövdeme geri dönmüştü.

Ansızın, banyoya girmek için dayanılması imkânsız bir istek duydum. Bir yandan da kusasım gelmişti. Koşarak ikinci kattaki tuvalete gittim ama midem boştu, hiçbir şey çıkaramadım.

Odama döndüm ve şaşkın şaşkın etrafıma baktım. Dün, havada süzülürken gördüğüm gibi, kimono düzgünce katlanmıştı ve pijamamın tüm düğmeleri ilikliydi.

Çok susamıştım. Okul festivalinde, tezgâhtan pet şişede portakal suyu aldığımı hatırladım. O şişeyi çantamdan çıkardım. Isınmış portakal suyu ağzımdan geçtiği an, bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim.

Meyve suyunun hiç tadı yoktu. Belki de bozuldu diye düşünerek kokladım… normal portakal suyu gibi kokuyordu. Buna çok şaşırmıştım, ama ilk başta önemsemedim. Dişlerimi fırçalayıp banyoya girdim, üstümü değiştirip birinci kata indim.

Dün ona cevap vermediğim için annem kızmış olabilirdi. Ayrı düştüğümüz arkadaşım Şizuka’ya ne olmuştu acaba? Bunu düşünür düşünmez tüm bedenimde büyük bir rahatsızlık duydum. Usulca, ses çıkarmadan banyoya gidip kustum. O sırada, oturma odasında konuşan bir sesi duydum. Ablam, babama, “Bu yıl Nagano’ya falan gitmek istemiyorum. Yurt dışına gitmek istiyorum,” diye mızmızlanıyordu.

“Sen bu yıl çok çalıştın. Peki, başka ülkelere gidemeyiz ama en azından, bir kaplıca kentine gidebiliriz. Ben de zaten öyle bir yere gitmeyi tercih

ederim,” diyordu annem. “Her yıl Nagano’ya gidiyoruz, bir yıl gitmeyiversek bir şey olmaz.”

“Haklısın…” Babamın böyle söyleyerek keyifsizce güldüğü anda odaya daldım, “Olmaz!” diye bağırdım. “Bon’da babaannemlere gideceğiz! Akişina’ya gideceğiz! Olmaz!”

“Bencillik etme!” diye bağırdı annem. Fakat ben vazgeçmedim.

“Neden bu kadar bencilsin sen!” Annem başıma vurdu.

Bedenden ayrılma büyüsü. Bedenden ayrılma büyüsünü kullanabilsem…

Onu kullanabilsem, yine hiçbir şey hissetmeme gerek kalmayacaktı.

“Kendinden başka hiç kimseyi düşünmüyorsun! Dün de kayboldun diye canım sıkıldı ama hiçbir şey olmamış gibi geldin, gidip yattın… ne kadar işe yaramaz bir çocuk oldun başıma!”

Annem sırtımı tekmeledi. Ablam da tıpa tıp onu taklit ederek beni tekmeledi.

Ne kadar sihirli sözcük söylersem söyleyeyim, bu kez bedenimden kaçmayı başaramadım. Annem, ayağının altıyla gövdemi defalarca ittirdi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca beni odama kilitlediler.

“Susana kadar odandan çıkarmayacağım, bil bunu.” Annem böyle söyleyerek, merdivenlerden indi. Dizlerimi karnıma çekerek oturdum ve çekmecesinden çıkardığım Piyut’a sarıldım.

Keşke yine ruhumu bedenimden ayıran büyüyü yapıp Yu’nun yanına gidebilsem.

Karnım acıkmadı, tüm günü odamda sihirli sözcükleri tekrarlayarak geçirdim. Gece olduğunda, sol elimin yüzük parmağındaki telden bozma yüzüğümle, yatağıma süzüldüm. Gözlerimi sıkıca yumarak karanlık yaratmayı denedim; ama göz kapaklarımın ardında yıldızlar oluşmadı. Göz kapaklarımın içini seyrederek uyudum.

Ertesi sabah birisi tarafından sarsılarak gözlerimi araladığımda, annemi yatağımın yanında siyahlar giymiş hâlde buldum.

“Hemen hazırlan. Nagano’ya gidiyoruz.”

“Ne oldu?”

“Deden vefat etmiş. Önceden de sağlığı biraz kötüydü ama böyle birdenbire vefat etmesini beklemiyordum.”

Belki de bu kez, yanlışlıkla ak büyü yerine kara büyü yapmıştım. Ne olursa olsun, hangi yolla olursa olsun Yu’yla buluşma dileğimi, büyülü gücüm gerçekleştirmiş olabilirdi. Döşeğimde uzanırken şaşkın şaşkın böyle düşündüm.

“Ablan okul üniformasını giyse yeter, ama sen siyah elbiseler giymelisin… Ah, şu entarin vardı ya, onu giysen iyi olur. Çabuk hazırlan, bir saat sonra arabayla yola çıkıyoruz.”

Başımla onaylamak için bile tüm gücümü toplamam gerekti.

Babaannemin antresine girdiğimizde, bizi önceki yazdakinden çok farklı bir manzara karşıladı. Sunaktı odaya gittiğimde kocaman kâğıt fenerler gördüm. Oturma odalarına doluşmuş insanların hepsi de siyah kıyafetleri içinde bir yerlere gidip geliyorlardı.

“Eşyalarımızı ikinci kata koyduktan sonra, dedenize saygımızı sunacağız,” dedi babam. Her zaman annemin ve ablamın onu yönetmesine pısırıkça izin verirdi ama bu kez emir verircesine konuşmuştu. O, saygımızı sunacağız’ deyince belki de dedem hastadır ama hâlâ yaşıyordur, diye düşündüm. Ama babama öyle olup olmadığını sormaya cesaret edemedim.

Sunaklı odada dedem yatıyordu. Uzandığı şilte kadar pofuduk ve beyaz olanını daha önce hiç görmemiştim. Dedemin her zamanki kokusu, havada belli belirsiz hissediliyordu.

Dedemin başucunda, siyah kıyafetlere bürünmüş babaannem, gözleri yaşlı oturuyordu.

“Kise, Natsuki… lütfen ona merhaba deyin.”

Alçak sesle, “Olur,” dedim. Ablam ise soğuk bir ifadeyle, sessizce duruyordu.

“Belki de biraz korkacaksınız ama artık yeterince büyüdünüz sanırım. Buraya gelin ve ona selam verin.” Babam böyle söyleyerek bizi çağırdı ve usulca, dedemin yüzüne örtülü kumaşı katlayıp açtı. Burnuna pamuk tıkanmış olması dışında, gözleri kapalı yatan dedemin yüzünde hiç

değişiklik yoktu. Biraz solgun gibi geldi ama sanki kalkıp yanıma gelecekmiş gibi göründü.

“Çok güzel, değil mi? Biraz gülümsüyor bile.” Mendiliyle gözlerini silerek, babaannemin omzuna sarılarak oturan bir halam konuşmuştu.

“… uyuyor gibi, değil mi?” dedim alçak sesle. Babam bana dönerek, başıyla evetledi.

“Biraz ani gelse de huzur içinde vefat etti.”

“Huzur içinde vefat etmek ne demek?”

“Hiç acı çekmeden ölmek, demek. Doğal ömrünü tamamlamak, anlamına da gelir. Kısa süre öncesine dek hastanede yatıyordu, biliyorsunuz. Ama acı hissetmeden, uykuya dalar gibi ölmüş. O yüzden yüzü mutlu görünüyor, değil mi?”

“Evet,” dedim babama. “Eline birazcık dokunabilir miyim?”

“Olur, dokunabilirsin.”

Dedemin elini avucuma aldım. Soğuktu, artık insan eli olmaktan çıkmıştı.

Uzun süredir sessiz olan ablam, ağzını açtı: “… bu biraz korkutucu.”

“Neden öyle diyorsun, Kise? Huzur içinde vefat etmiş, çok iyi bir şey bu. Haydi bakalım, selam vermek için bekleyenler var. Gidelim artık.”

Dönüp baktığımda, okul üniforması içinde kuzen Yuri ve siyah bir entariyle kuzen Ami, yaşlı gözlerle ardımızda sıralanmış duruyordu.

Eşiğe gittiğimde, Mitsuko Halayı ve siyah bir kazak giymiş olan Yu’yu gördüm. Göz göze geldiğimizde, Yu endişeli gözlerle yüzümü inceledi. Sonra da, “Siz iyi misiniz Mitsuko Hanım?” diye, âdeta kocasıymış gibi, halamın sırtını sıvazladı.

“Bu akşam nöbete* katılacağız. Yarın da cenaze var,” dedi babam. Annem ise, “Gerçekten ani bir ölümdü,” diye iç çekti.

*** Vefat eden insanların ardından, bir gece uyumaksızın nöbet tutup tütsü yakmak adettir. *-çn***

“Geceye biraz zaman var. Yorulmuş olmalısınız, isterseniz biraz dinlenin.”

Ablam, “Bence iğrençti,” diyerek, üniformasını çıkarmadan uzandı.

“Sen de biraz uzansana?” Annemin önerisini, başımı sallayarak reddettim.

İçim ateş gibi yanıyordu ve hiç uykum yoktu. Dedemin elinin dokunuşunu, hâlâ parmak uçlarımda hissediyordum.

Siyah kazaklı Yu’nun bahçede olduğunu görmüştüm. Evin içindeki keşmekeşten sessizce sıyrılıp onun yanına gittim.

“Yu…”

Seslendiğimde, bana doğru döndü: “Sen iyi misin, Natsuki?” Son görmemden beri eli kolu biraz uzamıştı ama yüzü de aynı oranda ufalmış görünüyordu. Hâlâ benden daha kısaydı, hâlâ oyuncak bir bebek gibi narindi.

“Ne yapıyorsun?”

“Bahçede çiçek topluyorum. Dedemin cenazesi defnedilecekmiş. Duymuş muydun bunu?”

Başımı iki yana salladım. “Duymadım. Ne demek oluyor o?”

“Onu yakmayacaklar, toprağa gömeceklermiş.”

“Ya, demek öyle…”

Televizyonda, özellikle de gerilim dizilerindeki cenazelerde, yakılıp kemiklere dönüşen insanlardan arta kalanları, herkes yemek çubuklarıyla aldığı sahneleri sıkça gördüğümü hatırlıyordum.* Üzerinde çok düşünmeden, bu cenazenin de öyle yapılacağını farz etmiştim ve önümüzdeki cenaze töreninde, neler olacağını aklımda canlandıramadım.

*** Eski çağlarda, Japonlar ölülerini gömerdi. Budizmin kabulünden sonra, bedeninin önemsizliğini vurgulamak adına, naaşların yakılması yaygınlaştı. Bu yakma, görece düşük bir sıcaklıkta gerçekleştirilir. Kemikler yanmadan kalır ve el sürülmeksizin mezara yerleştirilir. *-çn***

“Mitsuko Teyzem, gömülene kadar deden yalnız kalacak, istersen ona çiçek tarhından çiçek verebilirsin, dedi.”

“Ben de toplayacağım.”

“Makas alıp gelsen daha iyi olmaz mı?”

“Yu, senden bir isteğim olacak,” dedim başım eğik hâlde. “Belki de artık seninle görüşemeyiz.”

“Ne?” Yu şaşalayarak bana bakıyor. “Bir şey mi oldu? Uzak bir yere mi taşınacaksın?”

“Şey… yakında buraya gelmeme izin vermeyecekler.” Alçak sesle konuşuyordum, Yu ise anlam veremeyen gözlerle beni süzüyordu. “Uzay gemini bulabildin mi, Yu?”

Birkaç saniye sonra, Yu başını iki yana salladı. “Hayır. Gelirken, yolda o tapınağa uğradım ama hiçbir yerde yoktu.”

“Öyleyse, zamanında bulamayız sanırım. Yu, sen ve ben evliyiz, değil mi? Ama benim zamanım kalmadı. Ne olur Yu, benimle seks yapmanı istiyorum.”

“Ne?” Yu’nun sesi tizleşmişti. Aldırmadan devam ettim: “Ne olur. Senden başka bir şey istemeyeceğim. Vücudum bana ait olmayan bir şeye dönüşmeden önce, seninle bedenimle de evlenmek istiyorum.”

Sesimin titremesine engel olamıyordum. Yu ise galiba afallamıştı.

“Ama o, yetişkinlerin yaptığı bir şey Biz yapamayız ki.”

“…Yu, senin hiç kendi hayatının sana ait olmadığını düşündüğün oldu mu?”

Yu bir an cevap veremedi. Sonra, alçak bir sesle, “Çocukların hayatları asla onlara ait değildir,” dedi. “Onları yetişkinler kontrol eder. Anneleri onları sokağa atarsa yemek bulamazlar, yetişkinler yardım etmezse hiçbir yere gidemezler. Çocuklar hep böyledir.” Elini çiçek tarhına uzattı. “O yüzden büyüyene kadar, elimizden geleni yapıp, hayatta kalmak zorundayız.”

Yu’nun makası bir ayçiçeğinin boynunu kesti. Cesede dönüşen ayçiçeğinin sapı, Yu’ya doğru eğildi. Onu eliyle durduran Yu’ya, şöyle dedim: “Ben… belki de öldürüleceğim. O yüzden ölmeden önce, seninle

evlenmek istiyorum. İki çocuğun verdiği sözle değil, gerçekten evlenmek istiyorum.”

Yu bana şaşkın şaşkın baktı: “…ne oldu? Kim seni öldürecek, Natsuki?”

“Yetişkin bir erkek. Kimsenin karşı gelemeyeceği birisi.”

“Sana… yardım edecek hiç kimse yok mu?”

“Ona çocukların gücü yetmez. Çok güçlü birisi. Büyüklerse, kendi hayatlarından başka bir şeye dikkat edecek durumda değiller. Ben alt tarafı çocuğum, hiçbiri benim gibilere yardım etmez. Sen de biliyorsun Yu.”

Yu buna cevap vermedi. Kollarının arasından, bir ayçiçeği düştü. Suratımı kaldırıp, “Sence şunlar yenir mi?” diye sordum.

“Neden bahsediyorsun?”

“Şu ilerideki ayçiçeğinden. Artık kurumuş. Çekirdeklerini alabiliriz belki.” Parmağımla, kapkara kesilmiş ayçiçeğini gösterdim.

Babaannem, her yaz sonunda bu civara ayçiçeği çekirdeği serper. Yaz gelince, evin bahçesinde ben de diğer çocuklarla birlikte ayçiçeği çekirdeği yerim.

Doğrulup elimi uzattım ve o kara ayçiçeğinin, yere eğilmiş yüzünü çimdikledim. Avucuma ufak çekirdekler döküldü.

“Onlar, ninemin gönderdiği çekirdeklerle aynı şey mi?” diyerek, elime çekinerek baktı Yu.

“Sanırım öyle. Sen hiç ayçiçeği çekirdeği toplamadın mı Yu?”

“Hayır.”

Elimdeki çekirdeği ağzıma götürdüm.

“Hâlâ biraz çiğ.” Ağzımda hâlâ tat duyusu yoktu. Ayçiçeği yerken hep duyduğum aromayı, hiç hissetmiyordum. Sadece çiğneme hissi vardı, bu sayede çekirdeğin kurumamış olduğunu anlayabilmiştim. Yu da ikirciklenerek ağzına bir ayçiçeği tanesi götürdü.

“Hiç lezzetli değil.”

Çekirdekleri peş peşe yediğime bakmadan, akıl verircesine, “Daha kuru olması gerekirdi,” dedim. Yu, ağzını ürkekçe hareket ettirerek, şöyle dedi: “…Natsuki…. Ben senin koçanım, o yüzden ne istersen yaparım. Ama sen,

gerçekten öyle bir şey yapmak istiyor musun? Onu yaparsak, bu seni kurtaracak mı?”

“…evet.”

Yu: Seni anlamıyorum, dercesine başını yana eğdi.

“Tamam o zaman,” dedi.

“Gerçekten mi? Seni zorlamıyorum, değil mi?”

“Gerçekten. Ben, kocan olarak yapabileceğim her şeyi yaparım.” Biraz gülümsedi. Benden hâlâ daha kısa olan Yu’ya tepeden bakarak, şöyle söyledim: “Yu, ben de senin partnerin olarak, senin için yapabileceğim her şeyi yaparım. Seni yapabildiğim kadar koruyacağım.”

“Partner de neyin nesi?”

“Bunu bile bilmiyor musun? Şey, ortak gibi bir şey. Aile gibi”

Keşke yanımda sözlük olsaydı diye düşünerek cevap vermiştim. Yu, neşeyle gülerek: “Demek öyle. Eh, biz karı kocayız zaten. Aileyiz.”

“Evet öyle.”

Ayçiçeğinin gölgesinde usulca el tutuştuk. Yu’nun eli, bir kadınınki kadar yumuşaktı.

Ertesi sabah, siyah entarimi yeniden giyerek kilimli odaya gittiğimde, dedemi tabuta koyulmuş hâlde buldum. Her yıl minderler serip masa etrafına toplanarak yemek yediğimiz bu odada, şimdi Budist rahipler ve yas giysisi kuşanmış amcalarla teyzeler oturuyordu. Rahipler zikir çekiyor,* herkes oturmuş onları dinliyordu. Tütsülerin yakılması sona erdi ve nihayet, tabutun dışarı taşınma zamanı geldi.

*** O-Kyo: Kutsal metinlerden alınma, tekrarlanması bir tür meditasyon yerine geçen kalıp cümleler. *-çn***

Teruyoşi Amcam birkaç işaretiyle, kanca en yakın olanların hangi tarafta, en büyük oğlun nerede duracağını; tüm amcalarımın hareketlerini belirledi.

“Tabutu sen de taşıyacak mısın, Yu?” diye sorulunca, Yu başını hafifçe sallayarak onayladı. “O hâlde sen şuraya geç. Eh, sen kanca daha yakın sayılırsın Yota, o yüzden biraz daha yakında duracaksın.”

“Ben de taşıyacağım”

Böyle söylediğimde, babamın yüzüne biraz şaşkın bir ifade geldi. Takahiro Amca, üzgün bir ifadeyle cevapladı: “Ama sen kız çocuğusun, Natsuki’ciğim…”

“Sen taşıma ama elini tabuta koyup yürü, olur mu? Bu yana gel bakalım.” Teruyoşi Amcam beni çağırınca, tabutun arkasında durup elimi ona yasladım.

“Tamam. Yola çıkıyoruz.”

Verandada ayakkabılarımızı giyip, ağır ağır hizalandık ve tabutu taşıdık. Arkama baktığımda, ablam ve annem birbirlerine sokulmuş yürüyorlardı. Babaannemin arkasından, kuzenlerimden Yaoba Hanım geliyordu. Herkes karalar giydiği için bir karınca sürüsünü andırıyorduk.

Tabutu, Bon festivalinde hep gittiğimiz mezarlığa kadar taşıdık. Orada, toprağa dörtgen bir çukur açılmıştı.

“Bunu kim kazdı?”

Dün, gece geç saatlere kadar nöbet tutan amcalarım, kazmış olabilirler miydi? Babam, soruma, “Köyün insanları el birliğiyle kazdılar,” diye yanıt verdi.

Çukura tabutu koyarken, Teruyoşi Amca, “Son bir veda etmek isteyen var mı?” dedi.

Tabut son defa açıldı. Takahiro Amcam boğuk bir sesle, “Hey, baba. İşte şimdi yaşlı oldun…” dedi. Halalarım da dedemin yüzüne bakarak gözyaşı döktüler. Babam sessizce göz attı ve sadece, “Hemen çürür, mevsim yaz çünkü…” dedi.

Tabut kapatıldı. Herkes, teker teker küreği alıp, birer kez toprak attı. Bunun uzun süren bir iş olacağını düşünmüştüm, fakat amcam beni şaşırtarak, “Haydi, dönüyoruz…” dedi.

“Ama henüz gömülmedi ki, dönebilir miyiz sahiden?” diye babama fısıldadım.

“Gerisini köylüler halledecekler,” dedi.

Bu her şeyi bizim yerimize yapan köylüler neredeydiler acaba? Çok şaşırmıştım. Fakat uslu uslu başımı sallayıp, sıradaki yerime geçip eve yöneldim.

Eve döndüğümüzde, pek tanımadığım insanlar ziyafet sofrası hazırlamıştı. Bu köyde, bu kadar çok insan olmasına şaşmıştım doğrusu. Sonra da yine tanımadığım pek çok insan geldi ve uzun sürecek bir yemek başladı.

“Şu evdeki ihtiyarı gömdüğümüzde, toprak uzun süre çökmemişti.”

“Öyle, öyle. Ama bugün baktım, toprak çökmüş.”

Teruyoşi Amcam neden söz ediyordu acaba, anlamıyordum. Babama, “Toprağın çökmesi ne demek?” diye sordum.

“Bir naaş gömülünce, toprak bir tümsek hâlinde yığılır. Zamanla tabut çürür ve toprak çöker…” diye, güzelce açıkladı.

Kalabalık yemek sona erdi, fakat yeme içme faslı bitmedi. Daha ufak bir odada, yakın akrabalar arasında ayrı bir sofra kuruldu. Teruyoşi Amcam şaka yollu, “Bu da aile arasında akşam partisi gibi oldu…” deyince, halalarım, “Aynen,” diyerek, meze yapmak için mutfağa gittiler.

“Artık tespih çekmeye başlayalım mı?” Saat gecenin dokuzu olmuştu ve evde sadece akrabalar kalmıştı. Tespih çekmeye başladılar. Halka olup, daha önce görmediğim upuzun bir Budist tespihi hep birlikte tuttular. *Nenbutsu’*yu* söyleyerek onu çevirdiler. Bu da bitince, artık herkes yorgun düştüğü için, halalarım döşek sermeye başladılar. Amcalarım ise, daha fazla şarap içmek istemedikleri için, çay yudumluyordu.

*** Budizmin “Temiz Ülke” mezhebinde, merhumun ardından tekrarla nan sözler. En yaygını, “Nanmu Amidabutsu” (Selam sana ey Amitabha Buddha) Amitabha, ölü ruhlar için cenneti yarattığına inanılan Buddha’dır. *-çn***

Halalarımdan biri, “Siz de yoruldunuz. Sırayla banyoya girin, dilerseniz…” dedi. Kuzenlerim de, “Tamam!” diye yanıtladı.

Herkesin tek tek banyoya girmesine yetecek zaman yoktu. O yüzden ablamla beraber banyoya girdik. Uzun süredir hiç beraber yıkanmamış tık. Kendimi tuhaf hissediyordum.

Ablamın vücudu dolgunlaşmış, memeleri de poposu da yuvarlak olmuştu. Okuldaki ders kitabımda gördüğüm Dogu'lara* benzemişti. Ondan biraz ürkmüştüm, ablama bakmadan gövdemi yıkadım. Ablam da benden gözünü kaçırıyordu.

*** Japonya'da, cilalı taş devrinden kalma totemler. Bazıları, Anadolu'da bulunan Ana Tanrıça heykelleri gibi, yuvarlak beden hatlarına sahiptir. *-çn***

Hiç konuşmadan banyodan koridora çıktık. Yu, saçımızı kurutalım diye havlu getirmişti.

"Banyo boşaldı," dediğimizde Yu, "Teşekkür ederim," dedi.

Ablam hemen ikinci kata kaçtı. Ben de oturma odasında çay içmekte olan yetişkinlere, "İyi geceler," deyip, ikinci kata çıktım.

Uyuyan kuzenlerimin ve ablamın düzenli soluyuşları duyuluyordu. Ben ise o ses eşliğinde karanlığı seyrediyordum.

"Kimseye görünmedin değil mi?" diye, Yu'ya fısıldadım.

Saat gecenin ikisiydi. İkide, kilerin önünde buluşmak için sözleşmiştik; Yu, kiler önündeki çiçekli otların arasında, yarı saklanarak beklemişti.

"Evet, dayılarım falan hep uyuyorlar."

Ben ve Yu, evden çıkmıştık. Eşikteki karton kutuların arasına gizlediğim sırt çantamı omuzlamıştım. Çantada bir cep feneri vardı; ama ışık görülürse başımız belaya gireceği için el ele tutuşarak karanlıkta patikaya çıktık.

"Artık sorun olmaz herhalde…" diyerek, cep fenerini çıkardım ve yavaşça yaktım. Yolda aydınlatma direği falan yoktu, yıldızlar ve ayınkinden başka ışık bulunmuyordu. Demine dek üzerinde yürüdüğümüz kapkaranlık yol, cep fenerinin ışığıyla aydınlandı.

"Nereye gidiyoruz?"

“Bizi bulamayacakları bir yere.”

Gecenin bu kadar karanlık olmasını beklememiştim. Ölüleri uğurlamak veya karşılamak için ateş yaktığımızda da hava bu kadar karanlıktı mutlaka; ama amcalarımla ve çocuklarla beraber yolu aydınlatırken her şey farklıydı. Yanımızdaki fenerden çıkan ışık huzmesi, ayak dibimize yuvarlak bir ışık vermeye ancak yetiyordu; Yu’nun yüzünü pek göremiyordum.

“Hangi yöne gitmeliyiz acaba?”

“Şş! Su sesi duyuyorum.”

Yu böyle söyleyince kulak kesildim. Sahiden, akan bir suyun sesi usul usul duyuluyordu.

“O dereye doğru gidelim.”

Suyun sesine bel bağlayarak, dereye doğru yürüdük. Dere desem de derinliği ayak bileğini aşmayacak kadar bir akarsudan ibaretti. O akarsuyun sesi bile, şimdi kulağıma çok şiddetli geliyordu.

“Dikkat et, düşme.”

“Sen de dikkat et Yu.”

Ona cep fenerini verdim. Yu’yla birlikte birbirimize sokularak, derenin sesini dinleye dinleye yürümeyi sürdürdük. Bana, çok uzun bir süredir yoldaymışız gibi geliyordu.

“Burası olmalı,” diye mırıldandım.

“Bilmem ki. Işığı yukarıya fazla kaldırma, görebilirler. Hem o zaman bastığımız yeri de göremeyiz.”

“Feneri biraz versene.”

Yu’nun elindeki feneri alıp, bir süre etrafımızı araştırdım. Âdeta kapkara bir çukurun içinde gibiydik, hiçbir şey görünmüyordu. Çevremizde yemyeşil pirinç başaklarının boy verdiği tarlaların olduğunu anladım ama bize yol gösterecek hiçbir detay yoktu.

“Farkına varmadan dağdan inmişiz galiba.”

“İmkânsız. Ah…” Yu, alçak bir ünlem çıkardı. “Burası, dedemin mezarının olduğu yer.”

“Ne, olamaz…”

Çok uzaklara yürüdüğümüzü sanırken, gele gele gündüz cenaze için geldiğimiz, dedemin gömüldüğü mezarın olduğu tarlaya gelmiştik.

“Ne olacak şimdi?”

“Mezarın başına kadar gitmek ister misin? Yolun buradan ilerisinde ne var bilmiyorum.”

“Olur.”

Dikkatlice, tarlanın iki parçası arasındaki kabarık patikadan, mezara doğru yürüdük. Mezarın önünde, toprağın biraz şişkin durduğu bir alan vardı. Oradaki tümseği görünce, “Doğruymuş. Toprak hâlâ çökmemiş,” dedim.

“Toprağın çökmesi ne demek?”

“Tabut çürüyünce, bu toprak alçalıyormuş.”

El ele tutuştuk. Bize, öylesi doğal gelmişti. Belki de dedemin naaşının gömülü olduğu yerde bulunmaktan korkmuştuk.

Suyun sesi ve tarladaki başakların hışırtısı vardı. Böyle durunca, sanki kocaman bir denizin kıyısında gibiydik.

“Burada evlenmiştik, değil mi?” diye iç çekti Yu.

“Burada yapalım mı?”

“Ne… burada mı?”

“Korkuyor musun?” Soruyu soran bendim ama korkulacak ne vardı, ben de bilmiyordum. Yu biraz düşündükten sonra, “Korkmuyorum,” diye yanıtladı. “Beraber banyoya girmek gibi bir şey bu.”

Mezarın yanındaki o ufak alana oturduk. Cep feneriyle çantamın içini araştırıp, tavan arasında bulduğum yaygıyı ve mumu çıkardım. Sonra da kütüphaneden ödünç aldığım cinsel eğitim kitabını gösterdim.

“O kitap da neyin nesi?”

“Bunda seksin nasıl yapıldığı yazılı. Kütüphaneden aldım.”

“Hmm…”

Ardından sinek kovan tütsüyü çıkarınca, “Amma hazırlık yapmışsın!” diye şaştı Yu. Tütsüyü ve mumu yan yana koydum ve kibritle yaktım. Titrek ışığın altında, nihayet Yu’nun yüzünü görebiliyordum.

Ayakkabılarımızı çıkarıp, çıplak ayakla yaygının üstünde durduk.

“Evcilik oynar gibiyiz,” diye mırıldandı Yu.

“Yu, sanki uzaylı benmişim gibi hissediyorum. *Ağız* haricinde her yerimle sana dokunmak istiyorum.”

“Neden ağzın hariç?”

“Şey, kısa bir süre önce *ağız* yok edildi. O yüzden hiçbir şeyin tadını almıyorum. Bu ağız artık bana ait değil. Ama diğer yerlerimde sorun yok. Avucum, ayağım, göbeğim hâlâ bana ait. Onlarla sana dokunacağım.”

“Anlıyorum.” Yu, benim tuhaf tuhaf konuşmalarıma alışmıştı; *ağız* hakkında başka soru sormadan, uslu uslu başını salladı.

Önce, birbirimize sarıldık.

Yu’dan ve yaygıdan, babaannemin mandalinah sabunlarının kokusu geliyordu.

“Sana daha çok yaklaşmak istiyorum, Yu.”

Seks hakkında, çok belli belirsiz bir fikrim vardı. Onu, *yakınlaşmak* olarak düşünüyordum. Tüm bedenimin tenini, Yu’nun tenine sürdüm. Yu’nun teni yumuşaktı; öğretmenin sert ellerinden çok farklı, bambaşka bir canlı türü gibiydi. Bu, beni rahatlatmıştı.

“Sana daha çok yaklaşmak istiyorum.” Bu fısıltımda umutsuzluk vardı.

Böceklerin ve kurbağaların sesleri, benim sesimi bastırmıştı. Sesimin Yu’ya erişmediğini sanıp korktum. Ancak, “Bu kadar yakın olduğumuz hâlde mi?” diye cevap vererek, beni yatıştırdı. Onun ağzından çıkan ılık hava, omuzlarımı gıdıklıyordu.

“Hiç, bir insanın derisinin içine gitmeyi istedin mi?”

Yu, omzuma yüzünü bastırmış hâlde, “Hiç düşünmedim,” dedi.

“Sana daha çok yaklaşabilir miyim?”

Bunu ona sımsıkı sarılarak söylemiştim. Yu biraz düşündü.

“Tamam. Ne kadar yaklaşmak istersen, o kadar yaklaş Natsuki.”

Yu’nun parkasının altından, gömleğine sarıldım. Yine de kendimi ona uzak hissediyordum. Gömleğin önündeki düğmeleri çözdüm. Dolaysızca, Yu’nun tenine yüzümü yasladım.

“Biraz yakınlaşabildin mi?”

Yu’nun göğsüne kulağımı yapıştırınca, kalbinin atışlarını işittim.

“Senin içinden uzayın sesi duyuluyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Sen konuşunca, kaslarının içinden ses yankılanıyor.”

“Tuhaf bir duygu.” Yu yüksek sesle gülünce, o ses de derisinin içinden yankılandı. Yu’nun teninin içi çınlıyordu. Ben, içindeki o yere erişmeyi acı verecek kadar istiyordum.

“Sana daha çok yakın olmak istiyorum.”

Havale geçirircesine sayıklayınca, Yu biraz bocalayan bir sesle, “Daha çok mu?” diye sordu.

“Az öncekinden birazcık daha yakın.”

“Buna sevindim.”

Yu’nun vücudunun sıcaklığı yakınımdaydı. Onun bileğine dokunduğumda, yumuşak teninin altında kan damarlarının kımıltısını hissedebildim.

“Bunun içindeki Yu’yla buluşmak istiyorum. Teninin içine gitmek istiyorum,” diye fısıldadım.

“Bunu defalarca söyledin Natsuki. Ama nasıl bir insana o kadar yaklaşabilirsin ki?”

Eğer öpüşürsek, onun derisinin içine gidebilirim. Belki de yetişkinler bu yüzden öpüşüyorlar. Kızlar için yayınlanan çizgi romanlardaki romantik öpücüklerin, böyle hayvansal bir anlamı olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Fakat benim ağzım çoktan öldürüldü. Öpüşmemiz imkânsızdı.

“Ağız dışındaki bir yerle öpüşmek mümkün mü?”

Böyle sorduğumda, Yu, “Alından, ya da yanaktan öpülebilir mesela…” dedi.

“Ama onun için de ağzını kullanman gerek değil mi?”

“Doğru ya.”

Yu’nun vücudunda bulunan, bir diğer, açığa çıkmış olan iç organı hatırladım.

“Yu… eğer senin bir iç organın benim içime girerse, derinin altına gitmiş sayılır mıyım?”

“İç organ mı?”

Yu’ya düşündüğüm şeyi açıkladığımda, çok şaşırmış göründü.

“Öyle yaparsak, seks olmuş olmaz mı?”

“Öyle. Ya en başından dedim ya seks yapalım diye.” Böyle söylerken ben de korkuyordum. Ya Yu’nun penisi de öğretmeninki gibi *kirli ise?*

Fakat Yu elbiselerini çıkarınca açığa çıkan, öğretmenin şeyinden çok farklıydı. Rengi maviye çalan, beyaz bir bitki tomurcuğuna benziyordu. İçim rahatlamıştı.

“Eğer bunu benim vücuduma yerleştirirsen, ben senin teninin içine gitmiş olacağım.”

Yu başını yana eğerek, tedirgince, “Bilmiyorum,” dedi. “Gerçekten öyle bir şey yapabilir miyim ki?”

Birlikte, bacaklarımın arasında olması gereken organı aradık. Onu bulduğumuzda, ellerimiz birbirine değerek, mukus benzeri bir zarı araladık ve deliği açtık. Yu’nun organı, yavaşça oraya girdi.

O zaman, çok sıradışı bir şey oldu. Organlarımızın sadece bir parçasıyla birleştiğimiz hâlde, artık Yu’nun bedeninin içinde yüzüyordum.

“Gidebildim. Yu’nun teninin içine gidebildim…” diye fısıldadım. Sesim çatallaşmıştı. Yu ise, canı yanarmış gibi görünüyordu.

Giderek, sözcüklerimiz kayboldu; artık sadece soluklarımız vardı. Birbirimizin gövdesinin içinde yüzüyorduk. Böceklerin sesi ve bitkilerin sesi, soluklarımızla aynı ritmde yankılanıyordu.

“Çok uzaklara gelmiş gibiyim…” bir şekilde, Yu’ya bu sözü söyleyecek gücü bulabildim. “Yu’yla birlikte, müthiş uzak bir yere gelmiş gibi hissediyorum.”

Yu, benim organımın içinde boğuluyor gibiydi. Aralık duran ağzının içinden, şeffaf bir salya akmıştı.

Yu’dan akan suya dokundum.

Doğduğum günden beri hep, buraya gelmek istediğimi düşünüyordum. Akişina da olmayan, o beyaz şehir de olmayan, bir uzay gemisinin içi de olmayan, hepsinden daha da uzak bir yere ulaşmıştım.

Canım yanıyordu ama içimdeki rahatlama, acıyı bastırmıştı. Organlarımız, bir su sesi çıkararak birbirine karışmıştı. Karnımın içinde, birbirimizin vücut sıvıları sessizce konuşuyordu.

Yu'nun düzenli nefesini işitiyordum. Ne zaman olmuştu bilmiyorum ama üzerimize bir rehavet gelmişti. Onu uyandırmamak için, usulca ayağa kalktım. O hareketimle, Yu'dan uzanan organ karnımın içinden çıktı.

Elimi sırt çantamın içine uzattım. Orada annemin çantasından aşırdığım ilaçlar vardı. Annem uyuyamadığı zaman bu ilaçtan içerdi. Her zaman, bu haplardan birer birer çalıyordum ve bulunmasın diye elimden geleni yaparak, boş bir ramune* kutusunda biriktiriyordum.

*** Japonya'da 19. yüzyıldan beri popüler olan bir limonlu gazoz ve bu gazozun aromasıyla üretilen şekerleme. *-çn***

Bedenim çok yakında, sadece ağzıyla değil, tümden öldürülecek; yetişkinlerin kullanacağı bir aygıta dönüşecekti. Bu başıma gelmeden önce ölmeye uzun süre önce karar vermiştim.

Cenazeye gelmek üzere evden çıktığımızda, bir daha dönmemeye, ölmeye kararlıydım. Umarım beni, yeni defnettikleri dedemin yanına gömerlerdi. Hem böylece yetişkinler, bir çukur daha kazmak ve vücudumu yakmak zahmetinden kurtulmuş olurdu.

Şekerleme kutusunu yarıya kadar dolduran ilaçlar, ramune drajelerinden farksız görünüyordu. Kutudan hapları alıp, meyve suyuyla yutmayı denedim.

"Natsuki?" Yu'nun mırıltısını duydum. "O ağzına koyduğun neydi?"

Şeker, diye cevaplamak istedim ama ağzımda meyve suyu ve ilaç olduğundan, bir şey diyemedim.

Dönüp baktığım an Yu, endişeden sararmış bir yüzle parmağını ağzıma daldırdı. Ağzımdakilerden birazı çıkınca, Yu bağırdı: "Çıkar hepsini!" Belli ki, ağzıma koyduklarımın ramuneli şeker olmadığını anlamıştı.

“Sana diyorum Natsuki! Tükür!” Parmağı ağzımın içindeydi. Yu’nun parmağı, erimeye yüz tutmuş yatıştırıcıları dışarıya çıkardı.

“Sakın yutkunma!” diye bağırdı. Tehditkar ses tonu beni korkutmuştu. Ağzım salyayla dolu hâlde, kalakaldım. Yu, meyve suyu şişesini bana uzattı, “Bununla ağzım çalkala ve hepsini tükür. Bir damla bile yutmayacaksın,” dedi sertçe. Meyve suyuyla ağzımı yıkayarak, otların üzerine tükürdüm.

“İçmedin değil mi, biraz bile?” Yu bu soruyu defalarca tekrarladı. Başımı iki yana salladım.

“Mitsuko Hanım da aynı şeyi yapmıştı. Hastaneden aldığı bir ilacın tüm kutusunu, tek seferde içmişti.”

Nihayet konuşabildim: “Halam mı?”

Yu başıyla evetledi: “O yüzden ben, Mitsuko Hanım’ı hayatta tutan bir alete dönüşmek zorundayım.”

“Yu…” Sesim çatallıydı. “Sen ne zaman uzaya döneceksin?”

Yu başını eğdi.

“Galiba, artık dönemeyeceğim. Uzay gemisini bulamadım.” Yu’nun yüzünü karanlık örtmüştü, net göremiyordum. “Hangi yolla olursa olsun, hayatta kalmak zorundayız.”

Çığlık atmamak için kendimi tutarak, sordum: “Ne zamana kadar? Ne zamana kadar hayatta kalmam gerekiyor? Ne zaman, hayatta kalmaya çalışmadan yaşayabileceğim?”

“Büyüyünce, herhalde.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.”

Fakat halam bir yetişkin olduğu hâlde, hayatta kalmaya çabalamadan yaşayamamıştı… tam bunu söylemek üzereyken, dilimin ucuna gelen sözleri yuttum.

“O yüzden bana söz ver. Büyüyene kadar, yaşayacaksın.”

“… anladım. Söz veriyorum.”

Yu, dalgınlaşmış yüzünü kaldırıp baktığı anda, güçlü bir ışık bize çarptı. Bir kadın çığlığı duyuldu: “Siz ne yapıyorsunuz burada?” Sert ayak sesleri

geldi ve bir ışık çemberi, bizi kuşattı. Nedense, çok sakindim. Yanımdaki Yu da benim gibiydi; yakıcı ışığa karşı gözünü biraz kısmıştı ama yerinden kımıldamıyordu.

Deliye dönmüş yetişkinler, koşarak üstümüze geldiler: “Ne… ne yapıyorsunuz siz?” Kudurmuşa benzeyen bir amca, boğazından hırıltılı bir ses çıkardı.

“Seksin ne olduğunu bilmiyor musun, amca?” Bunu söyler söylemez, yanağımda şiddetli bir çarpma hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda, babamın bana yumruk attığını anladım.

“Olan olmuş, eve götürün bunları. Oda hapsi!”

Beni ve Yu’yu birbirimizden kopardılar. Beni, kilerin içine attılar. Bir an için, tarlanın yakınında, Yu’yu döve döve sürüklediklerini gördüm.

Amcalarım da halalarım da babam da annem de daha önce hiç görmediğim şekilde davranıyordu. Bu bana çok komik gelmişti, kendimi gülmekten alamadım.

“Bir süre burada uslu dur!” diye bağırdı babam. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarak, “Deminden beri çıtımı bile çıkarmadım ki. Yaygarayı çıkaranlar sizlersiniz,” dedim.

“Bana söz oyunu yapma. Burada sabaha kadar oturup düşüneceksin! Gün ağarır ağarmaz seni eve götüreceğim!”

“Ne için bu kadar gürültü kopardınız, baba?”

Bu sözüm karşısında, babamın arkasında asabi asabi duran annem mırıldandı: “Ne için mi…”

“Siz… daha çocuksunuz çünkü!”

“Çocuklar seks yapmamalı mıdır? Çocuklarla seks yapmak isteyen çok yetişkin var halbuki. Sadece çocuklar, çocuklarla yapınca mı yasak oluyor?”

“Natsuki!”

Babam, kafama bir yumruk attı. Dengemi kaybedip kilerin içine yuvarlanırken bile, biraz gülüyordum.

“Azgın!” Bağıran, annemin de arkasında durmakta olan ablamdı: “Çocuk olduğun hâlde. Üstelik de kuzeninle!”

“Natsuki, bir süre burada kabahatini düşüneceksin,” dedi annem ders veren bir sesle.

“Ben bir kabahat işlemedim. Karanlıktan da korkmuyorum artık.”

Annem tiz bir çığlık atarak bana saldırmaya kalkıştı ama babam onu durdurdu: “Bir süre kilitli kalsın. Sabaha kadar biraz aklı başına gelir mutlaka.”

Kilerin kapısı kilitlendi ve her yer karanlığa gömüldü. Dışarıdan babamın ve annemin sesleri geliyordu: “Neden böyle bir şey yaptı ki… cenazeden hemen sonra hem de.”

“Artık onu buraya getiremeyiz. Onu sakın genç Yu’yla tekrar bir araya getirme.”

“Eskiden beri tehlikeli olduğunu biliyordum. O ikisinin, iyy, iğrenç!” Bu duyulan, ablamın tiz bağırışıydı.

“Natsuki birden isyankarlaştı…”

“Tüm suç okuldaki arkadaşlarında. Yoksa öyle şeyleri bilecek kız değildir,” dedi annem.

Yetişkinler, benim uslu olmayışıma ağıt yakıyordu. Bu çok komik gelmişti, doğrusu. Bir yetişkin, cinsel isteklerini bir çocuğu kullanarak giderebiliyordu ama; çocuklar kendi iradeleriyle seks yapınca yetişkinler âdeta çıldırıyorlardı. Buna gülmeyecektim de neye gülecektim? Sizler, bu dünyanın aygıtlarından başka bir şey değilsiniz; ama benim rahmim, şu anda sadece benim için mevcut olan bir şey. Bir yetişkin onu öldürene kadar, kendi bedenim bana ait olarak kalacak.

“Hamile falan olamaz, değil mi?”

“Yok canım…”

Birtakım teyzeler cıvıldaşıyordu. Keşke hamile olsaydım. Ama Yu, herhalde okulda öğrendiğimiz *cinsel olgunluk* denen şeye henüz ulaşmamıştı. İgasaki Öğretmenin çıkardığı o yoğun sıvı, Yu’nun vücudunda yoktu.

Bu dünyanın itaatkâr yetişkinleri, dünyaya itaat etmeyen benim karşımda telaşa düşmüştü.

Yetişkinler de uyuşturulmuştu. Ve uyuşturulmadan önceki zamana ait hafızalarını kaybetmişlerdi. Akıllarını kaçırmışçasına feveran eden yetişkinler, bana bir tür büyünün kurbanları gibi görünüyordu.

Karanlığın içinde, uyumadan geçirdiğim gece sona erdi. Kilerin kapısı açıldı. Bavullarımızı taşıyan ebeveynim ve ablam, beni kolumdan tutup kaldırdılar.

“Eve dönüyoruz.”

Gökyüzünün aydınlanmaya yeni yeni başladığı bir saatti. Yu nerede diye sormak istiyordum ama nasılsa söylemeyecekleri için sustum. Ayaklarım hâlen çıplak olduğu hâlde sürüklendiğimden ayaklarım toz toprak içindeydi.

“Ayakkabılarım?”

Bu soruma, sessizce spor ayakkabılarımı bana atarak yanıt verdiler. Baldırlarım ve basenlerim hâlâ toprak kaplıydı. Babam her zaman arabaya üstünüz tozluyken binmeyin diye bizi azarlardı ama bugün bir şey söylemeden beni içeriye iteledi.

Annem ve ablam beni aralarına sıkıştırarak arka koltuğa oturdular. Araba yola çıktıktan sonra kaçmam imkânsızdı ama annem kemiklerimi acıtacak kadar sıkıca kolumu tutuyordu.

Araba hareket etti. Geride kalan evin cephesine anlık bir bakış attım. Pencerelerin ardında insan karaltıları vardı, ama kim olduklarını seçemedim.

Hiç konuşmadan otobanda ilerledik. Ablam, “Tuvalete gitmek istiyorum,” deyince bir konaklama yerine girdik.

“Ben de tuvalete gitmek istiyorum.”

Annem, “Saçma bir şey yapmayı aklına bile getirme,” diyerek tuvalete benimle geldi. Ben içeriye girdiğimde, kapıda bekledi.

Kabine girince ayakkabımı çıkardım. Eskiden, kuzen Yota ve kardeşleriyle hazine avı oynarken öğrendiğim bir şeyi anımsamış tim. Bu, deniz kabuğu ya da çakıl taşı gibi bir şeyi evin bir yerine saklayıp, hep

beraber arayarak oynadığımız bir oyundu. Yu, saklamakta en başarılı olanımızdı; ben ise bulmakta başarılıydım.

Sabah, ayakkabımı giydiğim andan beri, tabanımda bir rahatsızlık duyuyordum. Pabucun köselesini kaldırdım. Tahmin ettiğim gibi, orada Yu'nun bana verdiği bir hazine duruyordu. Yu dün gece, onu ayakkabıma saklamıştı.

EVLİLİK ANTLAŞMASI

1. Başka kimseyle el ele tutuşulmayacak
2. Uyku zamanı, yüzük takılıp yatılacak
3. Hangi yolla olursa olsun, hayatta kalınacak

Bu üç maddeye uyacağımıza yemin ederiz.

Natsuki Sasamoto

Yu Sasamoto

Bu, evlendiğimiz zamanki antlaşmamızdı. Yu onu bunca zaman saklamıştı. Antlaşmanın bir kenarına, Yu'nun elyazısıyla: *Yeminini mutlaka tut*, diye bir not eklenmişti.

Tuvaletin kapısına sırtımı yasladım. Gözlerimi kapayıp çömeldim. Göz kapaklarımın arkasında karanlık vardı. Dün, Yu'yla organlarımızı birleştirdiğimiz zaman aldığım hissin bir kırıntısı, bacaklarımın arasında hâlâ canlıydı.

Göz kapaklarımın ardında, dün Yu'yla birlikte yüzdüğümüz uzay boşluğunun rengi vardı. Ağzımdan bir ses çıkarmamak için kendimi tutarak uzun süre o karanlığı seyrettim.

3

Ayak bileğime bir böceğin sürtündüğünü sanarak baktığımda sadece spor ayakkabımın bağcığının çözülmüş olduğunu fark ettim. İki elimdeki süpermarket poşetlerini yere koymak zor geldi, ben de çözüldüyse çözüldü deyip yürümeye devam ettim.

Büyüdüğüm eve yürüyerek on beş dakika uzaklıktaki, Newtown istasyonu önündeki bir apartman dairesine doğru gidiyordum.

Üç yıl önce, 31 yaşındayken evlenmiştim. Ebeveynlerim, doğup büyüdüğüm Çiba kentinin Newtown semtinde, istasyonun önündeki bir apartman dairesini kiralamamı önermişti. Ben buna karşı çıkmıştım: Hem Çiba'dan kent merkezindeki* işyerime gitmek zordu hem de hayatımda hiçbir değişiklik olmayacağını düşündükçe afakanlar basmıştı. Ama şimdilerde, evin istasyona da süpermarkete de yakın olan konumu hoşuma gidiyordu.

*** Çiba'ya oldukça yakın olan Tokyo kastediliyor. *-çn***

Maden suyunu her zamanki gibi çevrimiçi bir süpermarketten almalıydım, diye düşünerek avucuma batmaya başlamış poşetlerin yerini değiştirdim. İndirime girdiklerini görünce aldığım iki koca şişeden pişman olmuştum.

Sabah, balkon kapısından içeri esen rüzgâr serin geldiği için, hafif bir trençkot giymiştim. Fakat hava hâlen yürürken sıcaklatacak kadar ılıktı.

Ekim ayına girmek üzereydik ama güneş hâlâ parlaktı.

“Ben geldim.”

Nihayet daireye ulaştığımda, balkondaki süs bitkilerini budamakta olan kocam, “Hoşgeldin,” diyerek perdeler arasından başını uzattı. “Bu gövdesi tombul olan yavrucağın toprağı epeyce kurumuş.”

“Bahar gelene kadar su vermene gerek yok ona. Havalar soğuyunca tüm yapraklarını dökecek, kış uykusuna yatacak. Bahar gelince de tekrar tomurcuklanacakmış, kitapta öyle yazıyordu.”

“Demek öyle. Bitkiler müthiş şeyler gerçekten.”

Kocamın çok uysal bir tabiatı vardı, her şeyden duygulanırdı. Verdiğim açıklama karşısında, sanki önemli bir şahsiyetin bronz heykelinin huzurundaymışçasına gözlerini saygıyla açarak, parmak ucuyla bitkinin gövdesine dokundu.

“Akişina’ya gittiğimizde sakın bitkiler müthişmiş deyip durma. Oradakiler, bitkilerce kuşatılmış, yutulmuş gibi yaşıyorlar çünkü. Sürekli bakım yapmasalar, evleri de tarlaları da doğanın gücü karşısında yok olur.”

“Defalarca anlattın ama her seferinde etkileniyorum. Benim evim de dedemle ninemin evi de Tokyo’daydı, Natsuki. Anlattıkların bana rüya gibi geliyor. Gidip oraları görmeyi çok isterim.”

Kocam, Akişina’dan bahsetmeme bayılır.

Balkondan içeri girdiğinde neşeli bir ifadeyle rica etti: “Oradan daha fazla söz et. Mesela şeyden söz et, ipekböceği odasından.”

“Şey, o odayı ben sadece amcamdan dinledim. Kendim görmedim. Ama böcekler Akişina’daki evin ikinci katında, çok geniş olmayan öyle bir odada yetişmeye başlıyormuş. Amcamın anlattığına göre oraya bambu kafesler konurmuş, önce ikinci kattaki o odada, dut yaprağı yiyerek büyürlermiş. Sonra evin her yeri kozalarla dolarmış…”

Kocam âdeta bir masalı dinlercesine, pür dikkat Akişina’yı anlatışıma kulak veriyor. O böyle dinleyince, ben de sanki amcamın bahsettiklerini bizzat deneyimlemişim gibi bir duyguya kapılıyor, heveslenerek anlatmayı sürdürüyorum.

“Ay, evet, bahar gelince var ya, hep beş civciv satın alırlarmış. Onları yumurta almak için büyütüp, iki üç yıl sonra boğazlar, Bon festivali ve yeni yılda yerlermiş.”

“Bon festivaliyse, o tavuklardan sen de yemişsindir, Natsuki.”

“Bilmem ki. Galiba ben çocukken Akişina’daki o evde tavuk yoktu.”

“Harika bir şey bence. İnsana, bir canlının hayatıyla beslendiğini hissettiriyor. Ben süpermarkette satılan ambalajlı etten başkasını asla görmedim. Tokyo noksan bir yer. İnsan olarak burada önemli şeyleri öğrenemiyorsun.”

Sanırım kocam, şehirlilere mahsus o güçlü köy hayranlığına sahipti. Ben de ana babamın evinde Akişina’dan neredeyse hiç bahsedilmediği için, kocam anlattıklarımı hevesle dinleyince kendimi çok büyük hissediyorum. Bir yandan kocamla konuşurken, bir yandan da tencereye koyduğum suyu kaynattım.

“Bugünkü yemek ne?”

“Makarna pişirmeyi düşündüm ama erişte mi yapsam ki? Seninle konuşurken canım çekti, Tomomi’çiğim. Amcamdan duyduğuma göre, öldürülen tavuğu, yeşil kış soğanı ve Şiitake mantarıyla haşlayıp yahni yaparak yerlermiş. Tıpkı kamo nanban gibi.”*

*** Kelime anlamı: Barbar Ördeği. Erişteyle hazırlanan bir ördek yahnisi tarifidir. *-çn***

“Hmm, kulağa lezzetli geliyor.”

Tencereye tek porsiyonluk erişte koydum. Kocam ve ben böyle tatil günlerinde bile genellikle birlikte yemeyiz. Bu yanıyla da kocamla ilişkim rahat bir ortaklık gibiydi.

Kocam kendi öğününü dükkândan rastgele alınmış bir kutulanmış yemekle ya da pirinç topuyla geçiştirir. Annesinin yaptığı yemeklerden hiç hazzetmezmiş, o yüzden ev yemeği yemeye pek istekli değil. Gerçi ben de yorgunken hazır yemekle idare ediyorum ama sık sık makarna cinsinden basit yemekleri yapıp yiyorum.

“Ben de biraz öğle uykusuna yatayım bari.”

“Yat tabii. Ne de olsa tatildesin.”

“Tamam.”

Bu muhitten ayrılmak istemiyor değiliz ama burada kaldığımız için çocuksuz olduğumuz hâlde iki oda bir salon bir evde oturuyoruz. Böylece, ayrı odalarda uyuyabiliyoruz da.

Kocam, uykulu bir suratla buzdolabından bir bardak maden suyu doldurup içti. Kendi odasına girip gözden kayboldu. Ben onun odasına pek girmem fakat bir keresinde, kitaplıktaki sevdiği kitapları ve çocukluğundan beri gözü gibi baktığı çizgi film oyuncaklarını düzenlediğini görmüştüm. Kocam da ben de odalarımızda çok zaman geçiririz. Artık, çocukken olduğu gibi bizi, odamıza kapandığımızda azarlayacak kimse yok; yani rahatımız yerinde.

Masa başına geçip, kısmen amcamın anlattığı şeylerin hatırasından, kısmense hayal gücümle yaptığım erişte yemeğini yedim. Tat almıyordum. Kocamın açık bıraktığı pencereden içeri, sonbahar kokan bir rüzgâr giriyor, masa örtüsünü sallıyordu.

Kocam, aile lokantası personeli olarak kent merkezindeki bir dükkânda çalışıyordu. Ben ise o günlerde, gezici personel olarak* fabrikalarda malzeme görevlisi, kiralık araç şirketinde büro çalışanı olarak çalışıyordum.

*** Haken şain: Esnek bir iş profili olan ve ihtiyaca göre herhangi bir şirkete yönlendirilen geçici işçiler. *-çn***

Uzun süre çalışmazsam yeni görev başvurusu yaptığımda problem çıkabilir. O yüzden sonbahar tatilimi en çok iki haftayla sınırlamayı düşünmüştüm. Ancak son çalıştığım yer boş vaktimin bol olduğu bir şirketti ve tüm günü evde, tembelce geçirebilmek çok hoşuma gitmişti.

Dairenin yakınlarında, bu mahalleden ayrılmadan kalmış birkaç arkadaşımın olması bana biraz rahatsız edici geliyordu. Baba evinde oturmayı sürdüren bekârlar da vardı; bizim gibi, istasyon önüne seri hâlde yapılan, genç ailelere yönelik apartmanlarda ev tutan da krediyle satın aldığı dairede oturan, okulda benimle aynı dönemde okumuş tanıdıklarım da çoktu. Kent merkezine kıyasla buralarda kreş bulmak kolaydı;

ebeveynlerimiz de yakın olduğundan, buraların çocuk yetiştirmeye çok uygun olduğu konusunda herkes ağız birliği ediyordu.

Mahallede kalmış okul arkadaşlarım, bir tür sosyal ağ kurmuştu. Dedikodular, büyük bir hızla yayılırdı. İşi bırakıp dinlenmeye çekilmemden hemen sonra, arkadaşım Şizuka'dan bir mesaj gelmişti: "Uzun zaman oldu ♪ Geçen gün, Aeon'da annenle karşılaştım, senin işten izne ayrıldığını söyledi ☆ Ben de tam zamanlı işimden ayrıldım, yardımcı personel olarak çalışıyorum ♪ Salı tatil günüm de… Bir yemek yer miyiz??"*

*** Aeon: Bir alışveriş merkezi. Japonya'da genç kadınlar arasında kullanılan noktalama işaretleri, görüldüğü üzere biraz değişiktir. -*çn***

Hazır tatilimin tadını çıkarırken gelen bu teklif beni pek memnun etmemişti. Yine de, "Hey, uzun zaman oldu! Mesajına çok sevindim ♪ Yanımda pasta getireceğim ☆" yazdım.

Mesaj göndereceğim kişilerin emojilerini ve cümlelerini taklit etmek, küçüklüğümden beri bende bir alışkanlıktı. Şizuka, görece az emoji kullanan biriydi ama yıldız işaretleri ve müzik notalarına bayılırdı. O yüzden ben de öyle bir cevap yazdım. Bunun özel bir anlamı yoktu, sadece nabza göre şerbet veriyordum. Fazla heyecanlı ve neşeli mesajlara da heyecanlı ve neşeli; sade ve soğukkanlı mesajlara da yine öyle cevap verirsem, muhatabımın gıcık olması ihtimali azalır diye düşünüyordum.

Arkadaşım Şizuka, kocamla beraber oturduğum dairenin yakınındaki bir rezidansta yaşıyordu. Lisede de üniversitede de onunla ayrı okullara gitmiştik; uzun süre görüşememiştik. Ama altı yıl önce evlenip bu mahalleye dönmesinden sonra benimle yine irtibata geçmişti.

Fazla arkadaşı olmayan ben, onun mesajlarını memnuniyetsizlikle karışık bir şükranla karşılıyorum. Ondan haber gelmeyince, bazen herkesin bu dünyadan kaçıp kocamla beni yapayalnız bıraktığı sanrısına kapılıyorum.

Salı günü, istasyon önündeki alışveriş merkezinden aldığım pastayla birlikte arkadaşım Şizuka'nın kapı zilini çaldım. Bekarlık günlerine göre

daha ağır makyaj yapmış olan Şizuka, bu hâliyle bile insanda, çocukken bıraktığı izlenimin aynısını bırakan o güleç yüzüyle beni karşıladı.

“Hoşgeldin! Ne zamandır görüşemedik, Natsuki’ciğim!”

Bana, bu kız önceye kıyasla daha cıvıl cıvıl olmuş gibi gelirdi. Selamlaşma faslından sonra pastamı aldı ve beni oturma odasına geçirdi. Oradaki bebek karyolasında, doğurduğu bebek uyuyordu. Şizuka’nın evine gelmek, bana Akişina’daki o “ipekböceği odası”nı hatırlatıyordu, “ipekböceği odası”nda bitişik kafeslere sıralanmış bebek ipekböcekleri ve Şizuka’nın bebeği, zihnimde üst üste geçerdi. Hatta görülmeyen bir elin bizim de kozalarımızı eğirdiğini bile düşünürdüm.

“Son zamanlarda nasılsın?”

“Bir değişiklik yok. Sadece beni gönderecekleri yeni yerin, eve biraz yakın olmasını isteyeceğim.”

“Bu iyi bir fikir. Artık çocuk yapmayı düşünecek yaştasın. Fazla mesai yapmadığın bir işin olmalı. Yoksa ev işiyle mesleğin çelişmeye başlar, çocuğunu daha kucağına almadan bile yorulursun.”

“Bizim evde, kocam da ben de kendi ev işimizi kendimiz yapmaya çalışıyoruz.”

Ona, çamaşır işini de dönüşümlü olarak yaptığımızı anlattığımda, arkadaşım Şizuka göğüs geçiriyor: “Ne güzel. Senin kocan ev işlerinde yardımcı oluyormuş… çok iyi bir şey.”

“Öyle mi?”

Ben de kocam da kendi odalarımızı kendimiz temizleriz. Ortak kullanım alanımız olan salon, mutfak ve banyoyu da her kullanımdan sonraki 24 saat içinde toparlayıp önceki hâline getirme kuralımız var. Yemeklerimizi ayrı yediğimiz sürece, bulaşık ve fırın temizliğinin de bir kişinin üzerine yıkılmaması için anlaştık. İlk başta, bulaşıkların en çok 12 saat zarfında yıkanması kuraldı ancak yemekten hemen sonra uyuma huyu olan ben, buna itiraz ettim.

Eğer çocuğumuz olsa her şey değişirdi herhalde ama kocamla beraber çok basit kurallarla, güzel güzel yaşadığımızı düşünüyorum. Bu, Şizuka’yı çok imrendiriyordu.

“Senin eşin çok iyi baba olur bence, Natsuki.”

“Ha ha…”

Arkadaşım Şizuka’nın bu *yoklamasından* kaçmak istercesine, dizimin üstünde gelişigüzel duran mendilimle karnımın altını örttüm.

Şizuka bazen, belli etmemeye çalışarak, hamile olup olmadığımı öğrenmek için ağzımı yoklardı. Bazense, “İnsanlar hamile olduklarını, genelde dördüncü aya, düşük riski azalana kadar gizliyorlar…” derdi. Kafeinsiz çay içtiğimde ya da alkolden uzak durduğumda, aşırı bir hassaslıkla tepki gösterirdi.

Şizuka gebe olduğumu sanmasın diye, bir bardak espresso daha içmek istediğimi söyledim. Şizuka fincanımı alıp mutfağa yöneldiğinde, sağ olsun, üstünde üzgün bir hava vardı.

“Bunu konuşmak için biraz erken tabii ama eğer günün birinde kreş ya da kadın doğumcu araman gerekirse çekinme söyle. Bu tür şeylerde bilgi, hayat memat meselesidir.”

“Teşekkürler. Şimdilik öyle bir planım yok yalnız.”

Bu sözüme, “Demek öyle… karı koca arasına girecek insan değilim ama eğer doğuracaksan çabuk olman daha uygun. Ah evet, bir arkadaşım bugünlerde kısırlık tedavisi görüyor da gittiği yer çok iyi bir hastaneymiş. Eğer ilgilenirsen, söylemen yeterli. Ay şey, o konularda usta bir Çin tıbbı uzmanı da varmış biliyor musun?” dedi Şizuka, zoraki bir gülümsemeyle.

Arkadaşım Şizuka hem değişmişti, hem de hiç değişmiyordu. Yetişkin olmuştu ama şimdi bile bu dünyanın düzenine inanmayı sürdürüyordu. *Kadınlık* okulunda tam bir onur öğrencisi olan Şizuka, hem göz kamaştırıcıydı hem de çok boğucuydu.

Şizuka’nın, bebeğini de kucaklayarak, büyük çocuğunu kreşten almaya gideceği saat geldi. Ben de kendi daireme döndüm. Biraz yorgundum, salona uğramadan odama geçtim, yatağa uzandım.

Alt tarafı mahalleden birine, öğle yemeği ve pasta yemeye gitmiş olduğum hâlde üstüme tuhaf bir yorgunluk gelmişti. Uyuyacaktım. Entarimi çıkarıp pijamamı giymek için kendimi zorlayarak kalkıp dolabı açtım.

Dolapta ufak bir teneke kutu vardı. Teruyoşi Amcamın çocukken, Akişina'daki kilerde keşfedip bana verdiği bir şeydi. Entarimi çıkardıktan sonra usulca o kutuya uzandım.

Kutunun içinde Piyut'un yarı kararmış cesedi, sararmış evlilik sözleşmesi ve telden yapılma yüzüğüm duruyordu.

Alçak sesle, "Pohapipinpobopya," diye mırıldandım. Yüzük ışıldadı ve bir an, büyüyü andıran bu sözcüğe tepki verdiğini sandım.

Yu'yla çıkardığımız olaydan sonra yaşantımda büyük değişiklikler olmuştu.

Babam zaten konuşkan birisi değildi, o olaydan sonra benimle neredeyse hiç konuşmaz oldu. Annem ve ablam, nöbetleşe beni gözetliyordu. Üniversiteye girdiğimde bile, işe girdiğimde bile, evden çıkmama asla izin vermediler.

"Başında bir bekçi olmazsa ne yapacağın belli olmaz. Sasamoto ailesinin adı lekelenmesin diye seni kontrol etmek benim görevim."

Bu cümleyi babam bana üniversiteden mezun olup gezici personel olarak çalışmaya başladıktan sonra, artık tek başıma yaşamak istiyorum dediğimde, yüzüme bile bakmadan söylemişti. Asla bitmeyen mahkûmiyetimde bile, Fabrika'nın bir parçası olmam bekleniyordu.

Ben Fabrika'nın iyi bir parçası hâline dönüşemeyeceğimi seziyordum. Vücudum hâlen arızalıydı, artık büyüdüğüm hâlde cinsel bir deneyimim olmamıştı.

Üç yıl önce, 31 yaşına yeni bastığım baharda, *gizlicekurtul.com* diye bir siteye kaydoldum. Evlilikten intihara, ağır borçlara kadar, çeşitli nedenlerle toplumun gözünden kaçıp kurtulmak isteyenler, kendilerine o sitede ortak ya da yardımcı arıyordu.

Ben oradaki evlilik sayfasına girip, "Cinsel İlişkisiz, Çocuksuz Nikah" kutucuğuna tik koyup, kendime birini aradım.

30 Yaşında Erkek. Tokyo'da Yaşıyor Aile Gözetiminden Kaçmak İçin Evlenecek Partner Arıyor. Ev İşi Müşterek. Masraflar Ayrı Ayrı. Yatak Odaları Ayrı Olan Kuru Bir Evlilik Yaşantısı İçin Başvurun. Cinsel Hayata Hiç Yer Verilmeyecek. El Sıkışmanın Ötesinde Tensel Temas Beklenmiyor.

Cinsel İlişkisiz kutucuğunu işaretlemiş erkekler arasında, istediği kuralları detaylı detaylı yazmış birisi gözüme çarptı. Hiç görmediğim, bilmediğim bir erkekle şifahi bir anlaşmayla, cinselliksiz bir evlilik yapacağım için, tedirgin edici yanı en az olan kişiyi seçmek istiyordum. Hemen ona mesaj gönderdim. İki, üç kez bir kafede görüşme yaptık, uzlaşmaya vardık ve aramızda evlilik bağı kuruldu.

Kocam heteroseksüel ama ortaokul üçe kadar annesiyle beraber banyo yaptığı için gerçek bir kadın bedeninden hoşlanmıyormuş. Cinsel istekleri var sanırım ama onları erotik romanlarla, filmlerle giderebiliyor. Etten kemikten bir kadın bedenini mümkünse görmek bile istemiyormuş. Ona ayrıntıları sormadım ama çok kısıtlayıcı bir baba tarafından yetiştirilmiş. Evlenerek, göz hapsinde geçen yaşantısından kurtulabildiği için mutlu.

Belediyeye evlilik dilekçemizi* verdiğimizde, ebeveynlerim ve ablam beni huzursuz edecek kadar sevindiler. Kocamın da benim da fazla arkadaşımız yoktu; malum nedenlerle akrabalarımla görüşmeye de isteksizdim. O yüzden düğün yapmadık. Ablam en azından hatıra fotoğrafı çektirelim diye ısrar etti ama onu da reddettim.

*** Japonya'da, bir evlilik başvurusu ilgili makamlarca kabul edildiği an, nikah resmi olarak kıyılmış kabul edilir. *-çn***

Kocamın bir ağabeyi var ama kardeşlik ilişkileri pek iyi değil gibi. O bakımdan da benim aile ortamıma benzer bir yerden geldiği için, rahatız.

Yapabilsem, bu muhitten ayrılmak istiyordum. Fakat ebeveynlerimin yoğun isteği üzerine ve ayrı odalarda kalmamızı mümkün kılacak bir gayrımenkulün kirası Tokyo'da çok yüksek olduğundan; büyüdüğüm şehirde, istasyon önündeki bu daireyi tuttuk. Ablam bu konuda da kredi çekip evi satın almamız için ısrarcı oldu, yine reddettim.

Kocamla olan yaşantımız konforlu sayılırdı. Yediğimiz ayrı, sadece artan yemekleri paylaşıyoruz. Çamaşıra gelince… ben cumartesi, kocam pazar, kendi kıyafetlerimiz ve iç çamaşırlarımızı yıkıyoruz. Havlularımız

zaten ayrı; perdeler ve banyo matları gibi ortak kullanılan şeyleri de ayda bir defa beraber yıkıyoruz.

Herkes kendi odasıyla ilgileniyor, ortak kullanım alanlarının da kullanım sonrasındaki 24 saat zarfında eski hâline getirilmesi zorunlu. Tuvaleti, hafta sonları dönüşümlü olarak temizliyoruz. Kurallarla sarılı bir hayat olsa da yükümlülükler yerine getirildiği sürece gereksiz zahmetler çıkmıyor ve bir kez alışınca insana çok rahat geliyor.

Seksüel temasın asla olmaması hususu beni çok rahatlattı. Aslında kocam bu konulardan benden de hassas; öyle ki, evde giydiğim kısa pantolonu bile açık baldırlarım ona rahatsızlık verdiği için eşofmanla değiştirdim. Onunla asla el bile sıkışmadık. Tensel temasımız en fazla, kargodan gelen eşyayı birbirimize alıp verirken sürtünen parmak uçlarımızla sınırlıydı.

Çocukken belli belirsiz hayal ettiğim gibi, kendiliğimden Fabrika'nın bir parçasına dönüşmeyecektim ama bu da bir tür birliktelikti. Biz, kelimenin tam anlamıyla ebeveyn ve akrabalarımızın, arkadaşlar ve komşularımızın gözünden, *gizlice kurtulmuştuk*.

Herkes Fabrika'ya inanıyor, Fabrika tarafından yıkanmış beyinleriyle itaat ediyordu. Vücutlarındaki organları Fabrika için kullanıyor, Fabrika için çalışıp didiniyorlardı.

Kocam ve ben, "beyninin yıkanmasına tenezzül edilmemiş" şahıslardık. Beyninin yıkanması fırsatını kaçırmış kişilerin tek seçeneği, Fabrika tarafından yok edilmemek için numara yapmayı sürdürmekti.

Bir keresinde kocama, *gizlicekurtul.com* sitesine neden kaydolduğunu sormuştum. "Sözleşme maddelerinde, özel sorular sorulmayacak diye belirttiğimi sanıyorum…" dedi sıkkın bir tavırla.

"Özür dilerim. Sözleşme ihlali oldu, değil mi?"

"Neyse, önemli değil. Seninle nedense rahat konuşabiliyorum, Natsuki."

Kocam o zaman bana, sekse ilgisiz olmadığını ama seksi yapılacak bir şey değil izlenecek bir şey olarak gördüğünü söyledi. Seyretmeyi seviyormuş ama insanın biriyle öyle vücut sıvılarını karıştırarak münasebete girmesi onu dehşete düşürüyormuş. Üstelik çalışmayı

sevmemek gibi bir de problemi varmış. Bu, işe karşı tutumunda er geç çıktığı için, uzun süre bir şirkette kalmayı başaramıyormuş.

“İnsanlar, çalışmaktan da seks yapmaktan da aslında hoşlanmıyorlar. Sadece hipnotize edilmişler ve onlara, o ikisinin harika şeyler olduğu düşündürülmüş.”

Bu, kocamın sık sık söylediği bir şeydi.

Kocamın ebeveynleri, ağabeyi ve yengesi, arkadaşları ara sıra Fabrika’nın durumunu teftiş etmeye gelirdi. Benim rahmim ve onun testisi eri, Fabrika tarafından sessizce gözetleniyor; yeni bir canlı üretmeyen insanlar, elimizden geleni yapıyoruz diyerek çaba sergilemezlerse yoğun baskıya maruz bırakılırlar. Yeni birey *üretmeyen* çiftler, en azından çalışma yoluyla Fabrika’ya katkıda bulunduklarını göstermek zorundadır.

Ben ve kocam, Fabrika’nın bir köşesinde, saklana gizlene yaşıyoruz.

Günün birinde, bir de baktım ki, yaşım 34 olmuş bile… Yu’yla yaşadığımız o gecenin üzerinden 23 yıl geçmiş. Bu kadar zaman akıp gittiği hâlde, ben hâlâ Fabrika’nın köşesindeyim; yaşamak yerine, hayatta kalıyorum.

Kocamın girdiği yedinci şirketten kovulması hafta başında gerçekleşti.

“Bu kadarı da iş yasasına aykırı. Kesinlikle şikâyetçi olacağım.” Bünyesi alkol kaldırmayan kocam, kola içerek sinirden titriyordu.

Kocam yerini beğenmezse hemen iş değiştirirdi ama ilk kez kovuluyordu. Ben de şaşırmıştım.

Bir yıldan beri bir yemek işletmesinde çalışıyordu. Dükkânın kasasından aldığı parayla paçinko* oynadığı ortaya çıkmıştı. Olay polise ihbar edilmemişti ama anlattıklarını dinleyince içimden “kovulması tevekkeli değil” diyerek, patronuna hak verdim.

*** Japonya’ya mahsus, gayet popüler olan bir tür kumar makinesi. *-çn***

“Ben o parayı kullandıktan sonra oyunu kazandım, aldığım kadarını kuruşu kuruşuna kasaya geri koydum! Kasadan para almanın nesi yanlış?

Saçmalıyorlar.”

“Bu Fabrika’da kuralları bozanlara sert davranılır. Yapacak bir şey yok, başka iş arayayım…” dedi kocam, kanepeye serilip yastıklara yüzünü gömerek. “Yine babamdan paparayı yiyeceğim günler başlayacak desene. Uzaklaşmak istiyorum…”

“Paçinko’dan bahsetmeyip, güzel bir bahane uyduralım. Sana yardım ederim.”

“Ölmek istiyorum.”

“Ne diyorsun ya?”

“Hayır, gerçekten öleyim de gitsin istiyorum. Ölmeden önce bir kez olsun, Fabrika’dan bağımsız olmak, öyle ölmek istiyorum.”

Onu durdurmak istedim ama kocamı bu dünyada alıkoymak için aklıma iyi bir gerekçe gelmedi. Eğer sevdiği bir şey, yapmak istediği bir şey olsa sorun yoktu ancak öyle bir şey bulunmuyordu. Buna rağmen kocam da ben de bugüne kadar hayatta kalabilmiştik.

“Niçin hayatta kalmaya çalışıyorsun?” sorusuna ben de bir cevap bulamıyordum.

“Ölmeden önce uzak bir yerlere gitmek istiyorum. Mesela hep bahsedip durduğun Akişina’daki eve gitmek isterdim. Mutlaka hayal ettiğimden de güzel, harikulade bir yerdir…”

Kocam bunu vecde kapılarak söylemişti ve bu, beni telaşlandırdı. Ben ona o şeyleri öylesine anlatmıştım; ben anlattıkça Akişina, kocamın kafasında bir Şeftali Pınarı’na* dönüşü vermişti.

*** Çin mitolojisinde dağlar arasına gizli bir tür cennet bahçesi, bir ütop ya. *-çn***

“O ev… şey, hem uzak hem de orayı amcam yönettiği için gitmek biraz zor…”

“Öyle olmalı. Ne de olsa benimle en ufak ilgisi olmayan bir yer. Ama nedense, şimdiye dek ziyaret ettiğim her yerden çok, o yeri özlüyorum. Ölmeden önce bir kez olsun kuzukulağının tadına bakmak isterdim…”

Gözlerini kapatmış, sadece ruhuyla Akişina'ya gitmiş olan kocama hiç ummadığım bir şeyi söyledim: "Şey… hafta sonu benim eve gidip anneme bir soralım, ister misin? Fakat orada şimdi kuzenlerim yaşıyor, herhalde gitmemiz imkânsızdır. Çok beklentiye girme yani. Binde bir ihtimalle, kuzenlerim oradan taşındıysa mesela, iki üç gün kalmamız mümkün olabilir…"

"Gerçekten mi!?"

"Şey, herhalde yapamayız ama. Sadece soracağım, oraya değilse bile o civardaki bir misafirhaneye gidip kalabiliriz…"

"Hey, eğer gerçekten Akişina'ya gidebilirsek, kimbilir ne kadar harika olur! İpekböceği odasında uyumak, tavan arasına bile girmek istiyorum! Ölüleri uğurlamak için ateş yaktığınız dere kıyısına gitmek istiyorum. Ah, eğer o civara gidebilsek en azından ruhum kurtulmuş olurdu…"

"Şey, zor olacak ama. O ev… Yani eskiden akrabalar arasında kavga gibi bir şey olmuştu…"

Neşelenen kocam, ben beklentiye girmesin diye dizginlemeyi denerken bile bu kadar sevinince ben de: Akişina'daki evde kalamayacak olsak bile yakınlardaki bir misafirhanede konaklayıp yürüyüş yapmamıza izin verirler herhalde, diye düşünmeye başladım.

Daha demin suratı kireç gibi olan kocamın yanakları şimdi pembeleşmişti, vücut dilinden heyecan okunuyordu. Ona bakmak bana, yıllar önceki yaz tatili günlerimde Akişina'daki o verandada oyun oynayan ilkokul çocuğu kendimi çağrıştırdı.

"Tomomi işinden kovulmuş, çok bitkin durumda. Taşrada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyormuş. Defalarca söyledi bunu."

O hafta sonu, uzun süreden beri ilk defa ailemin evine gittim ve korka korka, mevzuyu onlara açtım.

"Zavallı Tomomi çok üzülmüş olmalıı. Bu çok endişe vericii…" Yeğenim doğduktan sonra annem böyle kelimeleri uzatarak konuşur olmuştu.

Odadaki kanepenin oradan, yeğenimin ağlayışı duyuluyor. Bugün, buradan beş istasyon ötede bir apartman dairesi almış olan ablam, torununu göstermeye ve annemi görmeye gelmiş.

“Ve şey, ıı, eğer olmaz diyorsan sorun yok…” Sözcükler boğazıma takılıp kaldı. Hayır, ben bu konuyu açmayı başaramayacaktım.

“Ne oldu?”

“Şey, yani… Orada kalıp kalamayacağımızı sordu da bana.”

“Ay ne güzel ya, çocuksuz çiftler de pek bir rahat oluyor,” diyor ablam yeğenimin sırtını sıvazlayarak.

“Aman Kise, sen de…” Annemin bu uyarısıyla ablam omuzlarını biraz yukarı kaldırıyor.

“Ama bence de geziye gitmeniz iyi bir fikir. Sence de öyle değil mi, Hana’cığım?” Yeğenim, ansızın suratına yaklaşılınca ürkerek yana dönüyor ve pelüş oyuncağına sarılıyor. “Benim bir arkadaşım da uzun süre çocuk yapamamıştı. Sonra kesin karar verip izin aldılar, bir yazlıkta baş başa, aylak aylak yaşamaya başladılar ve kısa sürede hamile kaldı. Doğaya yakın yerde çocuk yapmak da kolay oluyor tabii ki.”

“Öyle, öylee; iyi fikir olabiliir. Aklında bir yer var mı?”

Derhal başımı iki yana salladım: “Hayır. Ama kaplıca olan bir yer iyi olabilir. Rahat rahat dinleniriz.”

“Ayy, çok haarika. Siz balayına da gitmemiştiniz. Gidip eğlenin gelin.”

Annemin sözlerine, uslu uslu, “Evet,” diye baş sallamam icap etti.

Çocukken Yu’yla birlikte çıkardığımız olaydan sonra, evin içinde Yu dahil hiçbir akrabamız hakkında anne babamdan, hatta ablamdan da neredeyse tek kelime duymadan büyümüştüm. Ortaokul son sınıftayken, babaannem vefat ettiğinde bile, “Senin lise giriş sınavın var,” diyerek beni cenazeye götürmemişlerdi. Sonradan, annemle ablamın konuşmalarına kulak kabartarak, akranım olan Yu’nun cenazeye gelmiş olduğunu duymuştum.

Üç yıl önceki nikahımdan sonra bile durum fazla değişmemişti. Bir parça rahatlamış olacaklar ki, bazen Teruyoşi Amcam ya da Misaki Halamdan bahsedildiği oluyordu. Misaki Halamın uzun zaman önce vefat

ettiğini duyunca şaşırmıştım. Fakat onun oğlu olan Yu’nun bahsi hiç açılmadı.

Bazen ablam, ebeveynlerimiz evde olmadığında, boşboğazlık edip bana Yu’nun dedikodusunu yapardı. Galiba, şimdi bile Yu için özel duygularım olup olmadığını, vereceğim tepkiden ölçmeyi deniyordu. Ben de yüzümü ifadesiz tutarak, her seferinde ablamın anlattıklarını dinlerdim. Ebeveynlerim asla Yu’dan söz etmediği için, sınanmakta olsam bile, ablamdan duyduğum şeyler değerli birer bilgi kaynağıydı.

Ablamın dedikodusuna göre, üniversiteye girdikten sonra Tokyo’da tek başına yaşamaya başlayan Yu, halam vefat ettikten sonra Yamagata’daki evi satmıştı. Eğitim masraflarının bir kısmını Teruyoşi Amcam karşılamıştı, ablam da bundan rahatsız olmuşa benziyordu ama Yu’nun, Yamağata’ya göre çok daha yakın bir yerde yaşıyor olması, kalbimi hızlandırmıştı. Dışımdan ilgi belirtisi göstermedim, sadece, “Ya…” diye, gönülsüz bir karşılık verdim.

Sonrasında, erkek takım elbisesi satan bir mağazada işe girip efendi efendi çalıştığını duydum. Yu mutlaka arı gibi iş yapıyordur, diye düşündüm; Yu’nun yaz tatili için verilen ödevleri aksatmadan yapan hâli hafızamda canlanmıştı.

Yu’nun işe girdiği şirket, sonradan başka bir markayla birleşti ve küçülmeye gitti. Yu’nun gönüllü olarak işi bıraktığını bir yıl kadar önce ablamdan duydum.

“Ne de olsa ekonomik durgunluk var. Çabuk istifa edersen daha çok tazminat geliyormuş, o yüzden gönüllü olmuş. Şanssızlık mı dersen şanssızlık tabii ama işin hınzırca bir yanı da var. İşsizlik maaşı alacak, bir süre Akişina’daki o evde yaşayacakmış…”

“Akişina’daki ev mi?”

Yu’dan bahsedilirken katiyen tepki vermemeye kararlı olsam da o çok özlediğim yerin ismi geçince boş bulunup konuşmuştum.

“Öyle. O çocuk, eskiden beri amcamın gözdesiydi bilirsin. Sevgili anneannesinin evinde bir süre kalbini ve vücudunu dinlendirmek istediğini söylemiş, bunu isterken ağlamış hatta. Aman amcam da çok merhametli

yani. Benim altıncı hissime göre, o sadece kendini amcamların sırtına yüklemeyi planlıyor. Çocuk, annesini boşayan babasının mirasına da hınzırca konmış, yemiş bitirmiş. Valla o çocuk aklından ne geçiriyor bilmem. Mitsuko Halam zaten kuzen Yu için her zaman "Uzaylı gibidir, akıl sır erdiremezsin," derdi. Dediği kadar varmış yani."

"Ya…"

Diyalog, yüz ifadem görülmesin diye başımı eğerek verdiğim bu cevapla bitti.

Aradan bir yıl geçti. Ablamın dediği gibi Yu, Akişina'daki eve yerleşmişti ve hâlâ çalışmıyordu.

O sırada, evin telefonu çaldı.

"Ay merhaba, ne zamandır aramıyordunuz! Evet. Evet… eh, ne dediniz? Hayır, Akişina mı? Tomomi Bey öyle mi dedi?"

Kocamın ismi geçince ürperdim. Ahizeyi tutan anneme sessizce ağzımı oynatarak, "Kim?" diye sordum. Ama annem çok telaşlı gibiydi. Ahizeyi sıkıca kavramış, başını öne eğmişti.

"Evet, evet, hayır, bizce hiç sorun değil. Tamam… tabii…"

Telefonu kapatan annem, sıkkın bir yüzle bana şöyle dedi: "Şey, Tomomi'nin annesi, oğlum size emanet, Akişina'da bir süre misafiriniz olacak dedi. Bu ne anlama geliyor?"

"Kayınvalidem mi?" Şok geçirmiştim.

"Biliyorsun, o evde şimdi…"

"Biliyorum. Tomomi… gitmek istiyordu ama üstüne basa basa: Çok zor, dedim ona."

"Dedinse neden bana telefon ediyor bunlar?"

"Ben ne bileyim. Tomomi bir şeyi yanlış anlamış olmalı. Eve dönünce konuşurum onunla."

Ablam, yeğenimi kucağına alarak, meydan okuyan bir tavırla karşıma dikildi: "İyi ya, kesin gidin bence. Akişina senin için tam da balayı yapılacak yer zaten."

"Kise!" Annem ona bağırdı ama ablam sakin bir suratla beni süzmeyi sürdürdü.

“Ay ne olmuş yani? Yu’nun orada kalmaya izni varsa, Natsuki’nin de hakkı var. Yu edepsizlik yapmıyor mu? Amcamın izni olsa bile, kira bile ödemeden bu kadar uzun süre bir evde kalınmaz, değil mi? Onun gibi birini şimdiye dek kovmaları gerekirdi.”

Ablamın sözleri annemin yüzünü allak bullak etmişti: “Ev, Teruyoşi Amcaya miras kaldı. Evi kime vereceğine karışmaya bizim ailemizin hakkı yok.”

“Yu, Mitsuko Halamın oğlu; yani Teruyoşi Amcamla bir alakası yok. Halam öldükten sonra amcam, o çocuğa acayip bir sempati gösteriyor; sanki çocuğu sahiplenmiş gibi. Bir türlü anlam veremiyorum!”

Annem pis bir şeyden söz eder gibi bir sesle, “Satsalar para bile etmez o eski püskü ev!” diye kestirip attı.

Rahatım tamamen kaçmıştı; yine de odadan çıkmaksızın, sessizce salonda durup dinledim.

Hızlı trendeyken, *Gerçekten Akişina’ya gideceğimizi düşünmemiştim*, diye geçirdim aklımdan ve yemek kutusundakileri mutlu mutlu yiyen kocama bakarak iç çektim.

Konuyu kayınvalideme nakleden kişi, elbette ki benim lafıma sazan gibi atlamış olan kocamdı. Akişina’ya gitme olasılığı bile kocamı fazlasıyla mutlu etmeye yetmişti; o yüzden çenesini tutamamıştı.

Akrabalar arasında, âdeta iletişim ağı gibi bir telefon trafiği yaşanmıştı. Annemle babam da, Kalmalarına izin vermek sahiden iyi bir fikir mi? Yu bir süre oradan çıksa daha iyi olmaz mı? diye ateşli ateşli tartışmışlardı.

Babamın büyük ablası olan Ritsuko Halam, “Yahu bu kadar zaman geçti, yanında kocası da var, neden gitmesin?” demişti. “Natsuki’çiğim o zamanlar çocuktu, her şey o yüzden oldu. Babaannesinin mezarına bile gelemedi, yazık değil mi kıza? Cenazeye aslında Natsuki ile birlikte gelmeniz gerekirdi; o zaman da böyle düşünüyordum, şimdi de böyle düşünüyorum. Hepsi kocaman oldular artık, daha ne kadar o eskimiş konuyu boş boş konuşacağız? Rahmetli dedesinin tek mutluluğu, o eve gelen çocukların neşeli seslerini dinlemekti. O olaydan sonra, Bon

bayramımızın da tadı tuzu kalmadı. Dedesinin ve babaannesinin mezarlarına bakınca, gözüme o kadar yalnız geliyorlar ki! Natsuki de onları görmeye gitmeli!”

Ritsuko Halam, akrabalar arasındaki münakaşalara kolay kolay karışacak biri değildi. Ama mecbur kalınca bunu yapardı ve onun sözünün herkesin üzerinde bir ağırlığı vardı. Ona Teruyoşi Amcam bile karşı çıkamazdı. Babam ve annem de istemeye istemeye, Akişina seyahatimize razı geldiler.

“Yu’dan bir yere gitmesini rica edebiliriz tabii ki ama Tokyo’daki dairesini satmış, çocuğun şimdi bir evi yok. Onu birkaç gün tatile gönderirsek, o zaman da masraflarını bizim ödememiz gerekecek; mantıksızca bir şey bu.”

Annem anlaşılan Yu’yu hiç sevmiyordu, adını söylerken bile kirli bir şeymiş gibi, iğrenen bir tavrı vardı. Babam anneme kıyasla sakindi, “Eh, geniş bir ev. Tomomi de yanında, sorun olmaz…” diye hiç ummadığım bir sükûnet gösterdi.

Kocam, Sasamoto hanesinin, aile telekonferansının ne kadar çetin geçtiğini bilmeksizin, gevşek bir tavırla pencerenin dışındaki manzarayı seyrediyordu: “Ah, çok heyecanlıyım… sonunda Akişina’ya gidebiliyorum. Rüyamda görsem inanmazdım!”

Akişina’ya, sadece Nagano istasyonundan otobüs veya otomobille gidebilirsiniz. Otobüs de günde bir tane olduğu için, Teruyoşi Amcamın bizi istasyondan almasına karar verilmişti.

“Adama zahmet veriyoruz. Keşke ben ya da sen, araba kullanmayı bilseydik…”

“Bilsek bile, bu dağ yolları, alışkın olmayanlara sakıncalıdır. Bizde mesela, annemin ehliyeti vardır ama dağ yollarından geçerken direksiyonu hep babama bırakırdı. O kadar sapa yollardır…”

“Hey, tam macera ya! İlkokulda gittiğim kamptan beri hiç dağlarda bulunmadım. Bizimkiler, neredeyse hiç yolculuk etmeyen bir aileydi; galiba bu, okul gezisi olmayan ilk yolculuğum.”

Buraya çok niyetsiz gelmiştim ama kocamı bu kadar mutlu görünce iyi ki geldik diye düşünmeye başladım. Kocam pencereden bakarak: “Teşekkürler, Natsuki,” diye fısıldadı. “Ben, gerçekten ölüp kurtulmayı istiyordum. Ondan önce, seninle beraber Fabrika dışına çıkabildiğimize seviniyorum.”

Çok uykusu varmış gibi, başını omzuma yasladı. Birbirine neredeyse hiç dokunmayan bizler için sıradışı bir şeydi bu.

Kocamın başının ağırlığını omzumda duyarak, pencereden dışarı baktım. Art arda birkaç tünelden geçiyorduk. Bu, dağlara yaklaştığımızın göstergesiydi.

Nagano istasyonuna geldiğimizde, amcam bizi bilet gişesi yanında bekliyordu.

“Karşılamaya geldiğiniz için çok teşekkürler…”

Amcamın saçları bembeyaz olmuştu, o yüzden bir an tanıyamadım. “Natsuki’ciğim!” diye el sallayan görüntüsünde, 23 yıl önceki amcamdan çok, dedemin emareleri vardı.

“… Natsuki bana defalarca Akişina’dan söz etti. Buraya gelmek benim için rüya gibi bir şey, çok teşekkür ederim!”

“Böyle söylemeniz beni mutlu etti. Orası artık, hani terk edilmiş kasabalar olur ya, onun gibi bir yer. Bir sürü boş ev var, insana ıssız geliyor. Gençlerin zahmet edip eğlenmeye gelmesi biz yaşlıları da sevindiriyor!”

Amcam aklımda kalan boyutundan daha ufak görünüyordu. Elbette ben, ilkokuldaki hâlimden daha büyüktüm; ama küçülmesinin tek sebebi bu değildi.

“Önce bir yerlere uğrayıp yemek yemek ister miydiniz? Akişina’ya vardıktan sonra lokanta falan bulamazsınız. Yiyeceklerinizi buradan, kentten almanızda fayda var.”

“Teşekkür ederiz. Ama biz bunu düşündük ve hazırlığımızı yaptık.” Omzuma asılı kocaman çantayı kaldırıp gösterdiğimde, “Tam senden beklediğim gibi Natsuki’ciğim, hazırlığı ihmal etmemişsin…” diyerek gülümsedi amcam.

“Yalnız, tuvalete gidebilir miyim?” Kocam bir koşu tuvalete gidince amcam, “Tokyo’ya göre çok soğuk, değil mi? Arabanın içinde bekleyebilirsin,” dedi.

“Hayır, sorun değil. Soğuğu da tahmin etmiştim, yanımda giyecek bir şeyler var.”

Bu sözüm üzerine amcam, gözlerinin kenarını kırıştırarak, “Doğru ya. Sen buraların iklimini iyi bilirsin, Natsuki…” dedi. “… Yu’ya durumu açıkladım. Yu, başka bir yerde kalacağını söyledi ama çok ani geldiğiniz için, kendine bir yer bulamadı.”

“Özür dilerim, damdan düşer gibi başınıza dert olduk.”

“Dert etme. O ev, babaannenin ölümünden beri bomboş, kasvetli kasvetli duruyordu. Hatta kendiliğinden çökmeden önce biz yıkalım diyenler bile oldu. Yu, evi kullanmak istediği söyleyince çok sevindim. Kendimi eski günlere dönmüşüz gibi hissettim. Sen de Yu da o evi çok severdiniz…”

Amcam gözlerini kısıp, hatıralarını bir şerit gibi geriye sararcasına mırıldanarak başını eğdi.

“O zaman olan şeyler, vicdanımı sızlatıyor…”

Şaşkınca başımı kaldırıp ona baktım.

“Siz çocuktunuz, bir şey bilmiyordunuz. Tüm olay bundan ibaret olduğu hâlde biz yetişkinler ortalığı velveleye verdik. Üstüne bir örtü çekip her şeyi görmezden geldik. Çok zalim ve kibirli oluyor yetişkin denen mahluk…”

“Eh… ben de artık yetişkinim, o yüzden yetişkinlerin durumunu da anlıyorum. Sizin bir suçunuz yok amca…”

“Şey… o zaman olan şeyi eşin biliyor mu? İşine burnumu sokmayı hiç istemem ama…”

“Kocam için endişelenmenize gerek yok.”

Böyle kestirip attığımda, amcam da içi biraz rahatlamışçasına, “…iyi bir insanla evlenmişsin,” deyip gülümsedi.

“İyi misin? Miden bulanıyor mu?” Kocama böyle sorduğumda, ağzına bir mendil bastırarak, “İyiyim…” diye inledi.

Amcam, kenarında bariyerleri bile olmayan ani bir virajı ustalıkla dönmüştü. Yol hatırladığımdan da sarp ve dar, her dönemeçte benim ve kocamın poposu arka koltuğun üzerinde kayıyor ve vücutlarımız birbirine tosluyor.

“Alışmamış insanlar için çok zorlu bir yol, değil mi? İsterseniz bir yerde durup mola verelim.”

“Hayır, biz iyiyiz.”

“Öyle mi? Yola devam edebilecek gibiyseniz, tüm yolu bir seferde aşmak size daha az sıkıntı verecektir. Bu virajlar alışkın değilseniz insanı mahveder. Sen iyi misin Natsuki?”

“Evet, iyiyim.”

Aslına bakılırsa, hatırladığımdan daha dar ve kıvrımlı bu yolda bayırdan düşeceğiz diye her an yüreğim ağzımdaydı ama göğsümü gererek cevapladım. Kent yaşantısının bana Akişina’nın sarp dağlarını unutturduğunun düşünülmesini istemiyordum.

“Aferin sana, Natsuki…” dedi amcam mutlu bir sesle. Uzun ayrılıktan sonra birbirimizi ilk gördüğümüz andaki kadar gergin değildi; şimdi, çocukluk çağımızda bizi hep şımartan o eski amcama benziyordu.

“Üç viraj daha döneceğiz, sonrası Akişina. Biraz daha sıkın dişinizi.”

Pencereye ağaç yaprakları çarpıyor. Yeşil rengin, eskisinden bile daha yoğun şekilde bu toprakları örttüğünü hissediyorum. Çocukken yaptığım gibi, yanağımı pencereye yaslayıp yeşilliği seyrediyorum.

Görmeye alışkın olmadığım yeşil renk, tünel misali yolu iki yandan kuşatmış. Kulaklarımın, basınçtan çınlayıp sızlayacağı rakıma dek çıktığımızda, görüş alanımız aniden genişliyor.

“Evet, işte geldik. Natsuki, Tomomi: Akişina’ya hoşgeldiniz.”

Gözüme tanıdık gelen ufak, kırmızı köprünün öbür yanında, kafamın içinde kimbilir kaç defa canlandırdığım, Akişina manzarası uzanıyordu.

Kocamın araç tutması bir saniyede iyileşti. Öyle heyecanlanmıştı ki, amcam onun hatırı için arabayı kırmızı köprünün hemen yanında durdurdu.

“Amca, bu ırmak eskiden karşılama ve uğurlama ateşlerini yaktığımız yer miydi?” Arabadan iner inmez, ırmak denmeyecek kadar ince ve sığ akarsuyun yanına koştum.

“Öyle. Hatırlamıyor musun?”

“Daha derin ve büyükmüş gibime geldi… Çocukken, mayo giyip burada yüzmüştük sanırım.”

“Öyle bir şey olmuş muydu? Bu dere sığdır, bu hâliyle burada yüzülmez. Ben çocukken arkadaşlarımla birlikte taşlardan bir baraj yapmıştık, barajın tuttuğu suda yüzmüştüm. Belki sen de buradayken aynısını yapmışsındır, Natsuki.”

“Olabilir…”

O böyle söyleyince, bizim için taşlardan yaptığı bir barajın hatırası aklımda canlandı. Akişina hakkında her şeyi açıkça hatırladığımı sanmıştım. Ama belleğimin şurası burasında belirsizleşmiş yerler vardı.

Köyü çevreleyen dağlar, hatırladığımdan çok daha iriydi. Yemyeşil hayal ettiğim dağlar, yer yer kızıl yapraklara bürünmüştü. Belleğime göre çok uzaklarda olan dedemin mezarı, derenin hemen öte yanında görünüyordu.

“Elektrik direkleri artık ahşap değil…”

“Öyle ya, eskiden tahtadandı onlar. Nasıl da hatırladın, aferin doğrusu. Her zamanki gibi cep telefonları buradan çekmiyor ama torunlarıyla beraber tatile gelenler şikâyet ettiği için bir anten kuracaklarmış…”

“Vay, desene Akişina da akıllı telefon kullanılabilen bir yere dönüşecek…”

Bir süredir anılarımdaki Akişina’da âdeta süzülüyordum; o yüzden ansızın, 23 yıllık bir zaman sıçraması yapmışa döndüm. Hafif adımlarla akarsuya komşu patikayı yürürken, iki farklı çağı içimde tam olarak bağdaştıramamıştım. Aklımdakiyle tıpa tıp aynı olan parçalar da vardı, farklı olanlar da… Bir paralel evrene gelmişim gibi tekinsiz bir duyguya kapıldım.

“Ah, işte görünüyor. Hatırlıyor musun?” Amcamın parmağıyla gösterdiği yerde, çok iyi hatırladığım depo vardı. Depo, belleğimdeki

görüntüsünden farksızdı. Düşünmeden ona doğru koştum.

“Hatırlıyorum! Belleğimdekiyle tıpa tıp aynı!”

“Demek öyle. Eh, saklambaç oynarken siz çocuklar hep bu depoya saklanırdınız çünkü…” dedi amcam gözlerini kısarak. Kocam ise, “Vay, müthiş bu, müthiş!” diye coşkun ünlemler çıkarıp akıllı telefonuyla fotoğraf çekerek peşimizden geliyordu.

Deponun önündeki kısa yolu takip edince karşımıza bahçe ve evin ana binası çıktı. Bahçe, anımsadığımdan çok daha küçüktü. Onun ardında olan ana binaysa, şimdi bile bana büyük görünmüştü; ancak uzun süre insansız kaldığı için olsa gerek, çatısı ve kolonları biraz çürümüşe benziyordu.

Galiba zil yoktu, amcam cam kaplı kapıyı tıklattı.

“Yu Efendi, iyi günler!”

Cevap gelmedi, evin içi sessizdi.

“Çok tuhaf. Dün telefonda bugün öğle vakti geleceğimizi söylemiştim halbuki.”

Amcam arka kapıdan seslenmeyi deneyeceğini söyleyip evin yan tarafında olan ve otların bürüdüğü tümseği tırmandı. Ben ve kocam kapının önünde kaldık. Belki de Yu, benimle karşılaşmak istemediği için kaçmıştı. Kendimi biraz ihanete uğramış hissettim.

“Böcek var…” diye mırıldandı kocam. Dönüp bakınca, kapının azıcık aralık olduğunu ve daha önce hiç görmediğim türden yemyeşil bir böceğin evin içine girmiş olduğunu gördüm. Böceği çıkarıp kurtarmayı düşünerek elimi kapıya değdirdiğimde, kapı açılıverdi. Böcek de kapının hareketinden ürküp uçtu.

“İyi günler… kimse yok mu?” Çekine çekine seslenerek antreye girdim. Loş antrenin, Tokyo’da olsa stüdyo daire sayılacak kadar genişliği vardı. On metrekarelik antreye, birkaç tarım aleti ve hasır şapka, gazyağı dolu bidonlar ve çizmeler dizilmişti. Tozlu çizmelerin arasında duran tek yeni ayakkabı, çivit mavisi spor ayakkabılardı… *Eğer bunlar Yu’ya aitse belki de içeridedir*, diye düşündüğüm anda, antrenin yanındaki merdiven gıcırdadı.

“Hoşgeldiniz…” diyen ince bir ses duyuldu ve Yu, karşımda belirdi.

Son görüşmemizin üstünden geçen 23 yıla karşın insanda uyandırdığı izlenim değişmemişti. Eli kolu uzamıştı ama saçlarının şekli eskisi gibiydi, yüz hatları da fazla değişmemişti. Hatıralarımdaki Yu'ya uzak bir yanı yoktu. Onu değişmiş görüp yadırgayacağımı sanmıştım; aksine, görüntüsünün hatırladığım Yu'yla bire bir örtüşmesi bana acayip bir duygu vermişti.

"Şey, ben kuzenin Natsuki Sasamoto'yum…" O değişmese de benim görüntüm değişmiş olmalıydı; kibarca kendimi tanıttım. Yu birazcık gözünü kısarak, alçak sesle, "Natsuki'ciğim…" diye mırıldandı.

"Ah, ben de kocası oluyorum…" Kocam değişik bir girişle kendini tanıttıktan sonra eğilerek selam verdi.

"Teruyoşi Amcam arka kapıya gitmişti…"

"Ah, özür dilerim, o kapı kilitli. Hemen açayım."

"Şey, Teruyoşi Amcam dün telefon ettiğini söylemişti ama…"

Yu şık bir beyaz gömlek giymişti. Bir yerlere çıkmak üzere olmasından korktum.

"Evet, haberim vardı. Bugünden başlayarak bir süre, burada karı koca kalacaksınız değil mi?"

"Sana sorun olmaz mı?"

"Yok canım. Zaten benim evim değil, istediğiniz gibi kullanabilirsiniz." Yu gülümseyerek sürgülü kapıları açtı. Kapının ilerisinde çocukken oynadığımız odalar göründü.

"Her neyse, buyurun. Ben de arka kapıya bakıp geleyim. İçeri gelip keyfinize bakın. Dağınıklığın kusuruna bakmayın… Ev benim evim olmadığı hâlde, buyurun demem biraz saçma gerçi."

Yu bana ve kocama terlik çıkardı ve banyonun olduğu yöne doğru yürüdü. Çocukken orada bir arka kapının olduğunu bilmiyordum.

Kocamla birlikte eşyalarımızı alıp gergin gergin eve girdik.

Yu'nun bizi, malum olay yaşanmamışçasına doğal karşılaması beni çok rahatlatmıştı. Kocam, "İçeride canlı bir şeylerin kokusu var…" diye fısıldadı. İçeri bir hayvan girmiş mi demeye çalışıyordu, yoksa evde birilerinin insansı kokusu var mı diyordu, anlayamadım.

“Vay, bunları görmeyi çok özlemişim!”

Oturma odasında bir kotatsu,* babaannemin eşyalarının durduğu raflar ve televizyon vardı. Son geldiğimde televizyon, uzaktan kumandası değil kanal düğmeleri olan eski model aletlerdendi, elbette artık atılmış, yerine bir düz ekran TV alınmıştı.

*** Doğu Anadolu’da ve İran’da kullanılan kürsü benzeri bir ısınma gereci. Üstü örtülü bir sehpadan oluşur; bu sehpanın altında ufak bir mangal yanar. İnsanlar örtünün altına bağdaş kurarak oturur ve bacaklarını ısıtırlar. *-çn***

“Vay, harika! Tam hayal ettiğim gibi bir oda. Şurası da veranda mı?”

Kocam şamata ederken odaya amcam ve Yu girdiler.

“Uzun yoldan geldiniz. Çay almaz mıydınız?”

“Teşekkürler.”

“Eh, ben artık eve döneyim. Bugün torunum gelecekti. Akşam yemeğinden önce dönmek zorundayım.” Amcam böyle söyleyince, ben ve kocam mahcup bir şekilde başımızı eğdik.

“Meşgul zamanınızda size yük olduğumuz için kusurumuza bakmayın.”

“Yok canım, ne yükü. Sayenizde, bu evi bu kadar canlı görmüş oldum. Keyfim yerine geldi doğrusu.”

Amcam kırışık dolu suratıyla gülümsedi ve alışkın hareketlerle eşikte bekleyen ayakkabılarının içine atlayıp, el sallayarak uzaklaştı. Amcamın arabasının sesi uzaklaşınca, evin içi ansızın sessizliğe gömülüverdi. O sessizlik bana çok gergin ve sevimsiz gelmişti, Yu’yla konuşmaya başladım.

“Bu oda bu kadar geniş miymiş? Burada kuzenlerle toplanıp kâğıt oynadığımızı hatırlıyorum ama…” Kotatsu konulmuş bu oda bana tüm çocukların toplanması için fazla küçük gelirdi.

“Ben de buraya ilk geldiğimde hatırladığımdan daha küçük bulmuştum.” Yu böyle söyledi ve yüzü gerginleşti.

Üçümüz kotatsu örtüsünün altına girdik ve çay içerek, Yu’nun getirdiği koyun yahnisini yedik. Yu, kocama, “Nagano’nun tatlısından buyurun…”

diyerek ego da ikram etti. Ardından evin odalarını basitçe tarif etti: “Sonradan size evi gezdiririm. Tuvaletle banyo koridorun şu ucundadır. Mutfak ise içeride. Musluktan akan su kuyu suyudur, hem temiz hem de lezzetlidir, en azından ben öyle düşünüyorum. Ama siz beğenmezseniz, kasabaya indiğimde şişelenmiş su alırım. Otobüs yalnızca bir kez sefer yapar, alışverişe ben giderim. Ne isterseniz söylemeniz yeter.”

“İnternetten sipariş veremiyor muyuz?”

Kocamın bu cümlesine, Yu, “Bildiğim kadarıyla, buralara teslimat yapacak bir dükkân yok. Aslında internete bağlı ev var mı, ondan bile emin değilim. Gezici süpermarketler de uğramaz. Taksiciler bile, çağırdığınızda bazen yolu bilmediklerini bahane eder ve gelmezler; o kadar ücra bir yerdir. Yine de ne olur ne olmaz diye belirteyim… şurada taksi durağının numarası yazıyor. Ama bir yere gideceğiniz zaman sizi arabayla ben götürürüm, ne zaman isterseniz söyleyin…” diye yanıtladı. “Akıllı telefonlar buradan çekmez ama kırmızı köprüyü geçince zayıf da olsa sinyal geliyor. Eğer birine mesaj göndermek isterseniz oraya kadar yürüyün. Normal konuşmalar için de buradaki siyah telefonu kullanın. Numarası da yazıyor.”

“Olur.”

“Gördüğünüz gibi, bu köyle bir tek dükkân bile yok. Satış otomatı da bulunmaz. Gereken her şeyi, arabayla dağdan inip almaya gideceksiniz. Kasabaya inince bile, en yakın süpermarket kasabanın öte ucundadır. Ama yoldaki otobüs durağına sebze tezgâhları kurulur, bakkallar da vardır, yani ben gıdayı oradan temin ediyorum. Amcamın verdiği sebze ve pirinç gibi gıdalar mutfağın yanındaki kilerde, istediğiniz gibi alıp yiyebilirsiniz. Galiba bir sürü de armudumuz var…”

Kocam tedirgince Yu’ya sordu: “Özür dilerim, ‘kiler’ nedir?”

“Evin içinde, toprak zeminli bir tür oda… görünce ne olduğunu anlarsınız zaten.”

“Sonradan, tavan arasını da görebilir miyiz?”

Öne doğru eğilerek soran kocamı, Yu, “Tabii. Köy evlerini sahiden seviyorsunuz anlaşılan,” diye yanıtladı. “Natsuki çocukluğundan bilir, burada kovayla su dökülen tuvaletimiz var… ‘şapırdak hela’ derdik ona.

Tuvalet şimdi de değişmiş değil, kullanırken dikkat edin. Banyo için gazla çalışan bir termosifon kullanıyoruz, o da değiştirilmeden kalmış bir diğer şey.”

“Nerede uyuyabiliriz?”

“Nerede isterseniz,” dedi Yu odayı dört yandan saran sürgülü kapıları göstererek. “Şuralar kilimli odalar, burada da sunaklı oda var. Evi gezin dolaşın, hangi oda hoşunuza giderse kullanın. Ben bu aralar ikinci kattaki merdivene yakın odada uyuyorum. Orası hariç herhangi bir yer sizindir.”

Yu’nun bu sözü üzerine kocam ayağa kalkacak oldu.

“Orası, ipekböceği odası mı?”

“Hayır, ipekböceklerinin olduğu yer sanırım merdivenden oldukça ilerideki bir odaydı. Gerçekten burayı iyi biliyorsunuz. Size kuzenim Natsuki mi anlattı?”

Konu bana dokununca, “Evet,” diye başımı salladım.

“Demek öyle. İpekböceklerini bile hatırlıyormuşsun, şaşırdım doğrusu. Dediğim gibi, ikinci katın merdivene komşu olan odası haricinde her yeri kullanabilirsiniz. Ama karı koca olduğunuza göre, geniş bir oda daha uygun sanırım.”

“Ah, o konuda… eğer mümkünse ayrı ayrı odalarda uyumak istiyoruz…” dedi kocam özür dilercesine. “Biz sıradan karı kocalardan biraz farklıyız. Aramızda evlilik bağı kurduk ama birlikte uyuyacak kadar da yakın değiliz.”

“Ha?”

Başını yana eğerek soran gözlerle bakan Yu’ya, durumu ben açıkladım: “Ben koyun koyuna uyumaya alışığım ama kocam alışkın değil… Yolculuğa gidince, genelde iki ayrı otel odasında kalırız. Eğer sen kullanmıyorsan, babaannemin yatak odasını kocama vermek isterim. Ben her yerde uyuyabilirim, ipekböcekli oda da olur, sunaklı oda da…”

“Şey, tamam…” Yu’nun anlam veremeyen yüz ifadesini görerek, kocamla birbirimize baktık.

“Bir süre beraber yaşayacağımıza göre, bizim hakkımızda bazı şeyleri bilmesi daha uygun olmaz mı?”

“Bence de.” Başımla evetledim. Yu başını huzursuzca döndürerek, bir kocama bir bana bakıyordu.

“Pohapipinpobopya gezegeni hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun?” Çocukken hiç sevmediğim ego şimdi, çiğnerken verdiği histen ötürü hoşuma gitmişti. Kocamın yanında mutlu bir şekilde yemek yerken, konuya bu sözlerle girmiştim.

“Evet, hatırlıyorum,” diyerek başını salladı Yu anlık bir sessizlikten sonra.

“O olaydan kısa bir süre sonra ben de aslında bir Pohapipinpobopya’lı olduğumu anladım. Bana bunu Piyut öğretti. Kocama da anlattım. Ama artık uzay gemileri yok, değil mi? O yüzden kendimizi gizleyip Dünyalı olarak yaşamaktan başka şansımız yok. Büyüdüğümüzde, toplumun beynimi yıkayacağını sanmıştım, böylece bir bakıma kurtulmuş olacaktım ama öyle bir şey olmadı. Biz biraz yorulduk ve bir süre burada dinlenmeye karar verdik. Hem burası yıldızlara yakın.”

Yu tekrar kocama kısa bir bakış attı ve başıyla evetledi.

“Demek öyle. Hiç bilmiyordum.”

“Ben karıma âşık falan değilim ama Fabrika’yı görmeden yaşayabilmek için onunla evlilik bağı kurdum. Ben karımdan farklı olarak, beynimin yıkanmasından çok korkuyorum. Fabrika çok korkunç bir şey. Bizleri köleye çevirebilecek bir şey…”

Yu, kelimelerini dikkatle seçerek, kocama, “Özür dilerim, bu Fabrika dediğiniz şey nedir?” diye sordu.

“Şey, biz yaşadığımız bu dünyaya öyle diyoruz. Sizce de öyle değil mi? Çocukluğumdan beri usul usul, bu ürkütücü gerçeği düşünüp durdum ama karımla tanıştıktan sonra bu dünyanın normal olmadığına iyice emin oldum,” dedi kocam kendi gözkapaklarına dokunarak. “Evet, bana da biraz uzaylı gözü programı yüklendi diyebiliriz. Karımla tanıştıktan sonra.”

“Uzaylı gözü mı?”

Şaşkın Yu’ya konuyu ben, yapabildiğim kadar kibarca açıkladım: “Yani bir uzaylının gözünden dünya nasıl görünürse, bana da öyle görünüyor

diyor. Galiba o göz her insanda var. Sadece normalde pek iyi görmüyor, hepsi bu.”

“Evet, o göz benim içimde de varmış. Ben de bir *uzaylı gözüne* sahipmişim.”

Yu, karşısındaki evli çiftin gaza gelmiş konuşmaları karşısında şaşkın gibiydi.

“Demek öyle. Değer yargıları iyi örtüşen bir çiftsiniz galiba.”

“Hayır. O değer yargısı denilen şey de Fabrika’nın beyin yıkamasının sonucu. Karım günün birinde fabrikaya beynini yıkatmak istiyor, Pohapipinpobopya’dan gelme bir uzaylı değil dünyalı olarak yaşamak istiyor. Fakat ben farklıyım. Ben, bu uzaylı gözüne önem veriyorum.”

Kocam heyecanla öne kaykılarak konuştuğu için Yu yardım istercesine bana bir bakış attı.

“Tomomi, biraz sakinleş. Yu’yu şaşırtıyorsun.”

Kocam kendisini tuttu ve oturuşunu özür dileyen bir edayla düzeltti.

“Özür dilerim. Normalde, bu konuları konuşmamak için sürekli dişimi sıkıyorum; Fabrika’nın insanları beni fark etmesin diye âdeta gizlenerek yaşıyorum. O yüzden biraz kaptırdım…”

Benim aksime kocam, Fabrika’dan nefret ediyor. Ben ise, nasılsa bir uzay gemisi olmadığı ve anavatanıma dönemeyeceğim için, beynimi yıkatıp kurtulmak istiyorum.

“Hiç düşündünüz mü, Yu Bey? Dünyanın bir fabrika, kendinizinse bir uzaylı olabileceğini?”

Kocamın bu sözleri karşısında Yu hafifçe gülümsedi: “Asla düşünmedim. Belki çocukken öyle hayaller kurmuşumdur. Ama artık büyüdüm. Ben tamamıyla bir dünyalıyım ve bu gezegenden ömrüm boyunca ayrılmayacağımı biliyorum.”

★

Gece olunca, buraya kadar gelmişken, Nagano yemekleri yemek için kasabaya inmeyi teklif eden Yu’ya zahmet çıkarmamak için buzdolabını ve

kileri kurcalayarak basit bir haşlama hazırlamaya karar verdik. Kocam sebzeleri keser, Yu pilav başlayıcıdan pilav servisi yaparken ben de kocamla ikimizin kullanacağı kap kaçağı yıkıyordum.

“Bu eşyayı özlemişim.” Küçükken babaannemin evine geldiğimizde kuzenlerim, kırmızı çiçek desenli bardaklar ile mavi çiçek desenli bardakları aralarında paylaşamaz kavga ederlerdi. Ben mavi bardaklar daha yetişkince geldiği için onları severdim ama Yota “Bunlar çok havalı,” der ve onları bana vermemek için direnirdi.

“Özledin mi? Ben hatırlamıyorum. Çocukken bu kupaları kullanmış mıydık ki?”

“Kullanmıştık. Kuzen Yota ile bir bardak için çekişip, onu ağlatmışlığım bile var. Hatırlamıyor musun?”

“Aklımda kalmamış. Yota artık Ueda’da* yaşıyor, ara sıra bizi görmeye gelir. Kısa süre önce bir kızı oldu, biraz büyüyünce o çocuk da buraya gelecektir herhalde.”

*** Nagano kentine çok yakın ufak bir şehir. *-çn***

“Keşke eskiden bizim yaptığımız gibi, akrabalarımızın çocukları burada toplanıp oynasalar…”

“Evet. Belki bir gün olur…”

Kocam bizim sohbetimize girmeden, kestiği sebzeleri içeriye taşıdı. Kocam çocukları da akrabalarını da pek sevmez. Kan bağı denen şeyi de, akrabaların toplanmasından mutlu olmayı da Fabrika’nın bir tür “beyin yıkaması” olarak görür ve iğrenir. Sanırım bir bakıma haklı da. Ama dedemin genlerini almış o çocuğun nasıl bir yüzü var, merak ediyorum. Kocama kıyasla beyni daha iyi yıkanmış olan ben, belki de yavaş yavaş dünyalıya dönüşmeye yaklaşıyorum.

“Sanki seni dondurucuda muhafaza etmişler gibisin, Natsuki.”

“Öyle miyim?”

“Her şeyini çok iyi hatırlıyorsun bu yerin.”

“Öyle mi dersin?”

Belleğimle örtüşmediği için şaşaladığım detaylar vardı, ama Yu başka türlü düşünüyordu. Yu, pilav koyduğu kaseleri tepsiye dizip mutfaktan çıktı. Geride kalan ben, kupaları yıkamak için musluğu çevirdim. Musluktan aniden çıkan su elimden sıçrayıp bluzumu ıslattı.

Basit yemeğimizi bitirip ayrı odalarda uykuya çekildik. Konuşmalarımızın sonucunda, ikinci kattaki merdivene yakın odayı Yu'nun kullanmaya devam etmesine, İpekböceği odasında kocamın uyumasına karar vermiştik. Kocam buna çok sevindi: "Rüyada gibiyim!"

Ben ise, Budist sunağının olduğu odada uyumayı seçtim. Odaya sinmiş tütsü kokusu hoşuma gitmişti. Evin iyice içlerinde olan geniş bir oda olması da bazı insanlara ürkütücü gelebilirdi belki ama bana güven vermişti.

İkinci kattan şilte getirip tatamilerin üstüne serdim. İçine saman doldurulmuş yastığın dokunuşu, beni eski günlere götürdü. Yıllar sonra ilk defa ahşap bir binada uyuyacağım aklıma dank etmişti.

Tavan belli belirsiz gıcırdıyor, sürgülü kapılar titriyordu. Bu evde, ben olmayan iki canlının varlığı, duvarlardan geçip bana kendini hissettiriyordu.

Gözümü kapattığımda, yazınkilerden farklı öten böceklerin pencereden gelen sesleri üstüme çöktü. Üst kattan gelen gıcırtılara kulak kabartarak, farkına bile varmadan uykuya daldım.

4

Akişina'ya dönmek çocukluk anılarımı canlandırdı. İgasaki Öğretmenin evindeki Kötü Cadı'yı öldürmem, Yu'yla yaşanan olaydan sonra Nagano'dan apar topar geri getirilmemden hemen sonra gerçekleşti.

O gün yaşananları, gözü açık görülen bir düş gibi, zar zor hatırlıyorum. Akişina'dan arabayla getirilip, odama hapsedildim. Kapıma dışarıdan büyük bir asma kilit vurdular ve evde kimse yokken beni içeri kilitlediler. Tuvalet ihtiyacım olunca çişimi tutarak ablamın veya annemin dönmesini bekliyordum.

Arkadaşlarımla telefonda konuşurken de ablam ya da annem başımda nöbet tutuyordu çünkü konuştuğum kişinin Yu olmasından kuşkulanıyorlardı. Yaz tatilinin sonuna kadar, günlerimin neredeyse tümünü odamda geçirdim.

Alacakaranlık odanın içinde, Yu'yla taktığımız yüzüğe ve evlilik sözleşmemize bakarak günleri geçirdim. Yavaş yavaş sıradışı bir şey olmaya başladı. Dönüşüm aynam ve sihirli değneğimden ışık parıltıları dökülüyordu ve Piyut benimle konuşmaya başlamıştı. Kötücül örgütün büyüsünden yeni kurtulan Piyut, sık sık benimle konuşuyordu artık. Ona, bir "büyücü" olarak gücümün artıp artmadığını sorduğumda, Piyut, "Kesinlikle!" diye, açık bir sesle cevap veriyordu.

Diğer yandan, "ağzım" hâlen yok edilmiş hâldeydi. Bir şeyler yerken hiçbir tat almıyordum. Yemekler keyif vermiyordu. Yemeğe çağırılıp ilk

kata indikten sonra, zoraki birkaç lokma yiyip odama döndüğüm zaman, annem arkamdan, “Bu da asi oldu çıktı…” diyerek iç çekiyordu.

Tatsız bir hamburger köftesinden bir ısırık almış, odama dönmek üzereydim ki annem arkamdan, “Dershanedeki etütlere katılman lazım,” dedi. O sıralar dedemin vefatının üzerinden henüz bir hafta geçmişti.

“Neden? Odamdan çıkmamam gerekiyordu ya?”

“Yine laf cambazlığı yapmaya başladı bu kız. Dershaneye gideceksin. Eve dönüş saatini bir dakika bile geçirirsen polisi arayacağım, haberin olsun.”

Zaman duygum zayıflamıştı. Odama dönünce takvime baktım. Bon festivaline kalan günleri saydığım, “3 gün kaldı… 2 gün kaldı…” yazılı notlarım takvimin üzerinde hâlâ duruyordu. Akişina’ya gittiğimiz gün ise, ufak bir yazıyla, “Son” diye işaretlemiştim. Takvimin kalan haneleri beyaz ve boştu, onlara bir şey yazılmamıştı. O gün gerçekten kendime “son” vermeyi planlamış olduğumu hatırladım.

Çantamı karıştırıp, dershaneden verdikleri fotokopilere baktım. Etüt tarihi, üç gün sonraydı. Geçen gece, İgasaki Öğretmenden telefon gelmiş ve annemin yüksek sesle konuşması ikinci kattan bile duyulmuştu.

“Ay öğretmen bey, zahmet edip aramanıza hiç gerek yoktu! Telefonunuz için çok teşekkürler. Sizin etütlerinizin geçen yıl da çok yararını gördük. Bizim kız, sizin derslerinizi çok seviyor. Evet, o söyledi bunu…”

Annemin ısrarlı işaretleri yüzünden ahizeyi sağ kulağıma dayadığımda, öğretmenin, “Onu bekliyorum!” diyen neşeli sesini duydum. Öğretmenin soluğunun sesi telefondan sağ kulağıma geldi. Taş kesilmiştim, yerimden kımıldayamadım.

O günden sonra, sadece ağzım değil sağ kulağım da âdeta arızalandı.* Ağzım gibi kalıcı olarak bozulmadı ama bazen gözümün önünde olan şeylerin sesini duymuyordum, onun yerine dalga hışırtısı gibi bir şeyler duyuyordum. Kulağımda bir mikrofon uğultusu oluyor ve bir türlü geçmiyordu. Bununla ters orantılı olarak, Piyut’un sesi giderek daha netleşiyordu.

*** Psikojenik İşitme Kaybı: Duygusal travmalar geçici sağırlığa yol açabilir, bu en çok 8 ila 12 yaş arası kızlarda görülen bir durumdur. -*çn***

Kendimi sihir egzersizi yapmaya verdim. En çok pratik yaptığım sihir, vücuttan ayrılma büyüsüydü. Onu yapabilirsem belki de uzak bir yerlere gidebilirdim. Ama bir türlü vücuttan ayrılma büyüsünde başarılı olamadım.

Ne olursa olsun hayatta kalınacak.

Elimde sadece bu sözler kalmıştı. Hayatta kalmak için elimde büyüden başka hiçbir yol yoktu.

Etüdün ilk günü, ablam gardiyanım olarak benimle geldi.

“Eğer kaçmaya kalkarsan seni bununla döveceğim.” Ablam nereden bulduysa, hediyelik eşya dükkânlarında satılanları andıran bir bambu kılıcı el çantasına atıp yanına almış; ben dershaneye yürürken ardımdan bisikletle geliyordu.

“Sasamoto, yarın biraz vaktin var mı?”

Ertesi gün, ablamın yaz dersleri başlayıp gardiyanlığı sona erdiğinde, İgasaki Öğretmen bana böyle dedi.

“Evet.” Başımı salladım. Sağ kulağımdan sürekli olarak dalga hışırtısını ve Piyut’un sesini duyuyordum.

“Yarın dershanemizin tatil günü. Fakat seninle *özel ders* yapacağız. Evimin anahtarının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Öğle saati uygun mu sana? O saatlerde yine evime gel. Anlıyorsun değil mi, sana mahsus bir *özel ders* yapacağız, o yüzden bunu kimseye söylememelisin. Annene de hep etütteydim diyeceksin.”

“Evet.”

O gece Piyut’a danıştım.

“Öğretmenin kötülüğün maşası olmuş. Onu kötü bir cadı kontrol ediyor, öğretmenini kurtarmalısın…” diye uyardı Piyut beni.

Kötü cadı, çoktan benim ağzımı ve sağ kulağımı yok etmişti. Bir sihirli kız olarak, bir an önce dönüşüm geçirip onu alt etmezsem, bir dahaki sefere belki de öldürülecektim.

“Ne olursa olsun hayatta kalınacak.” Piyut, sanki içine Yu’nun ruhu girmiş gibi, tekrar tekrar bana bunu fısıldadı.

Yarın, öğretmeni ele geçirmiş olan kötü cadı mutlaka beni öldürecekti. Bu olmadan önce onu yenip hayatta kalmak için son fırsatım bu geceydi.

Sırt çantama Piyut’u, dönüşüm aynamı ve sihirli değneğimi koydum ve evden gizlice kaçtım. Göz hapsine alınmamdan beri hep uslu durmam yüzünden olsa gerek, ebeveynim de ablam da tetikte değillerdi. Evden tüymem şaşılacak kadar kolay oldu.

Kapıyı usulca açıp dışarı çıkarken, son anda aklıma geldi; ses çıkarmamaya çalışarak dolabı açtım ve “cadıyla savaşırken” kullanılabilecek bir şeyi çantama koydum. “Ah!” Karanlıkta el yordamıyla alet aramam yüzünden, sivri bir şey parmağıma batmıştı. Yere yuvarlanmış bir eldiveni elime geçirip dolabın raflarını araştırdım.

Sonunda elime bir silah geçirdim. Dolabı kapatırken bir cep feneri bulup onu da çantaya koydum.

Ve ben, yaz festivalinde götürüldüğüm yere, öğretmenin evine doğru yola çıktım.

Piyut çok geveze olmuştu, sürekli sağ kulağımın dibinde konuşuyordu.

“Çabuk, çabuk. Eğer sen cadı tarafından öldürülürsen dünyanın sonu gelecek. Tek umudumuz senin sihrin. Ha gayret! Ha gayret! Hayatta kalmaya gayret etmelisin!”

Öğretmenin evine kadar koştum. Snoopy saatime baktım, saat üçtü. Çay saati olmayan bir diğer saat üçün, gecenin ortasında bulunması, o sırada bana tuhaf gelmişti.

Akişina’nın gecelerine kıyasla, İnsan Fabrikası’nın geceleri çok aydınlıktı. Yolu pek çok sokak lambası aydınlatıyordu, gökteki yıldızlar hiç görünmüyordu. Gecenin geç bir saati olduğu hâlde ışığı yanan evler de vardı. Burası *insan fabrikası* olduğu için, gecenin ilerleyen saatlerinde bile durup dinlenmeden insan üretmeye devam ediliyor olabilirdi. Birden midem bulandı; koşmaya ara vermeden, ağzıma gelen mide özsuyunu bir çiçek tarhına tükürdüm.

Öğretmenin evine vardığımda, o gün öğretmenin söylediği gibi, sağdan üçüncü saksının altında evin yedek anahtarını bulup aldım. Telefon edince hemen bu anahtarı kullanıp evin içine girmem söylenmişti.

“Yaz boyunca bu evde sadece ben olacağım. Yani seni defalarca çağırıp, *özel ders* vereceğim. Sen iyi bir öğrencisin, Natsuki, o yüzden *ders* çalışmak istiyorsun değil mi?”

O gün, öğretmen bu cümleleri defalarca söylemişti. Cadı, öğretmenin bana anahtarın yerini öğrettiğini biliyor muydu acaba?

Elimde anahtar olduğu hâlde, elbette içeri girmeye korkuyordum. Kısa bir süre, vücuttan ayrılma büyüsünü kullanmayı denedim. Ama tabii ki o büyüyü iyi yapamadım; onun yerine sağ kulağımda duyduğum Piyut’un sesi giderek yükseldi: “ÇABUK, ÇABUK, ÇABUK! Bu gidişle kötü cadı sana bir sürü korkunç büyü yapacak! Öldürülmeden önce onu ortadan kaldırmalısın! Sen adalet savaşçısısın, sen ortadan kalkarsan dünya mahvolacak! Çabuk, çabuk, çabuk!”

Evet öyleydi, ben dünyayı korumak zorundaydım. Piyut’un sesine uyarak, gizlice öğretmenin evine girdim.

Evin içinde çıt çıkmıyordu, içerinin havası bile tümden hareketsizdi. Belki de öğretmen şu anda burada değildi. Kendi kendime: Odasına göz atıp eğer öğretmen de cadı da yoksa bu gecelik dönüp gideyim, dedim. Herhalde yoklar, korkacak bir şey yok… diye düşününce içimde tuhaf bir cesaret kabardı. Ne olur ne olmaz diye sırt çantamdan *silahı* çıkardım; malum gün bir kez girmiş olduğum odaya, öğretmenin yatak odasına yöneldim.

Öğretmenin evinin merdivenleri de kapıları da o günkü gibiydi; ayaklarım geri geri gidiyordu. Adım atamayacağımı düşündüğüm her an, kulağımdaki elektronik ses bir perde daha yükseldi; olduğum yerde büzüştüm.

“…ciğim, Natsuki’ciğim, Natsuki’ciğim!”

Piyut’un sesini duyarak başımı kaldırınca, öğretmenin evinin içi, duvarları da tavanı da pembe olmuştu. Şaşırarak ellerime baktım, benim

ellerim de pembeydi. Sanki pembe mürekkeple basılmış bir fotoğrafın içine girmiş gibiydim.

“Sihrinin gücüyle dünya pembeye boyandı. Şimdiki hâlinde cadıyı yenebilirsin. Çabuk, çabuk, çabuk!”

Piyut’un sesi, tüm evde yankılandığı zannedilecek kadar yüksek duyuluyordu. Piyut’un sesi fazla yüksek olduğu için kafam zonklayarak ağrımaya başladı. Başımı tutarak pembe merdivenleri çıktım.

Belki de cadı, gözlerimi bozmuştu. Böyle düşününce korktum. “Ağız” ve “sağ kulak”tan sonra “göz”. Bundan sonra tüm vücudumun kırılacağına şüphe yoktu.

Öğretmenin odasının kapısı önünde duraksadım.

O sırada bir an içimden, en iyisi hemen koşup kaçmak diye bir düşünce geçti. Neden böyle bir yere kendi ayağımla gelmiştim acaba? Benim gibi, vücuttan ayrılma büyüsünü bile kullanamayan çömez bir sihirli kız, cadıyı yenemezdi.

Odadan hiç ses gelmiyordu.

O anda, apansızın, bana doğru çok büyük bir şeyin yaklaştığını sezinledim.

Vücuttan ayrılma büyüsüydü bu. Tıpkı festival günündeki gibi, bedenimden uçup gitmiş, kendi vücuduma dışarından bakıyordum.

“Sonunda başardın, büyüyü yaptın.”

Nihayet vücuttan ayrılma büyüsünü kullanabildiğim hâlde, hiçbir duygu hissetmiyordum. Vücudum, odanın kapısını açmış, sessizce içeri giriyordu. Vücudumdan ayrılmış ben, onun görüntüsünü gözümü kırpmadan izliyordum.

Yatakta öğretmen uyuyordu. Nedense, kaygılarım tümüyle silinmişti. Vücudum yavaş yavaş öğretmene yaklaştı.

Sonraki an, görüşüm eğrilip büküldü. Yumuşak bir şeye basıp çiğnermiş gibi bir duyu, avuçlarımı geçip bana ulaştı.

Gözümün önünde mavi bir yığın vardı. Dolaptan alıp geldiğim, babamın bir zamanlar Akişina’dan getirdiği ot kesme orağını defalarca o mavi yığına savuruyordum.

Bir anda, vücuttan ayrılma büyüsü sona ermişti. Önseziyle, bu şeyin koza örmüş bir cadı larvası olduğunu düşündüm. Cadıyı, başkalaşım geçirmesine fırsat vermeden öldürmeliydim. Yoksa korkunç şeyler olacaktı, emin olduğum tek şey buydu.

Öğretmen odanın hiçbir yerinde yoktu. Belki de cadı onu çoktan yemişti. Altın rengi sıvılar, odanın her tarafına sıçrıyordu.

“Haydi, şimdi! Sihirli sözleri söylemelisin!”

Ben ve Piyut, beraber asla sihir egzersizi yapmamıştık. Sadece, kafamla beliriveren sözcükleri tekrar tekrar zikretmeye başladım: “Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya…”

Bu sözlerle sihir yerini bulmuş oluyor muydu, bilmiyorum. Mavi yığından, giderek daha çok altın sıvı fışkırıyor.

“ÇABUK ÇABUK ÇABUK! ÖLDÜR ÖLDÜR ÖLDÜR! CADI CADI CADI! ÖLDÜR ÖLDÜR ÖLDÜR!”

“Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya, Pohapipinpobopya…”

Ben Piyut’un dediği şekilde, telaşla büyülü sözcükleri söyleyerek, masmavi yığına orağı saplamaya devam ettim. Bunu ne kadar zaman boyunca yaptım bilmiyorum. Bana bir dakika gibi de geliyor, saatlerce sürmüş gibi de.

“Artık yeter. Yeeeterli değil. Artık yeter. Yeeeterli değil,” diye şarkı söyledi Piyut.

“Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya Pohapipinpobopya…”

Piyut şarkısından, “yeeterli değil” sözünü eksiltip, artık sadece “artık yeter” der olduğunda mavi yığın artık hareketsizdi. Yakında büyü, etkisini kaybedecekti. Cebime sokuşturduğum kâğıttan sihirli değneğimin buruş

buruş olduğunu, artık hiç ışık saçmadığını fark ettim. Büyü bozulmak üzereydi. Aceleyle öğretmenin evinden kaçtım.

“Elbiselerim kirlendi,” diye fısıldadım Piyut’a. Giysilerim, mavi yığının saçtığı altın rengi sıvılarla sırılsıklamdı. O anda, öğretmenin evinin ilkokuluma yakın olduğunu hatırladım. Koşarak okulun bahçesine gittim, cep feneriyle önümü aydınlatarak giydiğim her şeyi çıkarıp çöp fırınına attım.* Eldivenleri ve kullandığım orağı da attım. Çantam çok kirlenmemişti. İç çamaşırlarımla kalmış hâlde, çantamı sırtlandım ve çabucak eve koştum.

*** Japonya’da geri dönüştürülmeye uygun olmayan çöpler yakılarak imha edilir. Çoğu okulun bahçesinde çöp yakma fırını vardır ve öğrenciler, okul temizliğine iştirak ettikleri için bu aygıta aşinadır. *-çn***

Hiç ses çıkarmadan eve girdim. Ellerimin yapış yapış olduğunu fark ettim. Sırtımla çantamla banyoya girip duş aldım.

“Artık yeter. Artık yeter. Yeeterli değil. Artık yeter.” Piyut’un yüksek sesi hep sağ kulağımdaydı.

“Sen ne yapıyorsun?” O sırada, banyonun dışından ablamın sesi geldi. Tepeden tırnağa ürperdim. Her şeyi pembe gören gözlerim, birden normale döndüler. Banyonun aynasından, sıskalıktan avurtları çökmüş kendi görüntüm yansıyordu.

“Bir şey yok… bugün çok terledim, canım banyoya girmek istedi.”

“Altına mı işedin? Çocuksun ne de olsa.” Ablam böyle alay ettikten sonra, tatmin olmuşçasına banyonun önündeki kıyafet değiştirme yerinden uzaklaştı.

Sırılsıklam okul çantamı banyo havlusuyla sarmalayıp, odama döndüm. Çok büyü kullandığım için olsa gerek, gövdeme ağırlık çökmüştü ve uykum vardı.

Piyut’un şarkısı hâlâ kulağımda yankılanıyordu. Nedense kendimi çok rahatlamış hissediyordum, mışıl mışıl bir uykuya daldım.

Ertesi gün ateşim çıktı, yatağımda kaldım. Ateşim neredeyse kırk dereceydi, grip olabileceğimi düşünerek beni hastaneye yetiştirdiler; ama teşhis, bitkinlik ve soğuk algınlığı yönündeydi.

“Bu çocuğa doğru düzgün yemek yedirmediniz mi? Bağışıklığı zayıflamış.” Doktorun bu sözlerine annem nedense, “Özür dilerim,” deyip abartılı eğilerek cevap verdi.

Ateşim uzun süre düşmedi. Yeni eğitim yılı başlayana kadar yataktan çıkamadım. Öğretmenin öldürüldüğü haberini almam, ateşim nihayet düşüp okula gittiğimde, arkadaşım Şizuka ile karşılaşmamla oldu.

“Bilmiyor muydun?! İgasaki Öğretmen bir sapık tarafından öldürülmüş.”

“Bilmiyordum…”

Uzun süredir ağlıyormuşçasına, Şizuka’nın gözleri kıpkırmızıydı, mendilini elinden bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi. “Biliyorsun, öğretmenimiz çok yakışıklıydı, değil mi? O yüzden sapık onu hedef almış diyorlar. Birinin onu takip ettiğini düşünüyormuş, üniversitedeki arkadaşlarıyla da konuşmuş bunu. Korktuğu için gece uyuyamıyormuş, uyku ilacı içiyormuş. O yüzden evine sapık girince fark etmemiş, hiç uyanmadan öldürülmüş. Çok zalimce bir şey bu, kabullenemiyorum!”

Şizuka’nın ses tonunu taklit ederek bağırdım, “Öyle, kabul edilecek gibi değil!”

“Katili gören bir tanık aramışlar ama bir türlü bulamamışlar. Öğretmenin ailesinin de istasyonun önünde el ilanı dağıtarak tanık aradığını duydum. Dershanedeki herkes de İgasaki Öğretmeni çok seviyordu, değil mi? O yüzden katili mutlaka bulalım dedik, öğretmenin annesiyle babasına ilan dağıtmakta yardım edelim diye mektup yazdık. Sen de yardım edeceksin değil mi, Natsuki?”

“Evet!”

Eve dönüp birkaç gün öncesinin gazetelerine bakınca, “Silinen Bir Tebessüm: Bir Gecede Çalınan Genç Bir Hayat” diye bir makale buldum. Buna göre, genç ve güzel bir üniversite öğrencisi, bir gün bir sapık tarafından hedef seçilmiş; maruz kaldığı psikolojik baskı altında, uyku ilacı

reçetesi alacak kadar acı çekmişti. İyi kalpli bir genç olduğu için durumu ailesine anlatamamış, derdini sadece yakın arkadaşlarına açmıştı. Genç, yarı zamanlı bir dershane öğretmeni olarak çalışıyordu, öğrencilerin hayran olduğu şahane bir insandı. Olay, ailesinin iş nedeniyle evde bulunmadığı yaz döneminde meydana gelmiş; cinayet aleti gence defalarca saplanmıştı. Naaş öyle ağır zarar görmüştü ki kimlik tespitini dişlerinden yapmak zorunda kalmışlardı. Katilin kimliği belirsizdi ama İgasaki Öğretmen, arkadaşlarına beyaz bir steyşın otomobilce takip edildiğini söylemişti; bu yüzden polis, şüpheli araç görenlerin tanıklığına başvurmaya çabalıyordu.

Kendimi çok tuhaf hissetmiştim. O hâlde benim alt ettiğim mavi yığın neyin nesiydi? Öğretmen evde olmadığı ve sadece cadıyla savaştığım hâlde, cadı hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu.

Sağ kulağım eskisi gibi, kâh duyuyor kâh duymuyordu. Ağzım ise tamamen yok edilmiş durumdaydı; sıcağı soğuğu duyumsuyordu ama tat almıyordum. O yüzden yine iştahsızdım; fakat annemin sert sözleri yüzünden tabağıma konulanları da okul yemekhanesindeki yemeğimi de bitiriyordum. Okuldaki yemeğimin bir kısmını yemeden bıraksam sorun olmazdı ama evdeki yemekleri yemekten başka çarem yoktu.

Her cumartesi, dershane çıkışında istasyona gidiyor, öğretmenin ailesiyle birlikte ilan dağıtıyorduk. İlanda, “Tanık Aranıyor! Çalınan Değerli Bir Hayatın Katiline Merhamet Yok!” diye yazıyordu.

“Teşekkürler…” Öğretmenin anne babası, çok klas ve kibar bir çiftti. Gözü yaşlı ebeveynin biri elimi hararetle sıkarak teşekkür etmişti.

Eve dönünce, her gün Piyut ile konuşuyordum.

“Sen cadıyı yendin. Sen cadıyı yendin. Teşekkürler! Teşekkürler!”

Ona kaç kez soru sorarsam sorayım, Piyut sadece şükranlarıyla cevaplıyordu.

“O mavi yığın nereye gitti? Öğretmeni bir sapık değil de cadı mı öldürdü?”

“Sen cadıyı yendin! Teşekkürler! Teşekkürler!” Piyut âdeta arızalanmış gibi, sadece aynı sözleri tekrarlayarak konuşuyordu. Belki de o gün cadıyla savaşmam bir rüyadan ibaretti: Böyle düşünmeye başladım.

Dershane arkadaşlarımla beraber ilan dağıtmayı sürdürdüm. İstasyon önünde ilan dağıtma işini bitirmiş, dönerken arkadaşım Şizuka şöyle dedi: “Baksana, cinayet aleti hâlâ bulunamamış ama bıçak değil de orak gibi bir şeydi diyorlar.”

“Orak mı?”

“Bu sapıkların aklından neler geçer, anlayamıyorum.

Korkunç! Keşke bir an önce yakalayıp tutuklasalar.”

“Korkunç!” Şizuka’yı taklit edip bağırırken, bir yandan da acaba katil, benim cadıyla savaşırken kullandığım orağı bir yerden bulup aldı da onu kullanarak öğretmeni mi öldürdü diye düşünüyordum.

Pazar sabahı, ilk iş çöp fırınına bakmaya gittim. Ama o gün attığım şeyleri bulamadım. Giysiler yansa da orak kalır diye düşünmüştüm ama fırında fotokopi kâğıtları ve çöplerden başka bir şey yoktu.

Eve dönüp, ıslak ıslak yatağımın altına iteklemiş olduğun sırt çantasına baktım. Altın rengi sandığım o sıvı hiçbir yerine bulaşmamıştı. Onun yerine, kulp kısmına siyah bir maddeden biraz bulaşmıştı.

Piyut ile her akşam konuşuyordum: “Piyut, belki de o akşam cadıyı öldürürken kullandığım silahı katil çalmış olabilir.”

“Natsuki, teşekkürler! Natsuki, teşekkürler!”

“Şey, Piyut, bana normal bir cevap versene. Ben korkuyorum. Şey, yoksa, yoksa, öğretmeni…”

Ben bu kadar ciddi konuşunca, kısa bir duraksamadan sonra, Piyut her zamankinden bile yüksek bir sesle, benim sağ kulağıma seslendi: “Natsuki’ciğim, sana iyi bir şey söyleyeceğim. Sayende, kötü cadının büyüsü bu dünyadan tamamen kayboldu. O yüzden artık senin dönüşüm geçirmene de savaşmana da gerek yok. Bir süre sonra, artık benim sesimi duymaz olacaksın.”

“Neden?”

“Görevim bitti de ondan. Sana söylemek istediğim son bir şey var. Ben seni buldum ve sana aynayla değnek vererek seni sihirli bir kız yaptım. Fakat bu bir tesadüf değildi. Sen bebekken Pohapipinpobopya gezegeninden gönderilmiş bir sihirli savaşçıydın. Aslında görevin bitince,

Pohapipinpobopya gezegenine geri dönmen gerekiyordu. Ama bu umduğumuzdan daha uzun sürdüğü için, artık kullanabileceğimiz bir uzay gemimiz yok…”

“Demek öyleydi! Öyleyse, ben dünya gezegeninin insanlarından biri değilmişim! Bir Pohapipinpobopya’lıymışım!”

Coşkuyla Piyut’a sarıldım. Piyut da kulaklarını neşeyle oynatarak başını salladı.

“Evet öyle! Sen de bunun usul usul farkına varıyordun, değil mi? Yoksa ben dünyalı değil miyim diye düşünüyordun. Bir türlü dünyalıların arasına karışamaman, onları yadırgaman doğal. Çünkü sen, ne de olsa bir Pohapipinpobopya’lısın.”

“Mutluyum! Çok mutluyum! Demek öyleydi!”

“Pohapipinpobopya gezegeninde herkes, seni kahraman olarak görüyor. Ve herkesi çok mutlu ettin.”

“Ben, günün birinde eve dönebilecek miyim?”

“■ ■ ■ ■ ■” Piyut bir şeyler söyledi ama duyamadım. O anda derin bir uykuya daldım. Yatağımın altındaki çantayı, kirlendiği için ertesi gün atayım. İçindeki aynayı ve değneği artık kullanamam. Bir Pohapipinpobopya’lı olduğumu öğrenmek bana yeter de artar bile… Uzun zamandan beri ilk defa, Akişina’nın yıldızlı gökyüzünü hayallerimde görerek uyudum.

O gece sondu, ondan sonra Piyut bir daha asla konuşmadı. Ben, âdeta bir mumyaya dönüşüvermiş olan Piyut’u, Yu’yla yaptığımız evlilik sözleşmesi ve nikah yüzüğümle beraber, büyük bir özenle bir teneke kutuya yerleştirdim.

Öğretmen vakasının araştırılması, pek çok problemle karşılaştı. Geride kalan ailesinin ve öğrencilerinin ilan dağıtan görüntüsü, ara sıra yerel televizyonlarda yayınlanıyordu. Ben de arkadaşım Şizuka’nın davetleri üzerine ilan dağıtma işine katılıyordum.

Güzel bir üniversite öğrencisinin bir sapıkça öldürüldüğü şeklindeki hikâyeyi, ahlar vahlar içerisinde anlatan tüm insanlar, diğer bir yandan eğleniyormuş gibiydi.

Ben ise artık bir sihirbaz değilim. Kalan yıllarımı, uzayı yitirmiş sıradan bir Pohapipinpobopya'lı olarak yaşıyorum. Gezegenime dönemediğim bu günlerde, Pohapipinpobopya'lı olarak yaşarken çok yalnızım. Dünyalıların benim beynimi güzelce yıkaması tek umudum.

5

Sabah gözümü açtığımda, kocam çoktan bahçeye çıkmış, mutlu mutlu gezmiyordu.

“Yu Bey uyanana kadar bekleyebiliriz ama kilerin içine bakabilir miyim?”

“Olur ama muhtemelen orada ilginç bir şey bulamayacaksın. Ben de küçükken defalarca araştırdım ama orada tarla ekmekte kullanılan bir yığın alet vardı sadece.”

Kocam o kadar canlanmıştı ki, biz Tokyo’dayken âdeta münzevi hayatı yaşadığına inanasım gelmiyordu. Ona bakarken, kendi küçüklüğümü seyreder gibi oldum.

“Günaydın, erkencisiniz…” dedi Yu, eşofmanlarıyla verandaya çıkarak. “Günaydın, Tomomi Bey.”

“Ah, günaydın. Eyvah, bugünkü kahvaltı sorumlusu bendim değil mi?” Kocam sandaletlerini aceleyle çıkararak içeri girdi.

“Ben de yardım edeyim.”

“Olmaz, o zaman görev taksimi yapmanın ne anlamı kalır? Siz keyfinize bakıp sabah havasının tadını çıkarın, ben dün hazırladığımız sebzelerle soya çorbası hazırlamayı deneyeceğim.”

Kaygıyla, “Sakın tuhaf bir tarif icat etmeye kalkma,” diye seslendim ama kocamın motivasyonuna diyecek yoktu doğrusu.

“Biraz acı gibi ama bir an önce tadına bakmak istiyorum. Ah, burası nasıl da harika bir yer!”

Kocam mutfağa gidince, Yu bana sadece, “Bir şey giymezsen üşüteceksin,” dedi ve yüzünü yıkamak için banyoya yöneldi. Verandaya oturdum; Yu ve kocam hareket ettikçe evin tahtalarının gıcırdadığını hissediyordum belli belirsiz.

O günden sonra her sabah, kahvaltıyı bitirince üçümüz birlikte yürüyüş yapar olduk. Bu aslında Yu’nun âdetiydi ama kocam da onunla beraber gitmek istemişti. Önce kırmızı köprüye kadar gidiyor, her birimizin akıllı telefonuna gelen mesajları ve aramaları kontrol ediyorduk. Sonra dere boyunca yavaşça yürüyerek dağ yoluna kadar gidip dönüyorduk.

Kocama her şey müthiş geliyordu.

Kocam komşu köye de gitmek istedi ama Yu tarafından, o dağ yolu çok sarptır diye paylanınca, ister istemez vazgeçti. Ara sıra yolumuzu değiştirip, dağdaki terk edilmiş okulun civarına gittiğimiz de oldu ama genellikle yürüyüşlerimiz dere kıyısında gidip gelmekten ibaretti.

Bazen, dedemle babaannemin mezarına uğrayıp adak sunuyorduk. Öyle zamanlarda Yu asla bizimle beraber mezara gelmiyor, ben buradan dönüyorum deyip gidiyordu.

Her yürüyüşte, acayip bir duygu beni sarsıyordu. Kocamın ve Yu’nun yan yana yürümeleri, bana çok tuhaf bir manzara gibi geliyordu. Kısa süre öncesine dek Yu, geçmişe ait bir insandı; kocam ise bugünün parçası olan birisiydi; ikisinin zaman dilimleri birbirinden kopuktu. Sanki ikisinden biri zaman makinesine binip gelmiş gibi hissediyordum.

Yürüyüş sırasında kocam hep heyecanlı ve konuşkandı: “Hazır burada yaşıyorken, insanların asla yapmadığı bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Neden?”

Yu’nun bu sorusuna, kocam göğsünü gererek cevap verdi: “O zaman beyin yıkamasının etkisi geçer de ondan. ‘Tabu’ denen şey, insanların sonradan uydurduğu birer beyin yıkamadan ibaret. *Uzaylı gözüyle* bakınca hepsi çok abes. Mantıksız.”

“Mesela ne yapmak istiyorsunuz?”

“Şey… sıradışı bir şeyler yemek, falan. Örneğin, böcek gibi…”

“Üzülerek söyleyeyim, buraların insanı çağlardan beri böcek yer. Hatta pirinç çekirgesi, sadece Nagano’lular değil başka bazı bölgelerde de yeniyor.”

“Demek öyle…”

“Eğer ilginiz varsa, bu akşam alalım. Pirinç çekirgesi, ya da arı larvası… ah evet, sizin çok sevdiğiniz ipekböceği pupaları da bazı yerlerde yeniyormuş. Ama dayım bizim evde asla ipekböceği yenilmedi demişti…”

“Vay, mutlaka tatmak isterim. O böceklerin çok sevimli olduğuna eminim…”

Sonraki birkaç günde, Yu’yla kocam çok yakınlaştılar. Yu aramızdaki mesafeyi korumak için elinden geleni yapıyordu, mümkün mertebe kocamla konuşmaya çalışıyordu.

Kocam büyük bir ciddiyetle şöyle dedi: “Eğer bizim yaşadığımız şehir bir insan fabrikasıysa, burası da bir fabrikanın harabesi gibi, değil mi… yenisi dikilmeyecek bir fabrika. Kimse gelip de buraya fabrika kurun demeyecek. Buradayken kendimi çok daha huzurlu hissediyorum. Kullanım ömrünü doldurmuş bir bileşen olarak, bundan sonra da hep burada yaşamak isterdim.”

“Öyle mi diyorsunuz? Buradakiler bana bazen, daha gençsin, kendine bir gelin alıp çocuk yap diyorlar.”

“Onlar Fabrika’nın hayaletleri olmalı. Ne de olsa burası bir harabe, hayaletler de vardır.”

Kocam bunu o kadar ciddi bir yüzle söyledi ki, Yu’yu güldürdü.

“Haklısınız, bu köyde pek çok hayalet olabilir.”

Dışarıdan su sesi geliyordu. Hatırladığımdan çok daha küçük olan derede, şimdi bile su akıyordu. Akişina’ya son geldiğim çocukluk günlerimden beri, bu ses bir kez olsun kulağımdan silinmemişti. Suyun akış sesinin yanında, gerçek bir Yu’yla birlikte yürüyor olmam ne tuhaftı.

Derenin öte yanında, atalarımızın mezarları görünüyordu. Ben üniversitedeyken bir keresinde babamın, amcama telefon ederek, “Toprak hâlâ çökmedi,” dediğini duymuştum. Aradan yirmi yıldan çok zaman

geçtiği hâlde, dedemin tabutunun gömülü durduğu toprak hâlâ çökmemişti, hâlen kabarık duruyordu.

Dedem o toprağın altında, şimdi nasıl görünüyordu acaba? O zamandan bu yana çeşitli cenazelere, mesela şirketteki amirlerimin ve arkadaşlarımın ana babalarının cenazelerine katılmıştım ama toprağa gömülen yalnızca dedemdi. Saçları, derisi hâlen duruyor muydu acaba? Araştırdığımda, bir cesedin tamamen toprağa dönüşmesinin yüz yıldan fazla sürdüğünü okumuştum bir kitapta; belki şimdi bile fazla değişmeden, toprağın altından bizi gözetliyordu.

“Natsuki, neyin var?” Kocam, yerimde kalakaldığımı fark edince telaş edip bir koşu yanıma geldi. Derenin ötesindeki görülen mezarların üzerinde, adaklarımızı yemeye gelen kargalar toplanmıştı.

Güz tatilimiz bir ay sürecekti. Kocamla benim üst sınırımız buydu. Bu süreyi aşarsak hem paramız bitecekti hem de Fabrika insanları yaygaraya başlayacaktı. Bizi burada bulurlarsa, kolumuzdan tuttukları gibi geri götürürlerdi.

“Kış gelmeden dönseniz iyi olur. Buranın karı muazzamdır çünkü. Köylerin toptan kara gömüldüğü bile olur.”

Yu da bizi böyle söyleyerek uyarmıştı. Kocam buradan gitmeyi hiç istemiyordu ama o da tatilimizin sonbaharla sınırlı olduğunu düşünüyordu.

Evin önündeki yola çıkınca büyük bir dağ görünüyor. O dağ günbegün kırmızıya boyandı, şimdilerde yarıdan çoğu kızıl yapraklarla kaplı.

Yürüyüşümüz sona erince, kahvaltılık böreklerimizi yiyerek bugün ne yapacağımızı konuştuk. Yu bahçede işim var dedi, kocamsa *kuzukulağı* aramak istediğini söyledi. Sonbahar mevsiminde kuzukulağı bulunur mu bilmiyorum dedim ama o kadar hevesliydi ki aldırmadı. Tat duyusu olmayan ben ise, kuzukulağı bulabilsek bile o mayhoş tadını alamayacağım için onun planını sıkıcı bulmuştum; evdeki kap kaçağı düzenlemeye karar verdim.

“Hatırası olan şu bardaklardan birini amcamdan izin alıp yanımda götürsem olur mu acaba?”

“Bence Ritsuko Halamı arayıp öyle alsan daha iyi olur. Onun için önemli olabilirler.”

“Doğru.”

Verandanın dışındaki bahçenin ağaçları da hafif bir kızıllığa bürünmüştü. Onlara bakarak mırıldandım.

“Akişina’nın sonbaharını ilk defa görüyorum. Buraya hep yazın gelirdik çünkü. Kar yağınca nasıl olur, hayal bile edemiyorum.”

Benim bu sözlerimi, Yu bana doğru bakmaksızın yanıtladı: “Buralarda her yıl, kışın başından sonuna kadar kar manzarası olur.”

“Onu ben de biliyorum, sadece gözümde canlandıramıyorum.”

“Çünkü sen, sana görünen şeyler dışında bir şeyi görmezsin, Natsuki.”

Yu’nun sözlerinde iğneleyen bir şey vardı. Derhal başımı eğdim ve alçak bir sesle, karşı çıktım: “Ama herkes öyledir, değil mi?”

“Görmek istemediği şeylere doğrudan bakarak yaşayan pek çok insan var bu dünyada.”

Onunla tekrar buluşup, bir uzaylı olduğumu söylediğim andan beri, belli belirsiz farkındaydım: Yu benden rahatsız oluyordu.

“Kar yağında, bu kızıl manzaradan başka türlü bir güzellik oluşuyor olmalı…” dedi kocam huşu dolu bir sesle. “Ben Tokyo’luyum, derin karlarla kaplı bir yeri neredeyse hiç görmedim. Mutlaka çok güzeldir.”

“Öyle tatlı bir şey değil bence.” Yu, yüzünde sakin bir anlatımla, gülümseyerek kocama baktı.

“Karın getirdiği zorluklar da köy yaşantısının bir parçası. Deneyimlemek isterdim,” dedi kocam ama dediği şeyin imkânsızlığını biliyordu.

“Siz burayı çok sevdiniz anlaşılan, Tomomi Bey.” Yu’nun kocama söylediği sözlerde bir parça azarlama sezilse de kesinlikle inkâr etmiyordu: İşte bu, benim tanıdığım Yu’ydu. Annesi Mitsuko’dan âdeta bir sevgili muamelesi görse de Yu, benimle evlenmeyi kabul etmişti. Beni asla reddetmemişti. Anlıyordum ki, çocukluk çağında bu *itaatkârlık* Yu’nun dünyayla başa çıkma metoduydu.

“Elbette öyle! Buranın kışını da baharını da kendi gözlerimle görmek isterdim. Ama yapamam, sanırım. Öyle bir şeye kalkışırsam Fabrika’daki insanlar kimbilir neler yaparlar…” diyerek homurdandı kocam.

Kocam da ben de aynı şeyi seziyoruz. Herhalde yakında Fabrika’dan bir *elçi* gelecek. Fabrika’nın birer parçası olmayı aksattığımız için çok geçmeden bizi geri götürecekler. O *elçinin* geleceği içime doğuyor.

Elçi tarafından götürüldükten sonra Fabrika’ya geri döneceğiz. Kocama çalışması için, bana doğurmam için, ağırbaşlı bir despotlukla telkinde bulunulacak. Bunların ne kadar şahane şeyler olduğunu herkes başımıza kakıp duracak.

O zamanın gelmesini bekliyorum. En sonunda herkes kusursuzca beynimi yıkayacak ve Fabrika’nın bir parçası olacağım. Benim rahmim de kocaman erbezleri de muhtemelen bize ait şeyler olmaktan çıkacak. Öyleyse, beynimi bir an önce yıkamalarını istiyorum. Eğer öyle yaparlarsa artık acı çekmeyeceğim. Herkesin yaşadığı bir sanal gerçeklik âleminde güle oynaya yaşayabileceğim.

Belki de dileğim kabul olmuştu. *Elçinin* Akişina’daki evin kapısını vurması, ertesi gün gerçekleşti.

Öğle yemeğimizi yeni bitirmiş, lavabo başında dişlerimizi fırçalıyorduk ki kapı çalmaya başladı. “Efendim?” diye seslenerek kapıyı açtığımda karşımda ablam duruyordu. Yeğenimin elinden tutmuştu. Ev kılığıyla duran bana bir bakış attı. Bir an, sırıttığını görür gibi oldum.

“Natsuki? Konuğumuz mu var?”

Mutfaktan başını uzatan Yu, ablamı ilk bakışta tanımış olacak ki, ifadesi katılaşıverdi.

“Günaydın, kuzen Yu. Uzun zaman oldu. Ben Kise. Hatırlıyor musun?”

“… evet, uzun zaman oldu.”

“Nedense planlanandan daha uzun kaldınız, annem de söylenmeye başladı ve ne yaptığınızı görmeye geldim.” Ablam bir şeyler içip kafayı bulmuş gibi bir edayla konuşuyordu. Tavırları, galiba fazla TV dizisi

seyrediyor ve onları taklit ediyor, diye düşündürecek kadar yapmacıktı, teatraldi.

“Ah, baldız hanım gelmiş! Ne zamandır görüşmedik!” Kocam odadan çıkıp yanımıza geldi, yüksek sesle ve ablamdan aşağı kalmayacak bir yapmacıklıkla konuştu.

Kocam, ablamdan nefret ederdi.

Ablam, yetişkin olduktan sonra Fabrika tarafından kurtarılan insanlardan biriydi. Çocukluk devrinde topluma uyum sağlamayı başaramamış ablam, Fabrika’nın bir aygıtına dönüşmekle kurtuluşa ermiş, Fabrika’nın fanatik savunucularından biri olarak yetişmişti. Kocam her zaman onun ardından, “Fabrika insanları arasında bile, o bilhassa tüylerimi ürperiyor…” diye çekiştirirdi.

Ablam oturma odasına girdi, kendine çay doldurdu. Yakında ilkokula başlayacak olan yeğenim neşeyle evin içinde koşturuyordu.

Ablam, Yu’nun “Yemek saati geçti,” diyerek getirdiği böreklere elini uzatarak, “Sonsuza kadar burada kalmayı düşünmüyorsunuz umarım?” dedi.

“Aslında düşündük, ama…”

“Karı koca olarak çok uzun kalıp da kuzen Yu’ya sıkıntı vermeyin. Bir zamanlar yaptığın gibi…”

Ablamın bu sözleri üzerine Yu’nun benzi soldu.

“Hemen eve dönüp kendi yaşantınıza devam etmelisiniz. Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi Tomomi?”

“Şey, evet…” Kocam, görünüşü kurtarmak için çaba sarf etmeye üşenmiş gibi, yarım ağız bir cevap ve börekten aldığı bir ısırıkla ablamı geçiştirmeyi denedi.

“Eh, bugün sadece durumunuzu görmeye geldim. Annem endişeleniyor. Başka yer yokmuş gibi kuzen Yu’nun yaşadığı bu eve yerleşmeniz…”

“Özür dilerim. Geçici olarak buradan ayrılmam gerekirdi.” Ben de kocam da ablamı dalgın dalgın dinlemekte yetindiğimiz için olsa gerek, Yu aceleyle ablamdan af diledi.

“Senin suçun değil Yu. Köylüler bir şey demediler mi? Umarım başına bir dert açmamışlardır.”

Ablamın, kendisi konuşmuyor da toplum tarafından konuşturuluyor gibi bir tonlaması var. Ablamın bu hâline çok imreniyordum.

Yeğenim evin içinde oynamaktan sıkılmaya başlayınca, ablam, “Ben artık döneyim,” diyerek ayağa kalktı. Kocam derhal ayağa kalkıp koridora açılan kapıyı açtı, ablamı memnuniyetle dışarı buyur ederken, “Biraz daha kalmaz mıydınız?” dedi. Ablam bir an önce giysin diye onun ayakkabılarını eşiğe koyarken, “Keşke kalsaydınız…” diye tekrarladı.

“Tekrar geleceğim.”

Kocamın ondan nefret ettiğini gayet iyi bilen ablam, onu âdeta kovan kocamın tavrından rahatsız olmaksızın evden çıktı gitti. Peşinden çıkıp ona arabasına kadar eşlik ettim.

“O dağ yollarında arabayı sen mi kullandın?”

“Evet ya.”

“İyi bir şoförsün abla, eskiden seni ne kadar araba tutardı halbuki.”

“Baksana, istasyon önündeki ilan dağıtıyordun ya hani… o olay tekrar gündeme geldi.”

Bunu öyle alakasız bir anda söyledi ki, birden ablamın neden söz ettiğini çözemedim.

“Geçenlerde, komşu semtte liseli bir oğlan katledildi. Katili de yakalandı, duymuşsundur. Bu vakayla benzerliği sebebiyle İgasaki Öğretmen vakası da televizyonlara çıktı; yirmi yıldan daha eski bir olay olduğu hâlde. Bunun üzerine onun anne babası yine ilan dağıtmaya başlamışlar. Normalde ölenin ailesi öyle bir olayın olduğu evi satar, değil mi ama onlar taşınmamışlar. Şehirde hep bundan bahsediyorlar. Belki de katil onun annesiyle babasıdır da delilleri gizlemek için evde kalmışlardır diyenler de varmış. İnsanlar çok kalpsiz…”

“Hmm…”

“Sen de ilan dağıtacaksın, değil mi? Yardım edecek misin?”

“… düşünürüm.”

Ablamın bindiği araba uzaklaştı.

Yorgun argın ana binaya döndüğümde kocam sunaklı odada bağırıyordu: “Ah! Yine geldiler!”

Kocam bana doğru gelip omuzlarımdan tuttu, gelirken de şilteye takıldı. Az kalsın yuvarlanacaktı: “Fabrika o karının beynini tamamen yıkamış. Ben yine kendime ait birisi olmaktan çıkacağım! Onların yüzünden!”

“Sakin ol. Tomomi’ciğim, ablam bizi zorla götüremez, şimdilik tek yapabildiği şey öyle gelişigüzel baskı uygulamak. Bir süre daha burada kalabiliriz.”

“Gördün mü o karının gözlerini? Delirmiş. Bize sanki günahkârmışız gibi bakıyor, sanki, ‘Sizi şimdilik affettim,’ dercesine! Neden benim, ben olmama izin verilmiyor? Bıktım artık!”

Kocamın bu asi tavırlarını hayretle izleyen Yu, nihayet kendini toparlayıp elini kocamın sırtına koyuyor.

“Lütfen sakinleşin. Haydi, dışarısı soğumaya başladı, kotatsunun başına geçelim.”

“Haklısın…”

Başını öne eğen kocamı bu sözlerle rahatlatırken, Yu içinden bir şeyler geçiriyor gibiydi.

O gece, kocam banyodayken ve ben verandada yıldızlara bakarken, Yu sürgülü kapıyı açtı ve bana seslendi: “Orada üşümüyor musun?”

“Kucağıma bir sıcak su torbası aldım, iyiyim yani.”

“Demek öyle.” Yu yanıma oturdu. Kocam ortalarda yokken, benimle aynı odada durmamaya özen gösterirdi. Hangi dağda kurt öldü, diye düşündüm.

“Şey… bunu söylemem tuhaf kaçacak belki ama Tomomi Bey bizim çocukluğumuz hakkındaki şeyleri, biliyor mu?”

“Biz onunla pek geçmişten söz etmeyiz. Tomomi benim hayat ortağım ama arkadaşım sayılmaz.”

“Ortağınsa, bence ona bahsetmelisin. Sonradan başkasından duyarsa hem yanlış anlayacak hem de acı çekecektir.”

“Neyi yanlış anlayacak?”

Bir süre, bana ne cevap vereceğini bilemez gibi durdu. Sonra: “Benimle senin aranda… bir şeyler olduğunu sanabilir.”

“Yu, televizyon dizisi karakteri gibi konuşma. Zaten aramızda bir şey var, biz kuzeniz.”

“Bu bir dizi değil, gerçek hayat. Eğer bizi yanlış anlarsa, sen de şu söz edip durduğunuz Fabrika’dan iyice dışlanırsın. Sağduyuya karşı çıkanlar cezalandırılır.”

“Tomomi’yi kafana takma. O, Pohapipinpobopya gezegenine benden fazla inanıyor.”

Yu göğüs geçirdi.

“Natsuki’çiğim. Biz artık çocuk değiliz. O deli fişek düşünme tarzı artık işlemez. Kendine gelmek zorundasın. Yetişkin olarak, sorunlarla dosdoğru yüzleşmen gerek.”

“Sorun, neymiş? Dosdoğru da neyin nesiymiş? Ben, sana dosdoğru açıkladım, Yu. Benim ve Tomomi’nin nasıl bir hayatımızın olduğunu sana anlattım. Sen beni duyamadın, o kadar. Dünyanın sesini dinlemekle meşgulsün çünkü. Biz ne kadar konuşursak konuşalım, hepsi sana zırva gibi geliyor, anlam ifade etmiyor.” Yu’ya baktım. Artık benden biraz daha uzundu: “Ne güzel! Senin güzelce beynini yıkamışlar. Keşke ben de hemen senin gibi olabilsem. Ben Tomomi gibi, *uzaylı gözüne* sahip olmak istemiyorum. Bir an önce *dünyalı gözünü* elde etmek istiyorum. Eğer öyle yaparsam, sanırım müthiş bir rahatlığa kavuşacağım.”

Yu içini çekti.

“… çocukluktan beri hiç değişmemişsin, Natsuki. Gerçekten de dondurulmuş gibisin.”

Yu benden rahatsız oluyordu. Ama benim de yapabileceğim bir şey yoktu. Bana istemediğim hâlde *uzaylı gözü* yüklenmişti. Sadece o gözle görünen dünyaya bakabiliyordum. Ben de Fabrika’nın bir üyesi olmanın çok daha rahat bir hayat olduğunun farkındaydım.

“Yarın Tomomi’yle konuşmayı deneyeceğim. Madem sen böyle söylüyorsun, Dünya’nın kurallarına uyacağım. Ben, sizin düzeniniz karşısında bir isyancı değilim.”

Yu’ya böyle diyerek sıcak su torbasına sıkıca sarıldım. Kollarımın arasında hafif bir ılıklık hissediyordum sadece.

Seninle konuşacaklarım var, bana biraz zaman ayırır mısın… diyerek ertesi gün kahvaltı sofrasında kocama konuyu açtım. Benim de konuşacaklarım var, diyerek kocam gülen gözlerle Yu’ya şöyle söyledi: “Ben, dedemle seks yapmak isterdim.”

Yu az kalsın boğulacaktı. Ağzının içindeki soya çorbası, sofranın üstüne döküldü. Yu’ya peçete verirken, kocama sordum: “Neden?”

“İnsanlar genellikle ensest yapmazlar, değil mi? Tabudur. Eğer öyle bir şey yaparsam beyin yıkamanın etkilerinden kısmen de olsa kurtulabilirim.”

“Hmm, öyle mi dersin?” Kocamın bu icadı, insanların değer yargılarına dayandığı için, aslında çok insansı bir düşünce gibi gelmişti.

“Cinayet dışındaki bir tabuyu çiğnemek, sıradan insanların yapmayacağı bir şey yapmak isterdim.”

“Biraz bekle.” Yu telaşlıydı. “Ne desem bilmiyorum… şey, kişinin kendi rızasıyla olmayan cinsel birleşmeler suçtur.”

“Sorun değil. Tomomi’nin dedesi bitkisel hayatta, hastanede yatıyor.”

“Daha da kötü ya!”

“Niye?” diyerek Yu’nun gözlerine baktım. “Yu, öyle şeyler bu dünyada hep oluyor, sadece sen görmüyorsun. Dünyanın her yerinde, birileri alet olarak kullanılıyor. Bugün, şu an bile meydana geliyor bu. Durum bundan ibaret.”

“İyi de suç bu, Natsuki. Normal değil.”

“Ne olmuş yani? Yetişkinlerin işi, normal olmayan şeyleri görmezden gelmek değil mi zaten? Hep öyle değil mi? Neden şimdi aziz rolüne soyunuyorsun? Sen ‘sıradan bir yetişkin’ değil misin, Yu? Görmezden gel, olsun bitsin. ‘Sıradan bir yetişkine’ de böylesi yaraşır.”

Kocamın işlemeye niyetlendiği suça karşı herhangi bir itirazda bulunmaya niyetim yoktu. Eğer kocam uzaylıya dönüşmeyi bu kadar istiyorsa, bırakalım dönüşsün; nasılsa erbezlerini bu şekilde kullanmasıyla kimse acı çekmeyecek diye düşünüyordum. Eğer dediğini gerçekleştirirse,

uzaylıya değilse de en azından bir canavara dönüşebilirdi. Bunu düşünmeyi deneyince ellerim titredi, sağ kulağımın içinde cırcırböceği sesine benzer, elektronik bir ses yankılandı.

Kocam, "Yu'nun dediklerinde haklılık payı var. Düşününce, öyle bir şeyin suç olmaması imkânsızdı. Sadece dedem ayrımına varmayacağı için olay polise intikal etmez, o kadar. Ben hatalıymışım," dedi. Parmak uçlarımın titrediğinin farkındaydım. Kocama: "Neden böyle diyorsun? Suç da neyin nesiymiş? Dünyalılar hep öyle şeyler yapmıyor mu? Her zaman, soğukkanlılıkla suç işlenmiyor mu?"

"Siz öyle söyleyince utandım, doğrusu. Sen gerçek bir Pohapipinpobopya'lısın, Natsuki…" dedi kocam. "Annem dedeme bakmakla meşgul, yani boş bir zamanı yok… eh, erkek kardeşimle ensest yapmayı deneyeceğim. Elbette rızasını alarak. Ona durumu iyice açıklayacağım."

"Bekleyin, lütfen. Öyle bir şey yapmak neyi çözecek ki?"

Kocam şaşkınca Yu'ya baktı: "Neyi mi? Uzaylı olacağım işte. Defalarca açıklamamış mıydım?"

"Öyle şeyler yaparak insan olduğumuz gerçeğinden kurtulamayız."

"Onu yapıp görmeden bilemeyiz. En azından bir denemek istiyorum. Fabrika'ya zorla geri götürülmeden önce, insanlığımı atmak istiyorum." Kocam bana baktı. "Sadece ben konuşuyorum, özür dilerim. Senin konuşacağın konu neydi, Natsuki?"

"Eee… Ben ve Yu ilkokuldayken kendimizi sevgililer olarak görüyorduk. Bir keresinde seks de yaptık. Gizlice, bir nikah töreni bile yaptık."

"Demek öyle." Kocam iç çekti. "Bu tür şeyleri kafanıza taktığınıza göre Fabrika gerçekten beyninizi yıkıyor olmalı. Çok hayal kırıklığına uğradım."

Yu telaşla araya girdi: "Şey… Natsuki'den söylemesini ben istedim. Özür dilerim. Eğer bir yanlış anlaşılma olursa kavga çıkar diye düşünmüştüm…"

"Bir fabrika enkazında yaşadığınız zaman boşa gitmiş sanırım, Fabrika'nın laneti üstünüzden silinmemiş. Üzülmeyin, size de *uzaylı*

gözünün yükleneceği gün gelecektir.”

“Uzaylı gözü…” Yu gözlerini kısmış kocama bakıyordu. Işık gözünü mü kamaştırıyordu, kocamdan ikrah mı getirmişti, yoksa uykusu mu vardı bilemedim. Kocam elinde yemek çanağıyla, tatlı bir sesle konuştu: “Evet, uzaylı gözü. İşte o zaman, genç dostum, gerçek dünyayı görebileceksin. Beyni kirletilmemiş, gözlerinin gerçekten gördüğü tertemiz dünyayı, işte o manzara, biz ikimizin sana en büyük armağanı olacak.”

Yu itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. Ama kocamın bakışlarındaki gücün karşısında sindirilmişçesine, sessiz kalarak, dalgınca gökyüzüne baktı.

“Sana yürekten şükran duyuyorum, Yu Bey. Buraya gelen bizlere sığınacak yer verdiğin için çok teşekkür ederim. Size gönül borcumu ödemek isterdim. Umarım o zamana kadar, Fabrika’ya geri götürülmeyiz…”

Kocam çanağını bırakarak bir bana, bir Yu’ya baktı: “Her neyse, bu hafta sonu bizim kente döneceğim. Ailemden herhangi biriyle seks yapıp geleceğim. Elbette rızalarını alarak ve kimseyi incitmeden. Eğer ensestte başarılı olursam, bunun kutlanmasını istiyorum. Eğer siz ikiniz beni kutlarsanız sanırım çok daha mutlu olacağım.”

“Anladım,” diyerek başımı salladım. Kocam derdini çok ağırbaşlıca izah ettiği hâlde parmaklarımın titremesine engel olamıyordum.

O gece bir türlü uykuya dalamadım. Sağ kulağımda yine o elektronik ses çınlıyordu. Ortaokula geçtikten sonra da liseye geçtikten sonra da “ağzım” yok edilmiş hâlde kalmıştı. Tat alamadığım için yediğim hiçbir şeyin lezzeti yoktu, çok zayıflamıştım.

Çevremdeki insanlar, *insan fabrikasının* bileşenleri olarak faaliyete başlarken, beni geride bırakmışlardı.

İnsan fabrikasında er geç herkesin beyni yıkanıyor olmalıydı. Herkes “aşk” yaşamak istiyordu ve aşka layık birer kız olmak için çaba göstermeye başlamıştı. Herkesin bunu aynı anda yapması bana çok ürpertici gelmişti.

“Neden?” İnsanlar bana sıkça, bu soruyu sormaya başlamıştı. Sevdiğin biri var mı, diye sorduklarında yok dersem, böyle soruyorlardı. Kızlar

aşktan bahsetmeye bayılıyordu; aralarında aynı şeyi asla yapmayan bir kızın bulunmasını hoş karşılamıyorlardı.

Günah çıkarmak* için bir tür “kilise” arıyordum. Vücudumdaki sözcüklerin hepsini çıkarıp, önüne dökeceğim birini istiyordum. Karşı cinsten biri yerine hemcinsimi seçmem sadece konuştuğum bir erkeğin bulunmayışı yüzünden, bir de erkeklerin beni anlamayacağını sezmemdendi. Çabucak, içimdeki sözcükleri bir yerlere defnetmek istiyordum.

*** Biz her ne kadar o işleme günah çıkarma desek de, Latince *confessus* ve onun Japonca karşılığı olan *kokkai,* sözcük anlamıyla; *anlatma, açıklama* demektir. Günahsız bir insan da geçmişindeki elim bir sırrı kilisede anlatabilir. *-çn***

Lisedeyken, cesaretimi toplayıp arkadaşlarımdan biri olan Kanae’den akıl almıştım. Kanae ile hem aynı mahallede oturup aynı okula gidiyorduk hem de aramız çok iyiydi. Şizuka’nın aksine farklı dershanelere gidiyorduk, yani öğretmeni pembe gözlüklerle görmeksizin, anlattıklarımı dinleyeceğini sanıyordum.

“Kanae’ciğim… şey, biz ilkokuldayken, istasyon önündeki dershanenin öğretmeni öldürülmüştü, hatırlıyor musun?”

“Hmm? Ah, o yakışıklı öğretmen değil mi? Başka dershaneye gidiyordum ama hatırlıyorum. Çok acıklı bir olaydı doğrusu…”

“Ben o öğretmenin dershanesindeydim.”

“Öyle mi? O dershanedeki tüm öğrenciler birbirlerine çok bağlı oluyorlar. Yoksa niye istasyon önünde beraber ilan dağıtsınlar değil mi? Aferin onlara.”

“Ama o öğretmen, biraz tuhaf biriydi… vefat etmiş biri için kötü şeyler söylemek iyi değil elbette, ama…”

“Tuhaf derken?”

“Şey…”

Cesaretimi toplayarak ona öğretmenden bahsettim. Âdet pediyle ilgili olaydan ve ağzıma sokmasından, yapabildiğim kadar dolaylı bir şekilde söz ettim. Kanae yüzünü buruşturdu.

“Ne bu ne demek oluyor bu yani? Sevgilimdi, demeye mi çalışıyorsun? İlkokul öğrencisi ve üniversite öğrencisi.”

“Hayır, yanlış anladın. Öyle değil… tacizci gibi biriydi.”

Kanae kahkahalarla güldü: “Yok canım. O senin edepsizliğin olmasın? O sırada sen ilkokul öğrencisiydin, değil mi? O öğretmenin fotoğrafını haberlerde gördüm ben, kızların beğeneceği birine benziyordu. Bunlar senin hayallerin olmasın? Onun, senin gibi bir tiple ilgileneceğini sanmıyorum, Natsuki.”

“Yanılıyorsun. Öyle değildi, çok kötü bir deneyimdi…”

“Kötü geldiyse istemiyorum derdin, olur biterdi. Reddetmediysen suç sende değil mi? Hem sevmediğin birinin evine neden gidiyorsun yani, gitmeseydin.”

“Haklısın, haklısın ama…”

“Dediklerin doğru olsa bile, sonuçta yakışıklı biri olduğu için bile bile onun tuzağına düşmüşsün bence. Yani rızan varmış. Neden trajedi kahramanı numarası yapıyorsun anlamadım yani.”

“Yapmıyorum, beni anlamıyorsun…”

Arkadaşım Kanae derince bir nefes aldı.

“Bana bak, benden ne dememi istiyorsun? Neden bana bunları anlattın? Hiçbir şey anlamadım. Ama gıcık oldum.”

Kanae’nin tepkisini görünce, “Belki de tek istediğim şey, birinin bana, ‘Çok çekmişsin, demesiydi…’” diye düşündüm.

Kanae, o günün ertesinde aramıza mesafe koymaya başladı.

“Çünkü o kız bir yalancı…” Arkamdan böyle konuştuğunu ortak bir arkadaşımızdan öğrenmiştim.

Üniversiteye girdiğimde, bana sürekli trende nasıl tacize uğradığından bahseden Miho diye bir arkadaşım oldu. İkinci itirafımı ona yaptım. Bu sefer çok daha temkinlice, benimle aynı suçun kurbanını “kilise” seçmiştim.

Kanae’nin yaptığı gibi beni yalancı bellemesinden korkuyordum ama cesaretimi topladım ve bu kez lafı dolandırmadan, yaşanan şeyin tecavüz olduğunu açıkça belirttim. Öğretmenin öldüğünü söylemedim, bu ona sempati duymasına yol açabilirdi. Olayların sadece, bana sempati çekecek türden kısımlarını dikkatle seçip, anlattım. Hiç yalan söylemedim fakat, Miho öğretmeni güzel bir üniversiteli genç olarak değil, şişman ve çirkin bir orta yaşlı erkek olarak düşünmüştü. Böylece, her şeyi “Elim bir hikâye” olarak anlaması kolaylaştı ve Miho, Kanae’den farklı olarak, bana sempati duydu: “Ay ne diyorsun, çok iğrençmiş o ihtiyar. İnanamıyorum. Resmen suç işlemiş. Sana yazık değil mi, Natsuki!”

Hiddeti içimi rahatlatmıştı. Ne var ki, üniversitenin ikinci, üçüncü sınıfına geçtiğimizde, erkeklerle neredeyse hiç konuşmayan bana, başka bir anlamda acımaya başladı: “Baksana, geçmişte çok zor şeyler yaşamışsın, anlıyorum. Ama bu, tam olarak o adi adamın istediği şey değil mi? O eski sözü bilirsin, mutlu olmak en büyük intikamdır derler. Böyle karanlığa gömülmüş yaşamaya devam edersen, o kötü amcayı sevindirmiş olacaksın sadece.”

“Evet.”

Ona daima öyle, haklısın diye cevap vermekle yetindim ve erkeklerle konuşmaya yeltenmedim.

“Şey, böyle şeyler söylemem doğru değil belki ama… adam, o işi sonuna kadar yapmadı, değil mi? Buna rağmen hep *kurban* olarak kalman, doğru değil bence. Ben de defalarca tacize uğradım. Çok kötüydü, ama… herkesin böyle bir yarası vardır değil mi? Eğer öyle bir olay oldu diye ömür boyu kimseyle çıkmazsak, insanlık yok olurdu bence. Benim arkadaşlarımın arasında, benden çok daha kötü tacize uğramış çok kız var ama normal şekilde erkek arkadaşları var. Hepsi gerektiği gibi geçmişi unutup geleceğe bakarak yaşıyorlar. Öyle bir olay yüzünden artık üniversiteli olduğu hâlde erkeklerle konuşmaya bile yanaşmayan sadece sensin, Natsuki. Biraz garip bir şey bu.”

Belki Miho dediklerinde çok haklıydı ama sadece gülümsedim ve ona cevap vermedim.

Bir gün, Miho beni buluşmaya çağırdı. Söylediği yere gittiğimde, orada sadece Miho değil, genç adamın biri de duruyordu.

“Bu kişi kim?” diye sorduğumda, “Onu seninle tanıştırmak istiyordum, Natsuki,” diyerek gülümsedi Miho. “Kusura bakma olur mu, bu kızda biraz erkek fobisi vardır. Ama sen böyle temiz bir kız aramıyor muydun zaten? İkinizi birbirinize yakıştırdım…”

Adam, benim zerre kımıldamadan Miho’ya bakakalmamdan ürkmüş gibiydi.

“Bu kişi kim?” diye tekrarladım. Miho’yu artık tanıyamıyordum. Onun neden bu kadar şamata ettiğini, neden benim birileriyle seks yapmamın gerekli görüldüğünü anlayamıy ordum.

O yerden dönüp gittim. Arkamdan, Miho’ya, “Doğru, ‘Kullanılmış biri yerine bakireleri tercih ederim,’ dedim. Ama bu kadarı da olmaz yahu…” diyerek gülen adamın sesi geldi.

Ben, Fabrika’nın bir gereci olarak görev yapamayan kendimin farkındaydım. Belki de Pohapipinpobopya’lı olduğum için, Dünyalıların yaptığı şeyleri idrak edemiyordum. Dünya’da, genç kadınların aşk yaşaması, seks yapması gerekiyordu; bunu yapmayanların “yalnız”, “sıkıcı” ve “sonradan pişman olunacak” birer gençlik geçirdiği kabul edilmişti.

“Kaybettiğin şeyleri geri almak zorundasın.” Miho bana hep böyle diyordu. İstemediğim bir şeyi neden geri almalıydım, işte bunu anlamayı başaramıyordum.

Yakında Fabrika’da işbaşı yapacak olan bizlere, muntazaman bunun için hazırlık yaptırılıyordu. Daha önce hazırlık yapanlar, henüz hazırlığını bitirmemiş olanlara *kılavuzluk* ediyordu. Ben de Miho’nun *kılavuzluğuna* uğramıştım.

Dünyalıların yaptıklarına akıl sır erdiremiyordum. Fakat eğer ben bir Dünyalı olsaydım, Miho gibi, çok doğal bir şekilde, genlerim tarafından yönetilirdim herhalde. Bu da çok huzurlu, şüphelerden arınmış bir yaşantı olurdu.

Noel’in yaklaştığı günlerde, yolların kenarları beyaz ve yeşil ağaçlarla bezenmeye başlamıştı.

Âlem, “aşk” sistemine girmişti. Bu sisteme göre, aşk yaşayamayan insanlar da aşka yakın davranışlar sergiliyordu. Önce sistem mi kurulmuştu; yoksa önce aşk vardı da sistem onun ardından mı gelmişti emin değildim. Sadece Dünya gezegeninde yaşayanların çoğalmak için bu mekanizmayı yarattığını anlıyordum.

Trene binip Newtown istasyonuna vardığımda, istasyon önündeki caddede öğretmenin ailesi ilan dağıtıyordu. İnsanlar o acıklı yüz ifadelerini ve, “Ne olursa olsun, bize bilgi verin!” diyen haykırışlarını görmezden gelerek yürümeyi sürdürüyordu. Olay henüz tazeyken o kadar sempati topladıkları hâlde, şu anda, öğretmenin ilan dağıtmayı sürdüren anne babası, kentin anormalleri olarak görülüyor, baş belası muamelesi görüyordu.

Kendi genlerini sonraki kuşağa nakledecek canlının öldürülmesi insanları çok galeyana getiriyor. O günden beri, öğretmenin ailesi, keder ve öfkeyle kamçılanmaya devam ediyordu.

İstasyonun önü, benim çocukluk zamanımdakinden farklıydı; alışveriş merkezi ve outlet mağazaları açılmıştı. Noel için dekore edilmişti ve birçok aile ve üniformalı çift el ele yürüyordu.

Fabrika kafamıza vura vura, “aşk” denen şeyin ne kadar harika ve onun neticesinde bir insan üretmenin de nasıl mükemmel bir şey olduğunun propagandasını yapıyordu.

Bu devasa *insan fabrikası* için bir rahim, benim karnımın altında bir yerlerde geliştirilmişti. Eğer o organı Fabrika için kullanacakmış gibi yapmazsam, kınanmaya başlayacak yaşa basmak üzereydim.

Ertesi sabah bir gürültü beni uyandırdı. Kocam hazırlığını yapmış, çıkmak üzereydi.

“Kahvaltı edip gitseydin…”

“Hayır, bir gecelik bir yolculuk olacak çünkü. Taksi de çağırdım. Planımı mümkün olduğunca çabuk gerçekleştirip dönmek istiyorum.”

“Demek öyle. İyi şanslar.”

Kocam yola çıktıktan hemen sonra Yu ikinci kattan inip geldi.

“Tomomi Bey nerede?”

“Gitti bile.”

“Bu saatte mi? Onu arabayla götüreceğimi söylemiştim.”

“İşine karışmanı istemedi sanırım.”

Yu iç çekti. “Öyleyse, ben de kahvaltı ettikten sonra çıkacağım,” dedi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bu gece kasabaya inip bir misafirhanede kalacağım.”

“Ha, neden?”

Yu, “Yahu, hiç olmazsa bizim burada baş başa kalamayacağımızı anlıyorsundur,” dedi. Yu’ya benim sözlerim de kocamınkiler de ulaşmamıştı. Demek ki o sadece dünyanın sesine itaat ediyordu. Bu tepkisi beyninin tamamen yıkandığının bir ispatı gibi geldi ve ona imrendim.

“O zaman ben kalayım misafirhanede, dağdan gelip bağdakini kovmuş olmayayım.”

“Sen araba kullanamıyorsun, değil mi? Otobüs de günde bir tane. Benim gitmem en zahmetsiz çözüm.” Yu bıkkın bir sesle böyle söyleyerek yüzünü yıkamaya gitti.

Kocamla beraber ona yük olduğumuz için üzülmüştüm, bari kahvaltıyı ben hazırlayayım diye mutfağa gitmeye yeltendim. O sırada, evin önünden bir araba sesi geldi. Kocam bir şey unutmuş olmalı diyerek bakmaya gittim. Tanımadığım, turuncu bir araba park etmişti. İçinden, güneşte bronzlaşmış bir erkek çıktı. Beni görünce, ikircikli bir ifadeyle yaklaştı: “Kuzen Yota?” O yüze bakınca, ağzımdan bu isim döküldü. Teruyoşi Amcamın büyük oğluydu, eskiden Akişina’da benimle beraber koşturup duran kuzenlerimden biriydi.

“Natsuki sen misin?” dedi Yota şaşkın bir yüzle. Başımla evetledim.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Kocamla beraber kalmaya geldik.”

“Peki ya Yu?”

“İçeride.”

Yüzü bulutlanan Yota’ya, antreden çıkıp gelen Yu şöyle seslendi: “Yota, sen geldin demek.” Yu, çok rahatlamış görünüyordu. “Tam zamanında. Bizimle kahvaltı yapıp gitsene. Ben de yer yemez çıkacağım.”

“Olur, pekâlâ ama Natsuki’nin kocası nerede?”

“Tokyo’da bir işi varmış, o da biraz önce çıktı. O yüzden bu gece, dağdan inip bir misafirhanede kalmayı düşünüyorum.”

“İyi düşünmüşsün. Ama kocası olacak adam da mantıksızmış be. Kuzen olsanız bile, insan ikinizi baş başa bırakıp gider mi normalde? Karısını da yanında götürseymiş ya.”

“İyi dedin. Ben de öyle düşündüm,” dedi Yu içi rahatlamışçasına. Yota’nın sağduyusu, onun kalbindekilerle âdeta rezonans yapmıştı. Demek ki aynı sağduyuyu paylaşan insanlar birbirlerine kalplerini rahatça açabiliyordu: Şimdiye kadar sergilediği ketum tavrı ansızın değiştiren Yu’ya bakınca anlamıştım bunu.

Yu, ensest gibi sarsıcı bir mevzuyu, “iş” diye bir sözcükle değiştirerek ustaca açıklayınca, durumu çözmeye çalışan Yo ta da kısmen tatmin olmuşa benziyordu.

“Eh, madem öyle gerekmiş, yapacak bir şey yok. Benim evimde kalsana Yu? Bir de misafirhaneye para mı vereceksin, boşa masraf.”

“Madem öyle diyorsun, öyle yapayım…”

Yota’nın, Ueda’da hanımı ve çocuğuyla beraber yaşadığını öğrendim. Yota Fabrika’nın bir parçası olarak doğru dürüst işlev görebiliyordu, onun adına mutlu olmuştum.

“Az önce sert konuştum, kusuruma bakma… o olaydan sonra, yazları burada akraba toplantısı yapmaz olduk. Neler olduğunu bilmiyordum ama sizleri çok özlüyordum. Babaannem öldüğünde herkes toplandı ama sen gelmedin, Natsuki. Neden diye sorunca, babam bana: Artık yetişkin sayılırsın, diye dedemin cenazesinden sonraki gece olanları açtı. Çok şaşırdım. Dürüst olmak gerekirse, tiksinç diye düşünmüştüm.”

Yota bunları anlatırken, Yu da yanında durmuş başını sallayarak dinliyordu. Benim iğrenç bulunmam, bir bakıma onu memnun etmiş

gibiydi. Benle ve kocamla birlikteyken çehresinde olan ürkek ifade kaybolmaya yüz tutmuştu, özgüvenini geri kazanmışa benziyordu. Sağduyu bulaşıcı bir hastalıktır, yani insanın ona her gün, tek başına yakalanması çok zordur. Yu, Yo ta ile buluşunca, bir süreden beri ilk defa, kendisininkiyle aynı tür sağduyuyla doldurulmuştu.

Yu burada yaşamaya başladıktan sonra, onu merak ettim ve ara sıra görmeye gelmeye başladım. Seni uzun süredir görmediğim için eski günler aklıma geldi, biraz sinirim bozuldu."

"Seni çok iyi anlıyorum." Yu bir yandan kuzenine arka çıkarken, diğer yandan onun fincanına çay döktü.

"Siz ikiniz bir kez bile karşılaşmamış mıydınız?"

Yu aceleyle, "O günden sonra ondan haber bile alamadım," diye cevapladı. Yota, açıkça, "Öyledir tabii," dedi. "Ondan sonra Yu'nun annesi yüzünü buralarda göstermez oldu çünkü. Aile onu mirastan menetmiş diyorlar. Ben bile Yu'nun annesinin cenazesine gidene kadar intihar ettiğini bilmiyordum."

"İntiharla mı vefat etti?" Ablam bana ölüm sebebini söylememişti, o yüzden çok şaşırmıştım. Yota yüzüme bakarak, "Bilmiyor muydun?" dedi. "Hiçbir şey bilmiyormuşsun demek."

"… Evet."

"O olaydan sonra sülale darmadağın oldu. Sahiden, yanlış bir şey yaptık," diye fısıldadı Yu.

"… yanlış. Doğru, Yu'nun zihninde, öyle olmalı."

"Herkesin zihninde öyle." Yu gözlerimin içine baktı. "Biz yanlış yaptık."

Ona cevap vermeye hazırlanarak yutkunan ben ve dik dik beni süzen Yu'yla aramıza neşeli bir sesle Yota girdi: "Yahu babaanneciğimin evi de amma eskidi be! Bu Budist sunaklı odadaki kilimler bile lime lime olmuş…"

"Öyle. Bu odada bir sürü kuzenin toplanıp oynadığına inanasım gelmiyor."

"İnanması güç, değil mi?"

Ben de Yu da başımızla evetledik.

“Her yaz, bahçede havai fişek atardık. Nedense rüya gibi geliyor.”

Yu da anılara dalmışçasına gözlerini kıstı ve, “Dayım seni hep iki maytabı birden tuttuğun için azarlardı, Yota,” dedi.

“Ben var ya, maytap falan hiç sevmem. Babam hep uçan fişeklerden atardı, sağ olsun.”

“Paraşüt fişekleri hangimiz kullanacak diye seninle kavga ederdik.”

Türlü hatıralarımızı konuştuk. Evet, geçmişin dünyasında bizler, buradaki verandada hep beraber karpuz yemiştik. O, şu anda dünyanın hiçbir yerinde tıpkısı bulunmayan bir manzaraydı.

Üçümüz kahvaltı ettik ve Yota, Yu’yu arabayla kente indirdi. Yota, benim için üzülmüşçesine, “Bu evde tek başına sıkılmazsın, değil mi? Sen de gelir misin, Natsuki? Karımın odasında uyuyabilirsin,” dedi. Fakat Yu, “Kocasının izni olmadan öyle bir şey yapmasak daha iyi,” diyerek engel oldu.

Sağduyu kuralları korununca, insanlar birilerini yargılamaya başlıyorlar. Soğuk gözlerle beni süzen Yu’ya doğru, “Burada tek başıma geceleyeceğim,” diyerek başımı iki yana salladım.

Kocamın geri dönmesi ertesi gün öğleden sonra oldu. Kotatsunun başında aylak aylak zaman öldürürken kapının açıldığını işittim ve benzi solmuş kocamın eşikte durduğunu gördüm.

“Hoşgeldin Tomomi’ciğim. Nasıl gitti?”

“Peşimdeler. Hemen bir yerlere saklanmam şart.”

Titreyen kocam daha bana olan biteni anlatamadan dışarıdan bir araba sesi geldi. Kocam bir çığlık attı. Kocamı mutfağa saklayıp dışarı çıktığımda, gelenin Yu’nun arabası olduğunu gördüm. Yu aheste aheste arabadan indi.

“Bir takside Tomomi Bey’e benzer birini gördüm. Döndü mü?”

“Şey-”

Daha açıklayamadan, dışarıdan yine bir araba sesi geldi. Korka korka bakmaya gittiğimde, bu kez kocaman siyah bir arabayla karşılaştım. Arabadan kapkara bir gölge indi. Yu'yu elinden çekerek hemen eve girdim ve kapıyı kilitledim.

"Ne yapacağız, Yu? Tomomi'yi Fabrika'ya götürecek elçi onun peşinden geldi."

"Elçi mi?"

Sonunda kapının buzlu camının öte yanında kocaman bir kara gölge belirdi.

"Tomomi! Dışarı çık, burada olduğunu biliyorum!"

Yu bana fısıldadı: "Kim bu?"

"Tomomi'nin babası."

Yu'nun gözleri yusyuvarlak açıldı.

"Öyleyse onu içeri buyur edelim. Kovacak hâlimiz yok ya," dedi. "Affedersiniz, ben bu evde oturan kişiyim…" diyerek kapının dışındakine seslendi. "Şimdi açıyorum," diyerek kapıyı araladı.

Eşiğin önünde, boynu da suratı da öfkeden koyu kırmızıya boyanmış kayınpederim duruyordu.

"Afedersiniz, oğlum burada mı?" Kayınpederim, ufak adımlarla evin içine girdi. "Tomomi!" diye bağırdı.

Sonuçta, kocam mutfaktan sürüklenerek çıkmıştı.

"Geri zekalı velet!"

Sanki bir televizyon dizisi izler gibi kocamın dayak yiyişini seyrediyordum. Çocukken aile dramlarını seyrederdim ve konu ne kadar ciddi olursa olsun o diziler beni güldürürdü. Şimdi sahiden, gerçekten gözümün önünde oynayan, rolüne inanmış kişileri görünce içimden gülmek geldi. Telaşla kayınpederimi durdurmayı deneyen Yu da iyi bir aktördü. Kayınpederim gözümün önüne serilen aile dramındaki rolüne kusursuz uyuyordu.

"Dur, yapma! Kurtarın!"

Kocam can acısından bağırdı. Yu kayınpederimi tutarken, kocam ayağımın dibine sığındı. Ben de ona şöyle sordum: "Gerçekten seni

kurtarmamı istiyor musun?” Antrede, ot biçmekte kullanılan bir orak vardı. “Söylesene, Tomomi’ciğim… gerçekten seni kurtarmamı istiyor musun? Eğer istiyorsan tüm gücümü kullanıp seni kurtarabilirim.”

Kocam benim nereye doğru baktığımı fark etmişti. Hemen başını iki yana salladı.

“Hayır, aslında kurtarmanı istemiyorum.”

“Demek öyle. Peki.”

Başımı tamam anlamında salladım. Gözümün önünde kocam, Yu’nun elinden sıyrılan kayınpederime yakalanıp, “Yapma, imdat!” diyerek, dizideki rolünü oynamaya başladı. Kayınpederim de kendini rolüne kaptırıp, “Ulan geri zekalı!” diye repliğini haykırdı ve kocama yumruklar attı.

Ayağımın altına, kocamın bir dişi düştü. Bu diş kandan ıslanmıştı. Kanlı dişi yerden alıp cebime koydum.

Kocamın yanı başında, Yu çaresizce, “Yapmayın lütfen! Sakin olun!” diye seslenerek kayınpederime sarılıyordu.

Kayınpederime göre, kocam gerçekten öz ağabeyinin evine gidip, tuhaf bir tavırla “Benimle ensest yapmaz mısın?” diye teklifte bulunmuştu. Ve umutsuz bir gayretle, “Sana âşık falan değilim ama eğer ensest yaparsak, benim insan dışında bir şeye dönüşeceğimi umuyorum,” diye derdini anlatmıştı.

Kayınbiraderim, ağabeyimin kendini kötü bir dine* kaptırmış olabileceğini düşünmüş, konuşmalarını gizlice telefona kaydetmişti. Onu yatıştırıp yemek ikram etmişti. Sarhoş olan kocam kanepede uyuyunca ağabeyi kayınpederimle buluşmaya gitmiş, galiba kardeşim delirdi demişti. Hiçbir şeyin farkında olmadan uyuyan kocam, öfkeden deliye dönmüş kayınpederimin telefonuyla uyanmış, panik hâlinde önce hızlı trene, sonra taksiye binerek Akişina’ya kaçmıştı. Kayınpederim Akişina’daki evin adresini ebeveynlerimden öğrendiği için onu bulmaları hiç de zor olmamıştı.

*** Japonya’da kimi Budizmi yeniden yorumlayan; kimi Şintoizmden ya da Hıristiyanlıktan esinlenen 400 civarında yeni din mevcuttur. *-çn***

Ben ve kocam, derhal ve zorla kayınpederimin arabasına bindirildik.

“Bu yaşa gelmiş iki yetişkin olacaksınız, yazıklar olsun.” Kayınpederim hiddetle gaz pedalına bastı.

Tıpkı o yaz olduğu gibi, Fabrika’ya geri götürülüyordum. Normal insanlar beni yine o şehirlerine götürüyordu.

Pencereden dışarı göz attığımda, kilerin önünde dikilip duran Yu’yu gördüm.

Yu dalgınca ağzını aralamış, bana doğru bakıyordu. Araba hareket etti ve Yu’nun silueti giderek uzaklaştı.

6

Fabrika’ya geri getirilen bizleri bekleyen şey, sorgu ve soruşturmayla geçecek günlerdi.

Kocamın ebeveynleri, benim ebeveynlerimle iletişim kurarak, önce bizi ayırıp kendi evlerine getirdiler, ayrı ayrı sorguladılar. Kocam, Tokyo’nun Seico semtindeki eve, ben ise Çiba Newtown’daki eve, ebeveynlerimizin gardiyanlığı altında götürüldük.

Nihayet beynimi yıkayacaklar, diye umuyordum ama kocamı düşünerek sessiz kalmayı tercih ettim. Babam, annem ve her gün eve gelen ablam ağzımdan laf almaya çalıştılar ama ağzımı açmadım.

“Natsuki böyle durumlarda çok inatçıdır…” diyerek iç çekti annem.

Soruşturmanın başlamasından bir hafta kadar sonra, bir gece annem: “Beraber bir kadeh içmez miyiz?” Ürpertici bir sırnaşıklıkla brendi şişesini çıkardığında, “Hayır, istemem,” diye reddettim.

“Öyle deme. Kırk yılın başı, kadın kadına bir şeyler içerek konuşalım, olur mu?”

Annemin içki içtiğine çok seyrek şahit olmuştum. Ama buz üstüne brendi döküp içmeye başladığına göre, belki de içkiye dirençliydi.

Ben de istemeye istemeye, annemin koyduğu brendi’yi yudumladım. Tadı yoktu ama buzun soğuk dokunuşu hoşuma gidiyordu. Bir süre sonra, annem apansızın sordu: “Şey… bu ara eşinin ailesiyle buluştum da sen ve Tomomi Bey, ‘samimi’ değilmişsiniz, öyle mi?”

Şaşırmıştım.

Benim ve kocamın kendimize özgü evlilik hayatımızı kocamın ağzından kaçıracağını düşünmemiştim çünkü.

“Bu hiç doğru değil. Öyle şeyler karı koca için önemlidir. Pek çok, ‘samimiyet’ kurduktan sonra sekssiz yaşamaya başlayan genç insan varmış; ben de televizyondan biliyorum. Siz, bir kez bile ‘samimi’ olmamışsınız öyle mi?”

Takır takır bir ses duyuldu. Aşağı baktığımda, elimdeki bardak titriyordu. Parmak uçlarımın sarsılmasını hayretle seyrettim.

“O ‘samimiyeti kurmak evli bir kadının görevidir. Tomomi Bey, girdiği işlerde bir türlü kalıcı olamıyor, değil mi? O anlamda da sen onu desteklemelisin. Ne de olsa evlisiniz.”

Benim vücudum bana ait değil. Fabrika’nın demirbaşı olarak işlevimi uzun süredir gizli gizli aksatıyorum. Bunun için kınanacağım günün gelip çattığını düşündüm.

Bir gün, “Dünyalılar”ın birlik olup beynimi yıkayacağı günün geleceğini, teslimiyetle karışık bir umutla beklemiştim. Ama o günün ne kadar çabuk geleceğini ve ne şekilde geleceğini hayal bile edememiştim.

“Evet, öyle değil mi? Artık bir haftadır ayrı ayrı yaşıyorsunuz. Mutlaka birbirinizi çok özlemişsinizdir. Ne de olsa evlisiniz.” Annem sırtımı sıvazladı. “Tamam mı? Dediklerimi anlıyorsun değil mi? Onunla gerektiği gibi ‘samimi’ olacaksın. Tomomi Bey geç olgunlaşan erkeklerden. Onu sen davet edeceksin, sen öğreteceksin. Ona sen alıştıracaksın. Baskı yapmadan, onun onurunu da gereğince düşünerek, akıllıca yapacaksın. Bu sevecen bir evli kadının görevidir.”

Ertesi gün, kocamın ailesinin Seico’daki evlerine gidip zili çaldım. Kayınvalidem beni güler yüzle karşıladı.

“Ay, Natsuki gelmiş. Geleceğini söylemişlerdi. Bu gece burada kal, yarın beraber evinize dönersiniz. Olur, değil mi?”

Salona geçtik, kayınvalidem çay getirdi.

“Şey, Tomomi nerede?”

“Ah, biraz şey… yani onu görünce şaşırabilirsin…”

Salona bakan bir sürgülü kapı açıldı ve kayınbiraderim göründü. Ardından kocam ortaya çıktı. Çok kötü dövülmüştü, yüzü de kolları da morluk içindeydi. Saçlarını da makineyle üçe vurmuşlardı.

Kayınpederim, hoşnutsuz bir tavırla bana bir bakış attı ve, “Geldin mi?” dedi. “Anlamıyorum, Tomomi’ye de sana da neler oldu böyle? O işi bile yapmamışsınız. Kısır kadından betersin.”

“Ay, öyle söyleme babası, o tür sözler bugünlerde ayrımcılık sayılıyor. Natsuki bizden daha genç kuşaktan, yeni tip bir kadın. O yanını da göz önünde tutmak lazım, değil mi?” Kayınvalidem, kayınpederime çay koyarken bana gülümsedi.

“Bana ne bundan. Sorumluluğunu yerine getirmeden haklardan bahseden insanlardan nefret ederim.” Gıcık bir tavırla, kayınvalidemin koyduğu çaya surat buruşturdu: “Acı olmuş. Tekrar koy.”

Kayınvalidem acı bir gülüşle, hemen yeniden çay koydu ve: “Sen öyle konuşursan, Natsuki de inatçılaşır, değil mi?”

“Siz ikiniz bir çocuk yapın. Eğer ilişki kurmayacaksanız boşanın. Siz sözüm bu kadar.”

Kafası traş edilmiş kocam, alçak bir sesle, “O konu bizim inisiyatifimizde,” dedi.

“Baksana, Tomomi. Pek çok defa ‘samimi’ olduktan sonra, aile gibi olduktan sonra, karı koca alakalan soğuduktan sonra başka insanlarla ilişki kuran insanlar, eskiden beri var. Kadın aldatmak başarılı erkeklerin hep yaptığı şeydir, baban da defalarca yaptı. Ama daha en başından o işi yapmazsanız, karı koca olmazsınız ki.”

“Mesela, Los Angeles’ta karı koca ilişkisinin olmaması, gerçek bir boşanma nedeni. Aile terapistine falan gidin.”

Neden birdenbire Los Angeles’ın gündeme geldiğini anlamamıştım. Kayınpederim ciddi bir yüzle, kayınvalidemin yeniden koyduğu çayı hüpürdetiyordu.

“Doğru. Natsuki, sen de bizim eve gelin geldiğine göre, gereğince ‘karı’ olarak görevini yapmazsan, bozuşuruz.”

Kocam başını eğerek, “Sizler kafayı yemişsiniz,” diye mırıldandı.

O gece tuvalete kalktığımda, kayınpederimin kayınvalidemle konuştuğunu duydum: “O kadın, bu yaşa kadar âdet görmeye devam ediyordur, değil mi? Artık kurumuş olmasın?”

“Aman sen de babası. Daha uzun süre âdet görecektir. İlk doğum için biraz yaşlı gerçi…”

“Onları ayırıp yeni bir kadın bulsak daha iyi olmaz mı?”

“Ama Tomomi, eskiden beri çok zor bir çocuk. Geç olgunlaştı. Bence bir yıl bekleyip, duruma bakalım. Yine hamile kalmazsa, boşandırmayı o zaman düşünürüz. Sonuçta kadından farklı olarak, erkek yaşlandıktan sonra bile genç birinden çocuk yapabilir.”

Bu derece gereç muamelesi görmek, aslında beni daha az öfkelendirmişti; çünkü aleni bir şeydi bu, aşk ya da tutku lafları gibi muğlak değildi. Her zaman, birtakım tekinsiz cümlelerle, dolaylıca bahsedip saklamayı deneseler de Fabrika’daki işçilerin asıl amacı insan üretmekti ve asıl niyetlerini gösteren kayınpederim ve kayınvalidem, “Ben demiştim,” demek istercesine bir izlenim bıraktı. Onların bu tavrından duygusal olarak incinen sadece kocamdı ve kahvaltı masasında, elinden geldiği kadar beni korumaya çalıştı.

“Natsuki çok özel biridir. Bu dünyada onun gibi bir başka birini daha bulamazsınız.”

“Ay, sen çok aşıksın demek ki. Ah, şey… çok *değişik* biri gerçekten.”

Kayınvalidem kıs kıs güldü ve kocamın çanağına pilav koydu.

Ben de kıs kıs güldüm. Kayınvalidem rahatsız olmuşçasına bana baktı.

Bu kadının rahmi ve berideki kayınpederimin erbezleri, birer aygıttı. Onlar genleri tarafından yönetilen canlılar oldukları hâlde, kibirlerinden yanlarına yaklaşılmıyordu. Kibirleri bile, genlerinin kontrolü altındaydı. Dünyalılar insanda acıma uyandıran, şirin canlılardı; bir yanlarıyla komiktiler de.

Aletlerden alet muamelesi görmek beni rahatsız etmemişti, ama annem, babam ve ablam tuhaf ve zoraki bir sevgi gösterdikleri zaman ürperdim.

“Senin duygularını anlıyoruz, Natsuki. Ben de gençken senin gibiydim.”

Annem böyle deyince ablam da başıyla evetledi ve: “Öyle öyle, anlıyoruz. Ama çocuk doğurunca insan çok şaşırıyor. Dünyada bu kadar şeker bir varlık daha olabilir mi diyorsun.”

Annem ve ablam âdeta bir din gibi, “anne” olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu bana anlatıp durdular. Ben aslında beynimin yıkanmasını istiyordum. Ama bir Budist zikir gibi, “Annelik harikadır” diye tekrarlamaları beynimin yıkanmasına hiç fayda etmiyordu, sakil geliyordu. İçimden: Lütfen beynimi daha zekice bir teknikle yıkayın, diye geçirerek annemin ve ablamın, “Anlıyoruz…” laflarını dinliyordum.

Saatler süren nutuklardan sonra, kocam ve ben nihayet, “Sorgu” ve “Soruşturma” faslından azat edilip dairemize döndük.

“Kendimi iğrenç hissediyorum.”

İç çektim. Kocam mahcup mahcup başını eğmişti.

“Benim yüzümden sen de sorgulandın. Çok özür dilerim.”

“Sorun değil. Ben uzaylıyım, böyle şeylere aldırmam. O bir yana sen iyi misin, Tomomi?”

Kocam başıyla evetledi ama teninin rengi çok kötüydü. Galiba artık dayanma sınırlarına yaklaşıyordu.

Hafta sonu, uzun süreden beri ilk defa, arkadaşım Şizuka beni çağırdı. Kocam da ilkokul arkadaşlarıyla buluşacağını söylediği için, ayrı ayrı yemeğe çıkmış olduk.

Yemekten sonra evime dönmüş, kanepede dinlenirken, antreden bir ses geldi.

“Hoşgeldin.”

“Hoşbulduk.”

Kocamın surat ifadesinde karanlık bir şeyler vardı. Yüzüne bakar bakmaz, içime doğan soruyu sordum: “Yine Fabrika’nın eline mi düştün yoksa?”

“… sana da mı aynısı oldu, Natsuki?”

Başımla onayladım.

Ben de kocam da eski arkadaşlarımızca çağırılıp, şen şakrak evden çıkmıştık ama bu davetler Fabrika'nın bir tuzağı çıkmıştı.

Bugün, arkadaşım Şizuka'nın kocası çocuklarına bakacaktı, biz de istasyon önündeki alışveriş merkezinin İtalyan restoranında yemek yiyecektik.

"Doğrusu, buluşmamızı annen rica etti." Şizuka konuya böyle girince, *hapı yuttuk*, diye düşündüm. Fazla arkadaşım olmadığından Şizuka'nın daveti beni sevindirmişti; ebeveynlerimin ve ablamın sorgusundan salıverilmenin mutluluğu da işin içine girince boş bulunup neşelenmiştim. Halbuki arkadaşım Şizuka, ebeveynimle temas hâlindeydi.

"Arkadaşın olarak söylüyorum, tuhaf bir şey bu. Natsuki, çalışmıyorken bile ev işleriyle fazla ilgilenmiyorsun değil mi? Ne zaman konuşsak, kocanın ev işlerine yardımcı olduğunu söylüyorsun… ama yemekleri de çamaşırı da temizliği de tamamen ayırdığınızı, o derece olduğunu bilmiyordum. İş bölümü güzel şey ama tam bir iş ayrımı tuhaf. Siz o zaman, ev arkadaşı gibi mi yaşıyorsunuz? O zaman karı koca gibi değilsiniz yani? Hem bir kez bile 'samimi' olmamanıza çok şaştım yani."

Asıl şaşıran bendim. Benim hamile olmamdan kuşkulanacak kadar hiçbir şeyin farkında olmayan Şizuka, acaba nasıl olmuş da seks mevzusuna kadar her şeyi öğrenmişti? Hangisi bilmiyordum ama ya annem ya ablam, bizim aile hayatımızla ilgili bir şeyleri anlatmış olmalıydı. Eğer *gizlicekurtul.com*'u bile öğrendilerse, belki de bize zorla seks yaptıracaklar diye düşündüm ve tüylerim diken diken oldu.

Neyse ki Şizuka, kocamla nasıl tanıştığımızı bilmiyor gibiydi. Belki de kocamın arkadaşları safından bir bilgi sızıntısı olmuştu. Kocamın arkadaşlarının, ev işlerini ayırdığımızı öğrenince, bana, "Zehirli Kadın" diye lakap taktıklarını duymuştum. Bu bilgiler, her ne kadar rotasını bilemesem de Şizuka'nın eline geçmiş olabilirdi.

"Ben bir karı kocanın, 'samimiyet' kurunca gerçekten karı koca olduklarını düşünüyorum."

Acaba Dünyalılar, neden sekse birdenbire "samimiyet" demeye başlamıştı? Sözcükler de mikroplar gibi, dünyalıdan dünyalıya geçerek

yayılıyor olabilirdi.

“Eğer ‘samimi’ olamıyorsanız, ayrılmanız daha iyi bence. İkiniz için de. Anormal bir şey bu, ‘samimi’ olmayan karı koca falan…”

Ona, “Evet”, “Öyle” gibisinden, gelişigüzel yanıtlar vererek saatime bakıyordum. Acaba daireme dönmek için buna kaç saat tahammül etmem gerekiyordu?

Galiba kocam da aynı şeyleri yaşamıştı. Fabrika’nın uzun kolları ona da ulaşmıştı ve eski dostlarından bir sürü vaaz işitmişti; iç çekerek elleriyle yüzünü örttü.

“Neden bunları çekmek zorundayız ki? Sadece mutlu mutlu yaşıyorduk halbuki.” Kocam, kafasını elleri arasında tutarak kanepeye çöktü. “Bizi gözetliyorlar. Fabrika insanlarının gözü üstümüzde. Artık kaçamayız.”

“Dünyada, evli çiftlerin mutlaka çiftleşmesi mi gerekiyor?”

“Çalışmak haydi neyse. Ama çiftleşmek katiyen olmaz. Seninle çiftleşirsek biz artık biz olmaktan çıkacağız.”

“Ama bedenlerimiz bize ait değil, onlar dünyanın mah. Biz bu dünyanın aygıtlarıyız, eğer çiftleşmezsek bizi kovuşturacaklardır.”

“Ama neden? Bu beden benim bedenim.”

“Çünkü Fabrika burası. Biz muhtemelen genlerin köleleriyiz.”

Kocam başını eğmiş, kımıldamadan oturuyordu. Ağlıyor da olabilirdi.

Dairenin zili çaldı. Belki kargo gelmişti, belki gelen yine Fabrika’nın elçilerinden biriydi.

Ablam tarafından “konuşacaklarımız var” diye istasyon yakınlarındaki bir karaoke salonuna çağırılmam, ertesi günün sabahında oldu. Bir yerlere çağırılıp vaaz dinlemekten usandığım hâlde, “Annemin önünde konuşamayacağımız bir konu” dediği için, istemeye istemeye buluşma yerine gittim.

Akıllı telefonumun içindeki verilerin görülmemesine çok dikkat etmiştim; fakat belki de ablam, benimle kocamın kullandığımız *gizlicekurtul.com* sitesini öğrenmiş olabilirdi. İlişki Dini’nin bir mümini olan ablamı, nedense kocamı *sevdiğime* inandırmak zorundaydım. Bu

düşüncelerle, karaoke odasında ablamın karşısına oturdum ve sipariş verdiğim oolong çayını ağzına götürdüğümde, ablam beklemediğim bir konuyu açtı: “Ben biliyorum. Senin neden ‘samimi’ olamadığını.” Rahat bir sesle devam etti. “Bir zamanlar dershanedeki öğretmenin seninle ‘eğlendi’ değil mi?”

O anda gırtlağım daraldı, nefes alamaz oldum.

“Bunu… nereden…?”

“Benim gördüğüm bir şey var. Okul festivali günü geç kaldın, ben de seni almaya okula gittim; bir erkeğin seni bir yerlere götürdüğünü, bir eve girdiğinizi gördüm. Meraklanmıştım, bahçede durup baktım. Sen öğretmenle öpüştün.”

Öpüştüğümü hiç hatırlamıyordum. O zamana dair hatıralarım bulanıktı, o yüzden açıkça, öpüşmedim, diyemedim.

Ablam âdeta huşuyla sürdürdü: “O zaman ne güzel şey diye düşünmüştüm.”

“Güzel şey mi?” Aptal gibi, onun sözünü tekrarlamakta başka şey yapamadım.

“Yani, biz çocukların arasından, o kadar klas bir üniversiteye gidip, yakışıklılığına da diyecek olmayan bir erkekçe seçilmek, çok imrenilecek şeydi. Ben o zamanlar, aşkı sadece Tanrı’nın iznini almış kişilerin tadabileceğini düşünürdüm. Çirkin, şişko, kıllı, tüm okulun alay konusu olan bana, aşk izni nasip edilmemişti. Ama sen farklıydın Natsuki. Sadece kuzenimiz Yu değil, yetişkin bir erkek tarafından bile ‘fark edilmiştin.’ Sana imreniyordum.”

Ablamın ne söylediğini anlayamıyordum.

“Ben hep bir şeye inandım: Basit bir resimli kitaptaki gibi… şimdi kılıksız ve çirkin olsam bile, günün birinde bir prensin gelip beni bulacağına. Fakat, o zamanlar beni hiç kimse bulmamıştı. Tanrı, benim aşk yaşamama izin vermemişti. Ama o öğretmen öldü. Onu sen mi öldürdün, Natsuki?”

“Öyle bir ihtimal var mı sence?” Ben derhal böyle dedim, ablam da başını öne doğru salladı.

“Yok, değil mi? Ama sen o zamanlar daha çocuktun, bir kız için ‘fark edilmenin’ ne kadar harika bir şey olduğunu anlayamıyordun; o yüzden belki de o yaptı, diye düşündüm. Ama sen yapmış olamazsın, tabii ki. Ne de olsa o zamanlar daha ilkokul altıncı sınıf öğrencisiydim. Yetişkin bir erkeği öldürmen imkânsızdı.”

“Bir çocuk asla öyle bir şeyi yapamaz. Onu bir sapık öldürdü, değil mi? Haberlerde öyle dediler.”

Sesim sakin çıksın diye çabaladım ama cümlenin sonu biraz titrek çıkmıştı. Deminden beri devam eden ürpertici gülümsemesi ablamın suratından eksik olmadı. Normalde giymezdi ama bugün etekliydi ve defalarca bacak bacak üzerine atarak, suratımı süzdü.

“Değil mi? Öyle bir şey olsa bile ne yapıp edip seni korumam gerekirdi, Natsuki. Ne de olsa bir katilin ablasını, ‘fark etmeye’ ömrü boyunca kimse tenezzül etmez. Bir kadın için bu, hayatının sona ermesi demektir.”

Ablamın tebessümünün, ön dişlerine bulaşmış kırmızı ruj ve salya nedeniyle parladığını gördüm. Neden keyfi bu kadar yerindeydi acaba?

“Fakat, Natsuki… bu şekilde devam edemezsin. Kalbimi katılaştırarak söylemeliyim ki, bu şekilde kaçmana izin verilemez. ‘Samimi’ olup çocuk yapmalı, düzgün bir yetişkin gibi hayatına devam etmelisin.”

“Kim? Bana izin vermeyecek olan kim?”

“Herkes. Dünyadaki tüm insanlar,” diye kestirip attı ablam. “Ben zor bir ergenlik geçirdim. Ama şimdiki kocamla tanışınca, ilk kez değerli bir insan olabildim. Kocam beni bulduğu için, bir kadının mutluluğunu tadabildim. Ben kocamın beni ‘fark etmesi’ sayesinde, çok mutluyum. O yüzden kimsenin bu mutluluğu bozmasına izin vermem. Sen de geçmişi unutup bir an önce kadınsı mutluluğu keşfetmeksin. İkimiz için de en iyisi bu.”

O anda elimi, sağ kulağıma bastırdım. Tiz bir elektronik çığlık duyulmuştu ve ablamın sesi telefondan gelircesine uzaktı.

“Kuzen Yu da nihayet ‘normal’ bir insan olmaya çalışıyor anlaşılan. Siz döndükten hemen sonra amcamı arayıp Akişina’daki evden çıkacağını söylemiş. Şimdilik amcamın evinde kalacakmış, yeni işe girer girmez de taşınacak yer arayacakmış.”

“Yu…”

Yu da tekrar, ben ve kocam gibi Fabrika’nın bir bileşeni olacaktı. Elektronik çınlamayla karışık gelen ablamın sözlerini dinleyerek, uyuşmuş hâlde düşündüm.

Eve dönünce dolabı açtım. Teneke kutunun kapağını usulca kaldırdım. İçinde, Piyut yatıyordu.

“Piyut. Bana cevap ver. Ne olur…”

23 yıldır ilk kez Piyut’la konuşmuştum fakat bana cevap vermedi.

“Bir daha büyü yapmak istiyorum. Öldürdüğüm şey cadıydı, değil mi? Ne olur, cevap ver.”

Piyut uzun süredir yıkanmadığı için küf kokuyordu. Onu kucaklayarak diz çöktüm. Piyut hiç kımıldamıyordu. Titrememin etkisiyle olsa gerek, dizimin üstündeki kutunun içindeki, iğneden yapılma yüzük takır takır ses çıkarıyordu.

Ne zaman uyuyakaldım, bilmiyorum. Gözümü açtığımda, makyajım da giysilerim de aynen duruyordu. Yüzümü yıkamak için odadan çıktığımda, kocam takım elbisesini gitmiş, salondaki aynanın önünce kravatını bağlıyordu.

“Ne oldu? Nereye gidiyorsun?”

“Günaydın, Natsuki.” Kocamın yüzünde katı bir ifade vardı. “Ben Fabrika’ya itaat etmeye karar verdim. Önce iş bulmaya, *Hello Work*’e* gideceğim.”

*** Japonya’daki iş ve işçi bulma kurumu. -*çn***

“Evet…”

“Sonra da belediyeye gidip, boşanma evrakı alacağım.”

“… boşanma mı?”

“Benden ayrılmanı istiyorum, Natsuki.” Yarım yamalak bağlanmış bir kravatla dönüp bana baktı.

“Neden?”

“Benim işim bitti artık. Fabrika’ya yakalandım. Lütfen sen tek başına kaç. Kaç ve onlardan kurtul.”

Bir şey demek için ağzımı açtım ama kocam beni susturmak istercesine iki omzumu sıkıca kavradı: “Yu’nun, senin uzaylı olmadığından şüphelendiğini biliyorum. Belki bizzat sen de kendinden şüphe ediyorsundur. Fakat sen bir Pohapipinpobopya’lısın. Kesinlikle öylesin. Ben anlıyorum bunu.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Kocamın gözleri, Akişina’dan görülen uzayla aynı renkte, simsiyahtı.

“Lütfen Fabrika’dan kaçıp kurtul. Benim payıma, Fabrika’nın kölesine dönüşerek geçecek olan, ölümden farksız bir hayat düştü. Fakat sen hayatta kal. Eğer, bir Pohapipinpobopya’lı olarak hayatta kalırsan, sanırım ben de yaşamaya devam edebileceğim.”

Kocam beni benden iyi tanıyordu. Ben gerçekten de aslında dünyalı mıyım, diye düşünmeye başlamıştım. Pohapipinpobopya’lı olmam, benim kendimi korumak için geliştirdiğim bir akıl hastalığı, o yüzden bu Fabrika’nın kölesi olmaktan başka çarem yok diye düşünmüştüm.

Tüm bunları kocam da biliyordu.

“Ben… galiba bir insanı öldürdüm.” Kocamın yüzüne bakarak böyle söyledim. Kocam hiç tereddütsüz cevap verdi: “Demek öyle. Zaten bir Pohapipinpobopya’lısın. Bir Dünyalıyı öldürmen, insanın bir fareyi öldürmesinden çok da farklı değil. Ne olmuş öldürdünse?”

“Ne olmuş mu?”

“Yani, sözün devamını getir.”

“Hepsi bu.”

“Amaan…” Kocam göğüs geçirdi.

“Benden korkmuyor musun?”

Kocam ellerini omuzlarımdan çekti ve kravatını tekrar bağlayarak konuştu: “Beni asıl korkutan şey, bu dünyanın konuştuğu sözleri, kendi sözcüklerim zannetmeye başlamak. Sen farklısın. O yüzden, kesinlikle Pohapipinpobopya’lısın.”

Kocama sarıldım. Kocam irkilmiş gibiydi, bir an kendini geri çekti ama sonunda kendini serbest bıraktı ve sırtımı sıvazladı.

Kocamın bedeninin sıcaklığını ilk kez tanımıştım. Kocamın vücut sıcaklığı düşüktü, göğsü de elleri de soğuktu. Kocamdan ayrılarak, bir ilanda bulunurcasına konuştum: “Ben bir Pohapipinpobopya’lıyım. Ve sen de artık bir Pohapipinpobopya’lısın. Pohapipinpobopya’lılık bulaşıcı bir şeydir. Nasıl Dünyalılar, onlara Dünyahhk bulaştığı için Dünyalı oluyorlarsa, Pohapipinpobopya’lılık da insana bulaşır. O yüzden sen de artık, bir Pohapipinpobopya’lı olmuş olmalısın.”

Kocamın soğuk elini tuttum.

“Birlikte kaçalım.”

“Nereye?”

“Yıldızlara yakın bir köye.”

“Öyleyse kuzenin Yu da bizimle gelsin. Eğer Pohapipinpobopya’lılık bulaşıyorsa, ona da geçmiştir. Bizi Yu’nun beklediği Akişina’ya gidelim.”

“Artık, orada Yu yok. Biz çıktıktan kısa süre sonra Yu, Akişina’yı terk edip, amcamın evine gitmiş. Bunu sana söylemedim ama Yu zaten Pohapipinpobopya’lıydı. Bana bunu biz çocukken söylemişti. Belki Yu da artık kendinin ne olduğunu unutmuştur. Ama Yu da mutlaka Pohapipinpobopya’lı.”

Bu sözlerimi duyan kocam bağırdı.

“Ne müthiş şey! Hemen onu kurtarmaya gidelim. Onu kaderine terk edersek, Yu’ya ‘Dünyahhk’ bulaştıracaklar.”

Çarçabuk eşyalarımızı hazırlayıp bir taksiye atlayıp istasyona gittik.

“Natsuki, amcanın evinin yerini biliyor musun?”

“Evet, adres defterimde yazılıydı.”

“Bu iyi oldu işte. İlk iş oraya gidelim.”

“Baksana… neden Yu’yu bu kadar önemsiyorsun?”

Bu sorum üzerine kocam, sanki sorunu anlamını çözememiş gibi başını yana eğdi.

“O bizi sakladı, öyle değil mi? Sadece bu da değil, benim kendi sözlerimle konuşmama izin verdi. Dünyalılar belki bunun farkında değiller

ama böylesi bir kişiyle karşılaşmak hayatta bir, iki kez olur. Bu bir mucizedir. Ona gönül borcumu ödemek istiyorum.”

“Teşekkürler.” Kocamın elini sıktım. “Bu gezegene gelip seninle evlendiğim için seviniyorum.”

Pencerenin dışındaki bembeyaz Fabrika hızla gerilerde kalıyordu. Fabrika’nın içinde pek çok çift, yuvalarına kapanmış bugün de üremeye uğraşıyordu.

Amcamın evi, Nagano istasyonundan pek de uzak olmayan bir yerdeydi. Eğer doğru hatırlıyorsam, bu eve ikinci defa geliyordum. Babamla amcam kavgalı falan değillerdi ama babam sessiz biriydi ve dışa dönük amcamla beraber olmak onu yoruyordu. Bon dönüşünde bize uğrayıp gidin diye davet edildiğimiz zaman bile, genellikle reddederdik. Bon dönüşünde kendilerine uğrayıp öyle eve dönmemizi istediklerinde dahi reddederdik. Yalnız bir kez, bir tayfun nedeniyle eve dönemediğimizde, maaile orada kalmışlığımız vardı.

İstasyondan apansızın telefon ettiğimiz hâlde, amcam bizi neşeyle buyur etmişti.

Taksiyle amcamın evine vardığımızda, bana, “Hoşgeldiniz. Şu anda Yu alışverişte ama çabuk döner…” diyerek, salona buyur etti. Amcamın evi, ben çocukken bu kadar geniş ve sessiz gelmemişti. Önceden geldiğimizde yengem vardı, küçük Yo ta ve kardeşleri de ortalıkta koşuşturuyordu, ev hareketliydi ama artık yengem vefat etmişti ve amcamın uzun süredir tek başına yaşadığını duymuştum.

Yu, Akişina’daki evden çıkar çıkmaz buraya gelmiş, bir zamanlar çocuk odası olan ikinci kattaki odada geçici olarak yaşamaya başlamıştı.

“Yeğen Yu, kalacak yeri de işi de bizzat arayacağını söyledi. Ama öylesi çok zor olur diyerek inatlaştım, zorla aldım getirdim.”

Yu ilk başta Nagano’da iş aramıştı ama istediği gibi bir yer bulamamıştı. O yüzden haftaya Tokyo’daki tek odalı bir daireye taşınacak, herhalde pek çok şirkete iş görüşmesine gidecekti.

“Ben ona acele etmemesini, istediği kadar burada kalmasını söyledim. Gerçi… büyürken ne sıkıntılar çekti biliyorsun, özgürce mutluluğu aramasını istedim. Ama çok ciddi bir çocuk gerçekten.”

Amcamın konuşmasını dinlerken kapı çalındı.

“Hah, iyi insan lafının üstüne gelirmiş…”

İş görüşmelerinde giyeceği takım elbiseyi almaya gitmiş olan Yu salona girince beni ve kocamı gördü ve yüzüne ürkek bir ifade geldi.

“Senin için endişelenip, buraya kadar zahmet etmişler…”

“Endişelenmişler mi… şey, asıl siz ikiniz iyi misiniz, Natsuki, Tomomi? Buraya gelmeniz bir sorun çıkarmasın?”

“Biz bugün Fabrika’dan kaçıp geldik.”

Kocamın bu cevabını, Yu, “Tomomi Bey!” diye, telaşla kısa kesti. Amcam, Fabrika sözcüğüyle bir iş yerinin kastedildiğini sanmıştı, kocama, “Bugünlerde ekonomik durgunluk var, değil mi?” dedi. “Eh, Natsuki Hanım, sizin konuşacak çok şeyiniz vardır. Ben müsaadenizi isteyeyim. Hem köpeği gezintiye çıkarmam da gerekiyor…” Amcam, bana dönerek, “Rahatınıza bakın,” diye ekledi ve odadan çıktı.

“… fazla tuhaf bir şeyler söylerseniz, yadırganırsınız. Bir kez yadırgandınız mı, gelecekteki tüm hayatınız zorlaşır.” Amcamın evden çıktığından emin olduktan sonra, Yu içini çekerek bir koltuğa oturdu.

“Yu, siz gerçekten Akişina’dan gidecek misiniz? Biz Fabrika’dan kaçıp, o evde yaşamayı planlıyoruz. Siz de bizimle birlikte kaçmaz mıydınız? Sizin de İnsan Fabrikası’nın bir parçası olmanıza gerçekten gerek var mı?”

“Tomomi Bey. Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. Ama benim başından beri istediğim o evde biraz yaşamaktı sadece. Çocukken, yazın yaptığım gibi. Aslına bakarsanız haddinden fazla kaldım orada.”

“Fakat siz bir Pohapipinpobopya’lısınız.” Kocamın bu sözü, Yu’yu sarstı. Kocam oturduğu yerden eğilerek Yu’nun gömleğinin kolunu yakaladı. “Bana Natsuki söyledi. Siz çocukken, buraya uzay gemisiyle bırakılmış bir Pohapipinpobopya’lıydmız. Neden benden sakladınız?”

“O dediğiniz… çocukluğuma ait, saçma bir hezeyan. Hakiki değil.”

“Hakikat denilen şey nedir? Bana, kendini zoraki ‘Dünyalı’ya çevirmeye çalışan biri gibi görünüyorsunuz.”

Yu bir an başını eğdi ama yüzünü çabucak kaldırıp ikimizin gözlerine baktı.

“Ben emirleri duyuyorum. Çocukluğumdan beri, yetişkinler ne yapmamı istiyorsa, hatta açıkça söylemeseler bile, onu duyabiliyorum. Özellikle annem, ağzıyla söylemediğinde bile, her zaman bana emirler verirdi. O yüzden ben de düşünmeden emirlere uyardım. ‘Hayatta kalmak’ için başka çarem yoktu.”

Yu’nun alçak sesle söylediği bu sözleri, ben ve kocam sessizce dinledik. Belki de ilk defa, onu bu kadar uzun konuşurken görüyordum.

“Annem öldükten sonra da üniversitedeki hocalarımın ve etrafımdaki yetişkinlerin sözlerine itaat ettim. Şirkete girdikten sonra, şirketin sesine itaat ettim. ‘Emirler’e uyup hiç düşünmeden yaşadım. Şirketim ansızın, iflasa yakın bir şekilde satın alındığında, şirketin istediği gibi işimi bıraktım. Ama o günden sonra, beni sürekli yöneten ‘emirler’ duyulmaz oldu. Ne yapacağımı, ne ederek yaşamam gerektiğini bilemez oldum. Sesi olamayan ‘emirler’e uymak, benim hayatta kalma metodumdu halbuki.”

Kocam elindeki gömlek kolunu iyice sıktı. Gömleği kırıştıracak diye düşündüm ama Yu oralı olmadan devam etti: “O sırada dayım, sağ olsun, biraz dinlensen iyi olur dedi. İstersen bir süre bende kal, dedi. O zaman aklımda bir fikir beliriverdi: Bir kez daha, Akişina’daki eve gitmek istedim. Ama o da bitti artık. Yeni ‘emirler’i dinlemenin zamanı geldi çattı. Hepsi bu işte.”

Kocam, masum bir çocuğun azarlandığı andaki yüzü kadar masum bir hüzünle Yu’nun yüzüne baktı: “Yu… eğer öyleyse, sen aslında İnsan Fabrikası’nın gerçek bir aygıtı değilsin, değil mi? Bir Pohapipinpobopya’lı olduğun hâlde ve bu harika bir şey olduğu hâlde, vaz mı geçeceksin?”

İçime bir korku gelmişti, alçak sesle Yu’ya sordum: “Yu, yoksa ben de sana duyulmaz bir sesle emirler mi veriyordum?”

Yu dönüp bana baktı; yüzü, böyle bir soruyu beklemediğini belli ediyordu.

“Bir düşüneyim… evet, senden de her zaman duyulmayan bir ses hissediliyordu; fakat yetişkinlerin bana verdiği emirlerden farklı bir sesti. Bir SOS sinyalinin sesi gibiydi. O ses beni bir şekilde kendine çekti. Belki de birbirimize benzediğimizi düşündüm. O yüzden ben, seninle kendi isteğimle bir araya geldim…”

“Demek öyle…”

Biraz içim ferahlaşa da Yu’nun çevresindeki havayı sezip beklentileri yerine getiren bir çocuk olduğu doğruydu. Belki deminki cümleyi de benim bunları duymak istediğimi düşünerek sarf etmişti.

“O hâlde, sen bir Dünyalı olacaksın, öyle mi Yu? Senin dileğin bu, öyle mi?”

“Dilek…” Kocamın seçtiği sözcük üzerine, Yu tuhaf bir yüz ifadesine büründü. “Benim bir dileğim yok. Benim tek isteğim hayatta kalmak.”

Hayatı geleceğe eriştirmek anlamında ele alınırsa, Yu’nun seçimi doğru olabilirdi. Ben diyecek bir şey bulamazken, kocam ayağa kalktı: “Anlıyorum. Öyleyse en azından, bir boşanma töreni yapabilir miydiniz?”

“Boşanma töreni mi?” Yu anlamamış gibi tekrarladı, ben ise kaygıyla kocama baktım.

“Siz ve Natsuki, çocukken bir evlilik töreni yapmışsınız. Ben ve Natsuki de evlendik. Ama evlilik denen kontratın bundan sonra bizimle bir alakası olmayacak. Buraya gelirken, bu bağı tamamen koparmaya karar verdik.”

Kocam, yüzük parmağına taktığı yüzüğü çıkarıp, masanın üstüne koydu.

“Sıra sende, Natsuki.”

Aceleyle, yüzüğümü çıkarıp kocamın yüzüğünün yanına koydum. “Bir dakika, o zaman şunu da…” Çantamın içinden teneke kutuyu çıkarıp, Yu’yla çocukken birbirimize taktığımız yüzüğü de diğerlerinin yanına koydum.

“Demek hâlâ bunu saklıyordun, Natsuki.” Yu şaşırmıştı.

“Burada üçümüz, boşanma yemini etmez miyiz? Bir sonu ve başlangıcı kutlayarak…”

Kocamın teklifi üzerine, ben ve Yu, masanın birer kenarından ayağa kalktık. Kocam ellerimizi tuttu ve biz de derhal onu taklit ettik. Üçümüz, yüzükleri çevreleyen bir halka kurmuştuk. Kocam, vakur bir tavırla şöyle dedi: “Yu Sasamoto. Sen Natsuki ile karı koca falan değil, tamamen ayrı birer varlık olmak üzeresiniz. Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde kötü günde, zenginlikte ve yoksullukta, birbirinize özel bir sevgi duymadan, birbirinizi saymadan ve desteklemeden, birbirinize yardım etmeden, ölüm gelene kadar sadece kendi hayatlarınızı yaşamaya yemin eder misiniz?”

“Evet, yemin ederiz.”

“Natsuki Miyazava… Sen de Yu Bey ile tamamen ayrı birer varlık olmaya, ölüm gelene kadar sadece kendi hayatım yaşamaya yemin eder misin?”

“Yemin ederim.”

Kocam başını genişçe sallayarak onayladı, “Öyleyse Yu Bey, siz de bize boşanma yemini ettirin lütfen,” dedi.

Yu hâlen bocalayan bir anlatımla, kocamın sözlerini tekrarlayarak bizimle konuştu: “Eee… Tomomi Miyazava Bey. Siz Natsuki ile karı koca falan değil, tamamen ayrı varlıklar olmak üzeresiniz. Eee… Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, zenginlikte ve yoksullukta, birbirinizi sevmeden, saymadan, desteklemeden, birbirinize yardım etmeden, ölüm gelene kadar sadece kendi hayatınızı yaşayacağınıza yemin eder misiniz?”

“Evet, yemin ederim.”

“Natsuki, sen de yemin eder misin?”

“Yemin ederim.”

Kocam yine genişçe baş salladı. “Böylelikle, bizler ayrıldık. Artık aile değiliz. Tekil mahluklar olarak yaşıyoruz,” dedi. “Öyleyse, her birimiz kendi yüzüğünü yok etme sorumluluğunu üstlenmiştir. Teşekkürler.”

Tokalaşmak için uzanan kocamın elini, Yu bocalayan bir edayla sıktı.

“Hoşçakalın.”

Kocam, beni yanına katarak dışarı çıktı: “Yasal olarak hâlen karı koca olabiliriz ama biz şu anda, o tür ilişkileri aşmış bulunuyoruz.”

“Evet.” Başımla onayladım. Kocam hâlâ benim kocamdı; ancak her şeyden önce bir Pohapipinpobopya’lıydı. Bu gerçeği, evlilikten çok daha güvenilir buluyordum.

Buralarda taksilerin geçtiği geniş bir cadde var mı, diye sağa sola bakınırken arkamızda kapının açıldığını duyduk.

“Şey… öylece çekip gidecek misiniz?”

Kapıdan çıkıp gelen Yu’ya kocam, neşeli bir sesle, “Evet, niyetimiz bu,” diye cevap verdi.

“Eğer sakıncası yoksa, sizi arabayla ben götüreyim. Ya da… eğer sakıncası yoksa… şey, neden bilmem…”

Yu kararsız görünüyordu. Kocam merakla, “Ne oldu?” diye sordu.

“Bilemiyorum. Fakat farkına varmadan, özgürlüğü ele geçirdim. Özgürlük bana acı veriyor. ‘Emirler’den farklıdır özgürlük, insana nereye gideceğini göstermez. Ama benim az önce… hayır, belki de uzun süre önce, özgürlük avucuma düşmüş.”

Yu bir karar vermişçesine, başını kaldırıp bize baktı: “Fikrimi değiştirdim. Ben de sizinle geleceğim. Bu özgürlükle yapılacak başka bir şey düşünemedim.”

Kocam hemen gülümseyerek: “Çok memnun oldum. Sizin özgürlüğünüz ve bizimkisi, demek aynı yerdeymiş. Böyle bir mucize daha bulamayız.” Yu’nun elini iki eliyle kavradı.

Yu hâlâ kararsızlık çeker gibiydi, “İkiniz, Fabrika tarafından takip ediliyorsunuz değil mi? Akişina’ya gideceğimizi dayıma söylemesek iyi olur. Sonradan telefon eder, üçümüz Tokyo’ya gitmeye karar verdik derim. Zaten fazla eşyam yok, biraz bekleyin lütfen.”

Böyle söyleyerek, önden arabaya binmemizi işaret etti. Yu’nun hangi düşüncelerle Akişina’ya geleceğini bilemesem de yine üçümüzün birlikte yaşayacak olmasına sevinmiştim.

Ben ve kocam, Yu’nun arabasının arka koltuğuna bindik.

“Ah, ay çıkmış,” dedi kocam. Akşamın bastırdığının farkında bile değildim, gökyüzü şimdi su mavisinden başka bir renge dönüşüyordu. Pencerenin ötesinde, kentin gece ışıkları yanmaya başlıyordu. Bu ışık,

gezegenin bir yüzünü tamamen örtüyordu. Dünyalılar, ışık saçan gezegenlerinin yüzeyinde harıl harıl koşturuyorlardı.

Gök, yıldızlarla tıka basa bezendiğinde, biz bir defa daha Akişina'daki eve ulaştık.

İçinde kimsenin kalmadığı o kısacık sürede ev terk edilmiş bir yuva görüntüsüne girmişti. Koridorunda, insan olmayan bir hayvanın dışkıları duruyordu.

Yu şoförlükten yorgun düşmüştü; üçümüz pencereleri açıp evi havalandırırken, kotatsuya sokulup ısınırken, buzdolabındaki börekleri ısıtıp yerken neredeyse hiç konuşmadı.

"Isınmak için tek araç kotatsu olunca, biraz soğuk oluyor yahu. Buraya elektrikli soba getireyim." Kocamın keyfine diyecek yoktu.

"Bundan sonra ne yapacağız?"

"Ona sonra karar veririz. Ne de olsa kutular gibiyiz artık."

Kocam, ağzında börekle söylediği bu sözle beni ve Yu'yu gafil avlamıştı.

"Kutu mu?"

"Yanlış mıyım? Bizim anavatanımız yok. Pohapipinpobopya gezegenini hiç tanımıyoruz, oraya dönmemiz de mümkün değil. O hâlde boş birer kutu sayılırız." Kocam, bu saatten sonra böyle basit soruları neden soruyorsunuz, dercesine patlıcan bulaşmış ağzını sildi. "O yüzden biz artık, kutu olarak yaşayacağız. Belki de kutu olarak yaşamak, Pohapipinpobopya'lı olmanın ta kendisidir. Öyle değil mi Yu?"

Söz birden kendine dönünce, Yu şaşalayıp bocaladı, sonra da çekine çekine bana baktı: "Öyle… olabilir, belki de."

"Öyle." Kocam o kadar kendine güvenerek başını salladı ki, dediklerinin doğru olabileceğini hissettim. Ben de çekinerek başımı salladım: "Öyle… olabilir. Ne de olsa biz uzaylıyız, ama kendi gezegenimizi hiç tanımıyoruz… diğer uzaylılar da hep bizim gibi yaşıyor olabilirler."

"Öyle." Kocamın sesi pek çok uzaylıyı tanıyormuşçasına çıkmıştı.

Yu biraz tedirgin, kaygılı görünüyordu.

“Ama ne yapmamız lazım? Şimdi bizler tam birer Pohapipinpobopya’lı olabiliriz. Ama yaşamak için Dünyalıların bilgisine bel bağlamak zorundayız. Bu gidişle bir süre sonra Dünyalı olup çıkmaz mıyız?”

“Düşünmeyiz. Yaşamak demek fikir bulmak demektir. Bizler, kendi bulduğumuz fikirlerle yaşayacağız.”

Kocam düşünceli bir yüzle burnunu çekti.

“Fikir, demek…”

“Öyle. Dünyalıları taklit ederek değil, kendi fikirlerimizi bularak yaşayacağız. Bu sayede, bu yabancı gezegende hayatta kalacağız.”

İrkilerek Yu’nun gözlerinin içine baktım. Biz şimdi bile, hayatta kalma mücadelesi veriyorduk. Yu, derin bir düşünceye dalmıştı.

“Önce yiyecek arayalım. Evet, sanki daha yeni bu gezegene acil iniş yapmışız gibi davranalım. O duygularla Dünya’yı tekrar tanıyalım. Her şeyi *uzaylı gözü* ile görelim. Bu yuvarlak, tuhaf gıda çok leziz. Bu ağaçtan yapılma şey sıcak. Fakat daha da düşünmeliyiz… bu gezegende, boş birer kutu olarak neler yapabileceğimizi düşünmeliyiz.”

“Haklısın. Ama bu dünya çok soğudu artık. Dünyalıların yaptığı şilte adlı gereçlerin, uyumak için elverişli olduğunu sanıyorum. Şurada biraz deneyelim mi?”

“Elbette!”

Yu dolaptan şilteleri çıkardı, yere bıraktı, hemen şiltenin içine girip uyumaya başladı. Normalde, titizce şiltenin üstüne yorgan serip uyuyan Yu, bu kez üst üste yığılmış şiltelerin arasına girmiş, kendine yuva kurmuşçasına uyumuştu.

“Şuna bak, sanki yeniden doğacakmış gibi görünüyor.” Yu’nun yaptığı şilte dağına bakarak böyle mırıldandım. Sanki bir tür acayip canlının, kozalanmış pupasına benzemişti.

Sonraki günden başlayarak hayatımız, öncekinden çok başka bir şeye dönüştü.

Bir Dünyalı olmamak için, her gün idman yapmaya başlayan ilk kişi Yu oldu. O güne dek Dünyalı olmak için kullandığı idman yöntemiyle, bir Pohapipinpobopya'lı olarak idman yapıyordu.

Artık sabah ve gece gibi kavramlara bağlı kalmamıza gerek olmasa da her gün hava aydınlıkken birlikte gezintiye çıkmaya karar verdik. Hava karardıktan sonra da uygun zamanlarda gezinti yapıyorduk.

İlk başlarda, saatin mesela sabahın yedisi ya da gecenin üçü olduğunun bilincine varıyorduk ama giderek, "aydınlık" ve "karanlık" haricinde zaman kavramını yitirdik.

Pohapipinpobopya'lı olarak bilincimiz sadece uykudaydı, ama "kutunun" içinde mevcuttu. Elimize yeni bir bilinç geçmemişti, daha ziyade bizim olanı geri kazandığımızı hissediyorduk.

Ne tuhaftır ki, buna idman sayesinde çok çabuk kavuştuk. Uzaylı gözlerimiz, üçümüze de her şeyi dünyalı gözlerle baktığımız zamankinden çok daha mantıklı bir görüşle gösteriyordu. Aramızdan biri *uzaylı gözü* ile bir şeyi keşfettiğinde, mutlaka diğer ikimiz onu övüyordu. Gözümüze gelen tüm şeyleri, bize verilmiş bilgiyle veya kültürle değil, mantıkla yargılıyorduk.

Ben, şimdiye dek eşine rastlamadığım bir hızla evrildiğimi hissediyordum. Fabrika'daki insanların neden bu idmanı yapmadığını anlayamıyordum.

Bir şeyin mantıklı olup olmadığını belirlemekteki kıstasımız, "Hayatta kalmak"tı. O günkü gıdamızı elde etmek, en önemli kıstastı.

"Aydınlık zaman"da gidip, komşu evin tarlasından sebze çalan ilk uzaylı, Yu oldu.

"Yapsam mı, yapmasam mı diye çok düşündüm. Ama kalan az miktardaki paramızı kullanarak satın almaktansa, çalmak daha mantıklı geldi," dedi Yu. Başlarımızı sallayarak onayladık.

"Ama fark ederlerse mantıksız olur. Yakalanırız."

"Orası öyle. Fark edilmemeye gayret edelim."

Isınmak ve aydınlanmak için gerekenin dışında para harcamamak için elimizden geleni yapıyorduk. Isınma, aydınlanma parasını da olabildiğince

az harcıyorduk. Zor şey değildi bu, odadaki elektriği söndürüp gece, karanlıkta oturmamız yeterliydi. Yemek pişirirken sık sık gaz kullanıyorduk ama kimseler bakmıyorken bahçede çalı çırpıyla ateş yaktığımız da oldu.

Para kullanmadan gıda edinmek zordu. Hayvan yakalayıp yemek, bizi hayal ettiğimizden çok daha fazla yordu; dolayısıyla o yolu mantıklı bulmadık. Yine, Dünyalıların bilgisine göre, fare gibi yakalanması görece basit hayvanlar, besin kaynağı olarak sakıncalıydı ama çok iyi pişirilmeleri hâlinde, genellikle yenebileceklerinin de farkındaydık. Bitkilerin çoğu daha tehlikeliydi, onları toplarken çok dikkatli olmak gerekiyordu.

Çok hızla gelişiyorduk. Tavan arasındaki kitapları açınca, ya da kırmızı köprünün ötesinde akıllı telefon kullanınca karşımıza çıkan Dünyalı bilgileri ile, mantıklı gözlerimizi birleştirerek, dünyayı çok farklı görmeye başlamıştık.

“Dünyalılar neden bizim gibi gelişmeye çalışmıyorlar acaba?”

Benim bu soruma, Yu, “Şimdiye kadar topladıkları şeyleri atamıyorlar da ondan. Hepsi de alt tarafı veri, yine de onlardan vazgeçemiyorlar,” diye cevap verdi.

Bizler bedenlerimize itaat ediyorduk. İştahımızı doyurmak daima birincil problemdi. Boşaltım içinse, Dünyalıların kullandığı aygıtları bizler de memnuniyetle kullandık. Uykuya gelince… dinlenmek istediğimizde, kilimlere serdiğimiz şiltelerin arasına giriyorduk. Dünyalıların yaptığı gibi yan yana sermektense, onları üst üste yığıp içlerine girmek, bizi daha sıcak tutuyordu; tek başımıza değil de iki kişi, üç kişi birlikte uyuyunca birbirimizin vücut sıcaklığından da faydalanabiliyorduk.

Giderek evdeyken, yani yuvanın içindeyken, çıplak dolaşır olduk. Yuvadayken genelde ya döşeklerin içinde ya da kotatsunun dibinde oluyorduk. Bazen dört ayak üzerinde yürüyor ya da suyu sıçrayacak, bulaşacak türden yemekler yapıyorduk; her seferinde elbise değiştirmenin, hijyen kaygısıyla çamaşır yıkamanın gereksiz çaba olduğuna, oy birliğiyle karar vermiştik.

Yuvada iki erkek ve bir dişinin çıplak olması, bize yadırgamadan çok sükûnet veriyordu. Kocam ve Yu, dişi birey olan bana karşı özel bir duygu

besliyor gibi değillerdi.

Ancak, cinsel isteklerimiz hiç yok da değildi. Üreme ve cinsel istek üzerine, pek çok kez münazara düzenledik.

“Burada iki erkek ve bir dişi olduğuna göre, üreme kuramsal olarak mümkün.”

Su ısıtmaya gereken enerjiyi büyük bir külfet sayarak, banyoya üçümüz birden, birbirimizin vücut sıcaklığından istifade edere girmişken, Yu böyle söyledi. Kocam başını sallayarak evetledi.

“Cinsel istekleri dindirmek anlamında gereken işlemleri, tek birey yapabilir; erkek ve dişiyi bir araya getirmeye gerek yoktur. Hangisi daha mantıklı?”

Hırsızlığı yapmanın daha kolay olduğu gece saatlerindeki işimizi bitirip üstümüze bulaşan çamurları temizleyip uyuyacağımız sırada, sık sık konuşuyorduk: “Üremeyi hedefleyerek ya da hedeflemeden cinsel dürtüleri ortadan kaldırmak. Tüm fark burada, değil mi?” Bu konudan söz ederken Yu’nun tavrı hep edepliceydi.

“Eğer biz çocuk yaparsak, Pohapipinpobopya’lı olarak baştan başlayan bir hayat ile, bu ‘kutuların’ neler yapabileceğini gözlemleyebileceğiz. O veriler, muhtemelen işimize yarayacaktır.”

Benim bu görüşüm üzerine Yu da başını sallayarak, “Bir deney, o hâlde. Bu mantıklı olabilir,” dedi.

“Ancak, bunun için yegâne dişi olan Natsuki’ye büyük bir yük yaratılmış olacaktır. Bir yerde başka bir Pohapipinpobopya’lı dişi bulup, onu aramıza katılmaya ikna edemez miyiz?”

Kocamın görüşü karşısında, Yu başını iki yana salladı.

“Bence vazgeçelim. Bu gidişle, rahim adlı uzuv bir alete dönüşmüş olacak. O zaman, erbezlerimizin ve rahimlerimizin bize ait olmadığı o Fabrika’dakiyle aynı duruma düşmüş oluruz.”

“Öyle. Ben de aynı fikirdeyim,” dedi kocam. Onun ve Yu’nun böyle düşünmesi, beni biraz rahatlatmıştı.

“O hâlde ikiniz üremeyi değil de cinsel dürtülerden kurtulmak amacıyla, sperminizi bir yerlere atacaksınız, öyle mi?”

“Herhangi bir kullanım şekli olabilir mi diye düşünmedim değil. Gıda olarak işe yarar mı dersiniz?” diye başını yana eğdi Yu. Kocam da, “Bir besin değeri olsa gerek ama insanların sperminin gıda olarak kullandığına dair bir veriye henüz rastlamadım. Denemeye değebilir, ancak onu başka bir gıdayla karıştırmamız durumunda ortaya çıkacak ürün lezzetli olmazsa, o gıda çöpe dönüşmüş olur,” diyerek omuz silkti. “Gıda değerinin ne kadar olabileceğini araştırırım.”

Sakin sakin konuştukları için, konu kulağa kesinlikle cinsel bir madde gibi gelmiyordu. Kocamın ve Yu’nun bu konuyu uzun uzadıya konuşmasını önlemek için, tekrar sordum: “Öyleyse üremeyi düşünmeyeceğiz, öyle mi? Yani, Pohapipinpobopya’lıların soyu, biz üçümüzle tükenecek.”

Yu, suyun içinde gözenekleri kabaran kolunu ovalayarak, başını salladı: “Evet. Tükensin. Acil iniş yapan uzaylıların, doğal ömür sürelerini doldurana dek hayatta kalması yeterli bir başarı. Üstelik bizim uzaylılığımız bulaşıcı olduğu için, kendinin farkına varan başka Pohapipinpobopya’lılar da aramıza katılabilir. Biz halihazırda, idman yoluyla uzaylı olunabileceğini ispatlamış bulunuyoruz.”

“Evet. Üreme yoluyla değil, eğitimle sayımızı çoğaltacağız. Pohapipinpobopya’lılığı başkalarına bulaştırarak, türümüzün hayatını geleceğe ulaştırabilirsek harika olur! Evet, yayılalım!” dedi kocam yüksek sesle kollarını sallayarak. “İnsanlığın beynindeki bir parça, şimdiye dek hiç kullanmadıkları bir kısım, idmanla uyandırılabilir. Bu, Pohapipinpobopya’lıların evrimine de katkıda bulunur ve ortaya çıkacak verilerin Dünyalılara da yararı dokunacaktır.”

“Öyleyse bu ‘kutuların’ içindeki cinsel dürtüler nasıl ortadan kaldırılacak?”

Bu sorum üzerine, kocam ve Yu birbirlerine bakarak hafifçe güldüler.

“Sorun değil. Gerekli olduğunda, doğamızın buyurduğu şekilde davranırsak, tek başımıza bile onu ortadan kaldırabiliriz. Bu en temiz ve kimseye acı vermeyen, en hafif yoldur.”

Yu’nun bu sözünü, kocam da uzun uzun baş sallayarak onayladı.

“Dünyalıların bilgilerinden istifade etmek de mümkün; fakat kendi bedenlerimizin sesini dinlersek en uygun yolu bulacağımıza eminim. Ama kendimizi cinsel duyguların icabına bakmaya zorlamamıza gerek yok, sadece onlar gereksiz hâle geldiğinde bunu yapmamız yeterli. Tıpkı boşaltımdaki gibi. İhtiyaç yoksa, tuvalete gitmeye gerek de yoktur.”

“Öyleyse, ya aşk?”

Bu sorum üzerine, Yu şaşırarak cevap verdi: “O çok mantıksız bir şey. Ben tartışmaya bile değmeyeceğini düşünmüştüm.”

Kocam da başını yana eğmiş, yüzümü süzüyordu.

“Aşk, İnsanların üremesi için beyinde üretilen endorfindir, sadece bir tür uyuşmadır. Yani, acı verici üreme faaliyetlerini güzel göstermek amacıyla bir illüzyon yaratır ve cinsel ilişkinin rahatsızlığını ve tekinsizliğini hafifletir. Bir acımız olduğunda o uyuşturucu işimize yarar, belki. Şu anda gerekli olmadığını düşünüyorum.”

“Demek öyle.” Hafifçe başımı sallayarak, serin suyla dolu küvetten kalktım.

“Ben biraz erken çıkıyorum. Nezle olmak mantıksız.”

“Gerçekten de havalar daha çok soğuyunca soğuk suyla yıkanmak imkânsızlaşacak. Ölürüz çünkü.”

Gülerek gövdelerimizi havluyla sildik ve çıplak hâlde, bugün elde ettiğimiz gıdaların dizili durduğu mutfağa koştuk. Dışarısı, uzayın rengine boyanmıştı; biz farkına varmaksızın “karanlık zaman” başlamıştı.

Akişina’daki eve telefon gelmesi, “aydınlık zamanın” başlamasından hemen sonra, gökte henüz siyahlık duran bir sırada oldu. Telefonlara bakmamaya karar vermiştik. Yu’nun dediğine göre olabildiğince boş bir ev görüntüsü vermek hırsızlık için elverişli ve mantıklıydı, böylece çevredeki evler bize karşı tedbir almayacaktı. Fakat o gün telefon ısrarla, üç kez arandı. Nihayet sustuğunda, üçümüz de uykudan tümüyle uyanmıştık.

“Telefon hattını kesiversek nasıl olur? O zaman hem ses olmaz hem de iyice boş bir eve benzeriz.”

Kocamın bu teklifini ben ve Yu, “Öyle yapalım. İyi fikir” diye tasdik ettik.

Ablamdan gelen çok sayıda aramayı fark etmem ise, akıllı telefonum cebimdeyken yürüyüşe, yenecek otlar toplamaya çıkmamla oldu. Kırmızı köprüyü geçip, sinyallerin ulaşabildiği yere geldiğim anda, bildirim sesi çınladı ve irkilerek telefonu sessize aldım. Ekrana baktığımda, hepsi ablamdan gelme mesajlar gördüm. Demek ki Akişina’daki eve gelen arama da ablamdandı.

“HAİN!”

Mesajda yazan bu sözcüğün manasını pek anlamamıştım. Bıraktığı sesli mesajı dinledim.

“Hemen geri gel! Eğer benim ailemi de parçalarsan seni asla affetmem!”

Diğer mesajları da dinledim ama tümü de aşağı yukarı aynıydı. Ablamın neye kızdığını hiç anlamamıştım. Böyle inatlaştığına göre yakında Akişina’ya da gelebilir diye düşündüm ve eve dönünce Yu’ya danıştım: “Detayları ben de bilmiyorum ama galiba Kise’nin özel hayatına dair bir şey, kocasınca öğrenilmiş olmalı.”

“Hı? Ablam ne yaptı ki?”

Ablamın isminin ansızın anılmasına irkilmiştim, Yu’nun yüzünden de hayret okunuyordu: “Bilmiyor muydun? Kise, çalıştığı yerde hayli vahşi bir yaşantı sürdürüyor muş. Kocası da onunla ilgili araştırma yapmış. Akrabalar arasında dedikodusu çıkmıştı…”

“Öyle mi?”

“Onun çocukluğunu bile araştırmış; hatta kocasının ebeveynleri, dayımla irtibata geçmişler.”

“Neden benim ebeveynlerimle konuşmadılar acaba?”

“Belki seni de araştırmışlardır. Ama ablanın vahşi bir seks hayatı var diye şaşkınlık duymak mantıksız. Aksine, genlerini bu dünyaya bırakmasını isteyenler onu tebrik etmeliler.”

Bizim ciddi Yu, bir Pohapipinpobopya’lının gözleriyle dünyaya bakmaya iyice alışmıştı; ablamın kocasıyla onun ailesinin şaşkınlığına

anlam veremiyordu.

“Sen hiç üremek istemiyor musun, Yu?”

Bu sorum karşısında başını yana eğdi: “Bilmem ki. Bir canlı olarak, üremem mantıklı olabilir gerçi. Bu gidişle Pohapipinpobopya’lıların nesli tükenecek çünkü. Ama ilgimi çekmiyor.”

“Demek öyle.”

Herhalde kocam da Yu’yla aynı fikirdeydi. Evin içinde çıplak yaşayan bizler, elmayı yemeden önceki Adem ve Havva’ya dönmüşçesine masumduk.

O akşam, merakıma yenilerek tek başıma kırmızı köprüyü geçtim ve telefonuma baktım. Bir yeni mesaj gelmişti.

“Sen söyledin, değil mi? Ben her şeyi anlıyorum. Ben senin sırrını saklamıştım. Seni affetmeyeceğim. Ailemi parçalayan senden mutlaka intikam alacağım.”

Mesaj ablamın nefretini ifade ediyordu ama bugüne kadar hiçbir şey bilmediğim için hedefiyle alakasız bir nefretti bu.

Bu konu başımıza iş açacağa benziyordu, o yüzden akıllı telefonumu zemine çahp kırdım, parçalarını da dereye boca ettim.

Belki de âşığımdır.

Böyle mantıksız bir şeyi düşünmem, üçümüz şilteler arasında çıplak uyurken meydana geldi.

O gün uykuya bir türlü dalamamıştım, sadece uyukluyordum ve birden ayıldım. Pencereden görünen ayışığına bakarak, dalgınca kendi içimdeki, “kutunun” içindeki sızıyı düşündüm.

Son günlerde özellikle koku alma ve işitme duyularım keskinleşmişti; vücudumun uyandığını hissediyordum. Şimdiye kadar gergin duran hücrelerim, iki eril uzaylıyla birlikte çıplak zaman geçirince gevşemişti.

Ben, hayatımda artık cinsel bir şeye yer olmayacağını düşünmüştüm; varlığımın o parçasını tamamen arızalı sanıyordum. Ne var ki ilk defa, kendi bedenim alabildiğine gevşek bir hâle geldiğinde, o an bu kutuda cinsel bir şey belirmişti.

Bu, üçümüz bir arada değilken meydana gelmeyen bir fenomendi. İgasaki Öğretmen mevzusu olmadan önce, battaniyeye ya bir pelüş oyuncaklarıma sarılıp uzandığımda, tatlı bir cinsel duygunun içimde kımıldandığını hissettiğim olmuştu. Belki şimdiki de öyle bir duyguydu. Yu'nun ve kocamın bedenleri, bana daha önce hiç duymadığım bir huzur vermişti.

Ne kadar mantıksız bir şeydi bu. Daha çok idman yapmalıydım.

Yine de bedenimi geri kazanmışım gibi hissediyordum ve çok mutluydum.

Bu belki de anesteziydi, eğer öyleyse onu kabul ediyordum. Gelecekte ciddi bir acıyla karşılaştığımda, bu anestezi işime yarayabilirdi.

Kullanmam gerekecek zamanın asla gelmemesini istiyordum ama biz üç uzaylının ağızlarımızı birleştirerek öpüştüğümüz bir sahneyi hayal ederek uyudum. Hoş bir haz, dizlerimin arkasını gıdıklıyordu.

Sabah, haberi veren kişi Yu oldu: "Karşıdaki dağın öbür yanındaki yol kapatılmış."

"Demek öyle. Dün kar yağdı ne de olsa," diye sakince cevap verdim.

"Hayır, o yörede bu derece kar yağsa da normalde, yola hiçbir şey olmaz. Toprak kayması yaşanmış olabilir. Son zamanlarda sık oluyor."

Akişina'ya gelmemizden beri ilk kez kar görmüştük, kocam çok neşelenmişti. Ben de babaannemin evine sadece yaz mevsimleri geldiğimiz için, biraz olsun karın yığılmış olduğu bu manzarada taze bir güzellik görüyordum.

Yu'nun bize anlattığına göre buraların karı böyle bir şey değildi, insanın hayatını tehlikeye düşürecek bir doğa olayıydı; o yüzden yağmaması daha iyiydi. Tokyo'da büyümüş kocam, taşranın karını hiç görmemişti; o yüzden "Çok güzel… kar, besinden sayılır mı acaba," diyerek bahçeyi seyredip duruyordu.

"Köye bakınca, Dünyalıların varlığı pek hissedilmiyor."

Gıda almaya çıkmıştık, ben dere tarafında böcek yakalıyordum; kocam ve Yu ise bitki topluyordu. Dere boyundan gelip Yu'ya böyle söylediğimde, başıyla evetledi.

"Dünkü kar, sulusepkene yakın kıvamda yağdı çünkü. Bu da heyelan yaşanmasını kolaylaştırırmış. Yolun kapanması ihtimali doğduğu için, kimi Dünyalılar kasabaya inmiş olmalı."

"Demek öyle. Öyleyse gıda çalmak kolaylaştı demektir."

"Elverişli bir durum!" dedi kocam sevinçle. Ben ve Yu bakışıp güldük. O gün pek çok gıdayı çaldık ve afiyetle yedik.

Köyde gerçekten de fazla Dünyalı kalmamıştı. İhtiyarların tek başlarına kaldığı evlerin ışığı hafifçe yanıyordu ama araba sürebilecek şahısları olan hanelerin hemen hepsi dağdan inmiş olmalıydı. Buna rağmen kapısını kilitleyen fazla ev yoktu. Evlere yavuzca girip, sadece pirinç ve sebze değil, elma ve mandalina gibi bir sürü meyve de çaldık.

"Sanki son akşam yemeği* gibi, değil mi?"

*** Kitab-ı Mukaddes'e göre İsa Peygamberin mayasız ekmek bayramında, havarileriyle yediği yemek. Bu yemek sırasında, ihanete uğrayacağını ve düşmanlarınca tutuklanacağını haber verir. *-çn***

Ben böyle söyleyince, "Mesih'in son akşam yemeği, ekmek ve şaraptan oluşan basit bir yemekti," diye omuz silki Yu.

"O anlamda söylemedim. Neden bilmem, bu gece aklımda öyle bir görüntü belirdi."

"Belki de Dünyalılar tarafından idam ediliriz. Bu kadar çok şeyi çaldığımıza göre…" Kocam böyle söyledi ve uzun süredir yediği ilk meyveleri ağzına doldurdu. "Eğer bu yerden Dünyalılar tamamen giderse, bu köyü Pohapipinpobopya'lılar yönetiyor olacak!"

"Ne iyi olurdu. Yeni bir kültür, yeni geleneklerle yaşayabilirdik. Asla Fabrika'ya dönüşmemek için özen göstererek…"

Böyle saçma şeyler konuşarak, aşırdığımız sakeden içtik.

Ben her zamanki gibi tat alamıyordum ama o gün çok yedim. Yu'nun çaydanlıkta ısıttığı sake sıcaktı, uzun süre içtim. Uzun süreden beri içtiğim ilk içkiden sarhoş olmuştum, abuk sabuk şarkılar söylüyordum, kocam bana uyarak tempo tutuyordu; Yu da gülerek ikimizi izliyordu.

Mükemmel bir geceydi. Ben: Uzandığımızda tüm köy Pohapipinpobopya'lılarla dolmuş olsa keşke, diye rüya görerek uyudum. Rüyamda, ablam da anne babam da kayınvalidem ve kayınpederim de Pohapipinpobopya'lı olmuştu. Rüyamda uzayıp giden bir şölen veriyorduk. Uyuyan Kocam ile Yu'nun soluklarının titreşimi, rüya ile gerçek arasındaki sınıra sokuldu ve ben rüyanın içinde gülerken, yakınlarımda onların bedenlerinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Başımda şiddetli bir şok hissederek uyandım.

Acı ve uyku arasında sersemlemişken, gözlerimi yarı açtım; alacakaranlığın içinde, ince bir ışık demetinin yukarıda daire oluşturduğunu gördüm. Refleksle, yerde yuvarlanıp o belli belirsiz ışık halkasından kaçtım.

Az önce uzanmış uyuduğum yer, giderek yükselen sesler eşliğinde şiddetle sarsılıyordu. Derhal, "İnsan mısınız?" diye bağırdım.

Gözlerimi iyice açınca gördüğüm şey, bir şeyleri sallayan büyük bir canlıydı. Benim sesime tepki vererek vücudunu döndürdüğünü anlayabiliyordum.

Ayağa kalkıp dedemin kullandığı rafa doğru koştum. Gözlerim karanlığa alışıyordu, düşünmeden hareket ediyordum. Düşmanı yenip hayatta kalmak, kafamın içinde yankılanan yegâne sinyaldi.

Kocamın ve Yu'nun varlıklarını hissetmiyordum. Belki de çoktan öldürülmüşlerdi.

Kara kara kımıldanan o gölge, evin planını bilmediği için midir nedir, duvara çarpıp sağa sola dönmeye başlamıştı. Nefeslerinin sesinden, rakibimin bir Dünyalı olduğunu teyit ettim.

Eğer bir ayı değil, insan bir Dünyalıysa, onu yenme şansımın olduğuna karar verdiğimde, dedemin vaktiyle kaligrafi yarışmasında kazandığı bir

ödülü raftan aldım ve yukarı kaldırdım. Daha kafam bana saldırı emrini vermeden, bedenim içgüdüyle hareket etti. Ağır ödülü, düşmanın yüzü olarak algıladığım yere doğru, tüm gücümle savurdum.

Bir çarpma hissettim. Kırılmadan ziyade yarılma gibi bir duyuyla birlikte, parmak uçlarıma ılık bir sıvı bulaştı.

Aklımdan, “Hedefi buldum” diye bir düşünce geçti, başka şey düşünmeksizin, aceleyle ödülü tekrar kaldırdım ve aynı yere iki, üç kez indirdim.

“Aaa!”

Rakibimin bir Dünyalı olduğunu anlamıştım ama çığlığını işitene kadar onun bir dişi olduğunu düşünmemiştim. Ama zafer kazandığımdan emin olana kadar elimi durdurmadım, zayıflayıp yere çöken o nesnenin üstüne oturup, çılgına dönmüşçesine ödülü savurdum.

“Yapma! Yapma!”

Ne kadar vursam rakibimi hayatta kalma şansım yüzde yüz olacak kadar zayıflatırdım, bilmiyordum. Ama ses çıkardığı sürece karşı saldırıya geçme ihtimalinin olduğuna karar verdim, yüzü olarak düşündüğüm kısmı merkez alarak vurmayı sürdürdüm.

Rakibimin vücudu pelte gibi yumuşayana dek saldırmaya devam ettim. Ne olur ne olmaz diye el yordamıyla, kotatsudan uzanan elektrik kablosunu buldum; kabloyla onun boynunu sıktım.

Kendimi hâlâ güvende hissetmiyordum. Kolumu uzatıp, prizden kabloyu çekip, onun bileklerini birbirine bağladım. Elimde ödülle, saldırıya hazır durarak ışığı yaktım.

Yerde düşündüğümden çok daha geniş bir kan birikintisi oluşmuştu. Onun ortasında minyon bir kadın yatıyordu. Karanlıkta ayı bile olabileceğini sanmıştım ama ışığı açıp bakınca, zayıf ve yaşlıca bir kadındı.

Kadının yanına, beni dövmekte kullandığı golf sopası düşmüştü. Onu hemen alıp kendi silahım hâline getirince, biraz sakinleştim.

Kocam ve Yu iyi miydiler acaba? Belki etrafta başka düşmanlar da olabilirdi; mümkün olduğunca ses etmeyerek şilte öbeğine yaklaştım.

O öbeğin hemen yanına, kocam yığılmıştı. Telaşla yanına gidip sarstığımda inleyerek gözünü araladı.

“İyi misin, Tomomi?”

Rahatlayarak seslendiğimde, kocam gözlerini hafifçe açtı.

“Natsuki…? Ne oldu bilmiyorum. İçki içip uyumuştuk, sonra başıma bir şey küt etti…”

“Evin içine Dünyalılar girmiş, bizi öldürmeye çalışıyorlar. Birini yakaladım ama başkaları olabilir. Yu nerede?”

“Bilmiyorum.”

Kocaman şilte öbeğini dağıtıp aradık ama Yu onun içinde değildi.

“Kaçtı mı acaba? Umarım kaçmıştır…”

Her olasılığa karşı, mutfağa bıçak almaya gittim. O sırada dışarıdan büyük bir gümbürtü geldi. Sağ elimde bıçakla, sol elimde az önce ele geçirdiğim golf sopasıyla, dışarı koştum. Normalde simsiyah geceyle örtülü olan “karanlık zamanda” bulunuyorduk; buna rağmen dışarıda bir ışık kümesi vardı.

Baktığımda, farları yakılı bir arabanın içinde Yu ve iri bir adam, kavga ediyorlardı.

“Yu!”

“Yu Bey!”

Biz bağırınca arabadaki adam dönüp baktı.

“Koki’yi öldüren sen misin!”

Bakışları değişti ve üzerime gelecek oldu. Yu onu arkadan tekmeledi. Kocam, tökezleyen adamın üstüne atılmaya hazırlanıyordu; sol elimdeki golf sopasını ona verdim.

“Teşekkürler.”

Kocam galiba hâlâ uyku sersemiydi, sopayı elimden sarsakça aldı. Adama golf sopasıyla vurdu.

Adam zayıf düştüğü için ona yaklaştım, bıçağı önce gözüne sapladım. Artık fazla hareket etmiyordu. Boynuna, kalbine, çok kan çıkaracak yerlerini gözüme kestirerek saplamaya devam ettim.

“Gece arabayla gelmişler, bizi öldürmeye gelmişler.”

Adam artık hiç hareket etmiyordu. Ne soluk veriyor ne çığlık atıyordu. Ne zamana kadar bıçaklamam gerek bilmiyordum, ben de yemek malzemesi doğramasına saplamaya devam ettim. Yanımda da kocam golf sopasıyla vurmayı sürdürüyordu.

“İkiniz, yeter artık. Artık ölmüş olmalı sanırım. Daha fazla saldırırsanız kıyma olacak.”

Yu’nun sakin sesiyle, nihayet düşmana saldırmayı bıraktık.

“Neler oldu?”

“Ben uyurken birisi ağzımı kapattı. Beni zorla arabaya taşıdılar. Birini arıyor gibiydiler.”

“Galiba, beni arıyorlardı.” Ben böyle söyleyince, kocam da Yu da başlarını kaldırıp bana baktılar.

“Koki, İgasaki Öğretmenin diğer adıydı.”

“Kimmiş o öğretmen?”

“Benim öldürdüğüm kişi. Ben, çocukken birini öldürmüştüm. Bu insanlar, onun ailesi.”

O yaşlıca kadının vücudunun şeklini, gözüm bir yerden ısırmıştı. Bu insanlar öğretmenin, hep istasyonun önünde ilan dağıtan ebeveynleriydi.

Nasıl olmuş da öğretmeni öldürenin ben olduğumu çözmüşlerdi acaba? Bunu tahmin edemiyordum ama büyük bir hırsla beni hedef seçme nedenlerini anlıyordum. “Ailelerinden biri” öldürüldüğü içindi.

İnsan öldürmek mantıksız bir şeydi. Bir tanesini öldürünce onu ailesi, aradan on yıllar geçse bile, işte böyle intikam almaya geliyordu çünkü.

Kocam da Yu da dosdoğru bana bakıyorlardı. Bir anda, adamın gövdesi sallandı. Derhal elimdeki mutfak bıçağını, bir kez daha adama sapladım. Kaç kez saplarsam saplayayım, tekrar canlanacakmış gibime geliyordu; bıçağı vurmaya devam ettim. Yu da kocam da bu defa beni önlemeye çalışmadılar; sadece kanların sıçrayışını seyrettiler.

“Karanlık zamanın” hangi kısmındaydık, zaman kavramını unuttuğumuz için bilemiyorduk. Yakında “aydınlık zaman” mı başlayacaktı yoksa

“karanlık zaman” biraz daha devam edecek miydi, tahmin edemiyorduk. Yu, “Gidip köyü bir kolaçan edeyim,” diyerek giyindi ve kendi arabasına binip, motoru çalıştırdı.

Ben ve kocam, bu iki Dünyalıyı koli bandıyla bir güzel sarmaladık. Yaşıyorlar mı öldüler mi bilmeden, ikisini yuvarlayarak antreye getirdik.

Bir saat kadar sonra, Yu geri döndü.

“Köyde hâlâ birkaç Dünyalı olduğunu sanıyorum; ama köprünün bu yanında boş olmayan tek ev burası. Burada yalnızca biz kalıyormuşuz.”

“Heyelana, bu Dünyalıların suni olarak yol açtığını mı söylüyorsun?”

Yu başını iki yana salladı: “Bilmiyorum. En azından ilk toprak kayması öyle değildi. O bölgede eskiden beri hep toprak kaymaları olur. Sanırım bu Dünyalılar, dağlarda fazla Dünyalı kalmamasını fırsat bilip bizi öldürmeye geldiler. Geçidin oradaki yolda yaşanan toprak kayması tesadüf mü, bu Dünyalıların bizi buraya hapsetmek için çıkardığı bir olay mı, bilmem. İkinci ihtimal, patlayıcı madde kullanmadan yapabilecekleri bir şey değil, gerçi. Öyle bir şeyi kolayca bulabilirler mi ki?”

Dünyalıların eşyaları arasında, pek çok kanıt ve veri bulundu. Ablamla karaoke kabininde yaptıkları konuşmanın ses kaydı, yarı yanmış paslı bir orak, kan bulaşmış çoraplar vardı. Bunları kanıt olarak öğretmenin ailesine veren ablamdı muhtemelen. Ablam herhalde her şeyi biliyordu. Çöp fırınından tüm delillerin kaybolması da ablamın onları alıp saklamasından ötürüydü.

Anlamadığım, neden ablamın bu saatten sonra bunları ortaya döktüğü, benden *intikam* aldığıydı. Bir ihtimal, ablamın *ailesi* çökünce, öfkesini birilerine yöneltmesi psikolojik açıdan mantıklıydı.

“Özür dilerim. Bu Dünyalıların çocuğunu öldüren bendim; o yüzden asıl hedefleri de herhalde bendim.”

Bir düşten uyanırcasına, “Dünyalılar”ın âlemine geri döndürülmüştüm. Benim dilediğim özür üzerine, kocam yüz buruşturdu.

“Hayır, asıl acayip olanlar onlar. Neden çocukları öldürüldü diye seni öldürmeye geldiler ki? Eğer senden, İnsan bir evlat bırakmanı istemeye gelselerdi anlardım. Çünkü Fabrika, Dünyalıların üremesi amacıyla

kurulmuş bir organizasyon. Seni Dünyalıdan sayıyor olduklarına eminim; ama nüfuslarını kendi elleriyle azaltmaya gelmişler. Tamamen mantıksız.”

Yu yüzümü süzdü.

“Neden öldürmüştün?”

“Sanırım bunun nedeni, öyle yapmasam başıma ölümden farksız bir şeylerin gelecek oluşuydu.”

“Anladım.” Yu belli belirsiz gülümsedi. “*Ne olursa olsun hayatta kalınacak*, değil mi?”

“O söz de neyin nesi?”

Yu, meraklanan kocama, “Çocukken aramızdaki bir parolaydı,” dedi.

“İyiymiş. Olabilecek en saf parola. Her şeyden daha gerçek.” Başını kocaman salladı. “O hâlde biz şimdi nasıl hayatta kalacağız? Yol kapalı, burada bir başımıza mahsur kaldık. Elektriği kapatarak yaşadığımız için köylüler, yüksek ihtimalle bizim bu evimizi boş sandılar. Ama ‘ne olursa olsun hayatta kalmamız’ gerekiyor.”

Ben ve Yu, başımızı sallayarak onayladık.

Kar yağmaya başlamıştı. Gökyüzünden, tıraşlanmış buza benzer biçimsiz, sayısız zerre düşüyor, ayaklarımızın dibindeki toprak beyazlıkla kaplanıyordu.

Antredeki iki Dünyalı cesedini yan yana koyup, salona oturduk.

“Beklemekten başka yapacak şey yok.” Yu’nun bu sözünü başlarımızı sallayarak onayladık.

“Telefon hattını kesmesek daha iyi olurdu.”

“Hayır, o an itibarıyla onu kesmemiz mantıklıydı. Suyumuz var, çaldığımız gıdaların da birazı duruyor. Sanırım Fabrika’nın Dünyalıları bizim peşimize düşecektir ama görece kısa bir süre heyelanı düşünüp gelmeyeceklerdir.”

“Ardımızdan gelenlerden nasıl kurtulacağımızı düşünerek, gelmelerini bekleyeceğiz öyle mi?” diye iç çekti kocam. “Yu Bey ile Natsuki’nin hayatta kalmasını istiyorum ama Fabrika’ya geri götürülmektense, bu

kadarcık yaşamak yeterli olabilir belki de. Oraya götürülmek ölmekten farksız çünkü.”

“Öyle şeyler söyleme, Tomomi’ciğim. Dünyalıların, türdaşlarına yardım etme gelenekleri var, bundan istifade ederek, buradan bizi kurtarmalarını sağlayalım ve başka bir yere gidelim.”

Kocamın sırtını sıvazladım.

Planlarımızın ne kadar safça olduğunu anlamamız, “aydınlık zaman” ve “karanlık zaman” üç kez birbirini takip ettikten sonra oldu.

Çalıp biriktirdiğimiz gıdaların artık dibi görünmüştü. Toprak kaymasıyla kapanan yolun bu yanında iki ev daha vardı; onlardaki gıdanın neredeyse tümünü yiyip bitirmiştik.

“Henüz tazeyken, Dünyalıların etini soğutucuya koysak mı acaba?” Öneri, Yu’dan gelmişti.

“Dünyalılar yenir mi ki?”

“Ne de olsa bir tür hayvan onlar da. Görece temiz hayvanlar, hastalığa yakalanmaktan korkmaya gerek yok bence. Acil durum gıdası olarak, etleri çürümeden önce ne olur ne olmaz saklamak iyi olmaz mı?”

“Öyle.”

Başımı salladım ama eğer öyle bir şey yaparsak artık “Dünyalılar” bir daha bizi aralarına asla kabul etmezler, diye düşünmeden edemedim.

“Ben burada yaşarken, komşulardan aldığım tavuğu kesmişliğim var. Büyük hayvanla uğraşmadığım için tam bilemiyorum ama kesip kanlarını akıtmak gerekiyor sanırım. Zaten sıkılıyoruz, yapacak bir şeyimiz yok; hiç olmazsa o işi yapabilir miyim?”

Usulca bu öneride bulunan Yu, kelimenin tam anlamıyla bir Pohapipinpobopya’lıydı artık. Belki de Yu, çevresinden kolay etkilenen biriydi. Aramızda en iyi Dünyalı taklidi yapmış olan oydu ama uzayhlık idmanında en başarılı olan da oydu.

“Yu Bey, ben de yardım edeceğim! Muhtemelen çok iş çıkacak çünkü.”

Böyle söyleyerek ayağa kalkan kocama Yu, “Çok faydası olur,” diye teşekkür etti.

Kocam ve Yu, “Küçük olandan başlayalım,” diyerek, antrede yatan Dünyalıyı taşımaya gittiler. Ben ise odada çömelip kaldım. Belki de içimde bir hâlâ bir miktar *insanlık* kalmıştı.

★

Cesaretimi toplayıp mutfağın kapısını açmam, ertesi “aydınlık zamanda” yani o ikisi, daha iri olan dünyalının icabına bakmaya başladıklarında oldu.

“Ben de yardım edeceğim.”

Yu bana döndü: “Kendini zorlamana gerek yok, Natsuki. Kuvvet isteyen bir iş bu.”

“Öyle, oldukça güç istiyor. Belki de biz yapmasını iyi bilmiyoruz.”

Kocama ve Yu’ya, “Hayır, yardım edeceğim. Yapmak istiyorum,” dedim. Tavan arasında bulduğum büyük bıçağı uzattım.

“Sanırım bu, mutfak bıçağından daha çok işe yarar.”

“Teşekkürler. Dürüst olmak gerekirse, ilkini pek beceremedik, etinin bir kısmı lime lime, kıyma gibi bir şey oldu,” diye gülümsedi Yu.

“Deneyebilir miyim?”

“Buyur. Bir domuzun kesilme yöntemini esas alıyoruz ama iki canlının beden yapıları birbirinden çok farklı. Böyle bir şey işte.”

“Önce ne yapmalıyım?”

“Kafasını çıkarıp, kanım akıtabildiğimiz kadar akıtmamız lazım.”

Adamın boynuna bıçak dayadım.

“Bıçakla kesilmeyecek kadar serttir. Biz testere kullanmıştık.”

Kocamın andığı aleti alıp yüklenerek başını devirdim. Kemikleri oldukça sertti ama kocamın ve Yu’nun da yardımıyla, bir şekilde kesebildim. Baş, zemine küt diye düştü.

“Tamam. Gövdesini kaldırıp kanını süzelim.”

Elbirliğiyle Dünyalıyı kaldırıp, lavabo önünde tersyüz ettik. Bu ikincisi olduğu için Yu’nun eli alışmıştı, kesiği genişletip kanı lavaboya akıttı.

“Lezzetli görünüyor.”

Kesik yere bakarak, gayriihtiyari böyle fısıldadım. O kırmızı eti görünce karnım zil çalmıştı.

“Öyle. Artık hiç yiyeceğimiz yok, bu gece bunu yiyelim mi?”

“Evet.”

Bir kez kesilince, Dünyalı gözümüzde kocaman bir et balyası olmuştu. Yu’nun direktifleri doğrultusunda gövdesini yarıp, iç organlarını çıkarıp etini yıkadık. Beklediğimden daha kötü kokuyordu ve yüzümü buruşturdum.

Eti elimizden geldiği kadar temizce yıkayıp, büyük kemiklerini ayıklayıp dilimledik. Kocam ve Yu, etin hazırlığı bitince hemen pişirebilelim diye tencere tavaları dizdiler.

“Baharatımız var, soya sosuyla çorba yapıp mı yesek? Kötü koktuğu için biraz koyu baharatlar eklemek iyi olabilir.”

“Biraz şalgam yaprağımız kalmıştı sanırım. Onunla beraber kızartırsak güzel olabilir.”

“Olur. Buzdolabı, kadın olanla dolu; buzdolabına sığmayan etleri yememiz mantıklı. Farklı pişirme yöntemleri deneyelim.”

“Bu akşam ziyafet var!” diye sevinçle bağırdı kocam.

Adamh soya çorbası, şalgamlı adam kızartması, şekerli baharatlı soya sosuyla pişmiş adam olmak üzere üç tür adam yemeği yaptık.

“Uzun süredir hiç bu kadar çok yemeğimiz olmamıştı.” Kocam çok mutluydu, Yu da sevinçli görünüyordu. Karnım çok açtı, bir an önce adam yemek istiyordum. “Ağzım” yok olduğundan beri, ilk kez bu kadar şiddetli bir iştah duyuyordum.

“Afiyet olsun!”

Adamlı çorbadan bir yudum höpürdetince şaşırdım.

“Tadı var!”

“Ne oldu? Elbette, gıda çünkü.” Yu tepkimi komik bularak güldü. Fakat uzun zamandır dilim ilk kez tat aldığı için, heyecandan az kalsın ayağa fırlayacaktım. Ömür boyu düzelmez sandığım “ağzım” nihayet bir kez daha bana ait bir nesne olmuştu. Et suyu ağzımın içinde dağıldı, aroması tüm bedenime yayıldı.

Kendimi kaptırarak Dünyalıyı yemeyi sürdürdüm. 23 yıldır ilk kez yemek bulmuş gibi hissediyordum.

Dünyalı çok lezizdi. Belki de karnım aç olduğunda öyle gelmişti; ya da beraber sofrada oturduğum ikiliyi çok sevdiğim için yediklerin lezzetli geliyordu.

“Biraz olsun içkimiz olsaydı keşke…”

Kocam bu sözüne, “Evet yahu. Doğru…” diye katıldık. Kuyu suyuyla kadeh kaldırıp yemeye devam ettik.

Nicedir ilk kez o gece karnımız doymuştu. “Karanlık zaman” bitmek bilmiyor, dışarıda sezilen dağ hayvanlarının varlığı hoşumuza gidiyordu.

Karnımız doyduktan sonra, kotatsunun yanına şilte serip, kıvrılıp tembellik yaptık. Bugüne özel olarak, Yu sunaktan getirdiği mumları yaktı. Uzun süredir içinde yaşadığımız karanlık, mum ışığıyla aralanınca oda bir tür ayin havasına büründü.

Bembeyaz şiltelerle sarılı biz üç uzaylı, loşlukta belirgindik. Bir mahlukun kozasına benziyorduk. İpekböceği odası da böyle bir şey miydi acaba, diye uykulu uykulu düşündüm. Amcamın anlattığına göre ipekböcekleri, ikinci kattaki ufak odada yetişmeye başladıklarında en çok iki, üç metrekarelik bir alanı kaplardı. Dut yaprağı yiyerek şişmanlar, yüz misli irileşir, evin her yanını kaplarlardı. Dünyalılar kilimleri kaldırıp zemin tahtalarını çıplak bırakır, kilimli odalar da Batı tarzı odalar da o değerli ipekböceklerinin mekânı olurdu. Böceklerin yaprak yiyiş sesleri evin her yerinden duyulurdu.

Sayısız kocanın arasında uyurken Dünyalılar nasıl rüyalar görürdü acaba? Yarı uyku hâlinde, odada kımıldanan kocaların manzarası zihnimde canlandı.

“Sizden bir isteğim var.”

Ben ve kocam uykuyla uyanıklık arasında yatarken Yu, ani ve kesin bir karar vermişçesine konuştu.

“Nedir?”

“Eğer Dünyalılar asla gelmeyecek olurlarsa, beni yemenizi istiyorum.”

Ben ve kocam şaşkınlıkla yerimizden sıçradık. Uykumuz birden kaçıvermişti, kocamın yanındaki, içinde biraz Dünyalı kızartması duran tabak yuvarlandı.

“Üçümüzün birden ölmesinden iyidir. Artık nasıl pişireceğinizi de öğrendiniz. Tümden yok olmaktansa, beni yiyip ikinizin hayatta kalması çok daha mantıklı.”

“Ama o zaman, ben de Tomomi de yenilebilir.”

“Öyle olmasına öyle, ama ben kendimi, kendi irademle kullanmak istiyorum Hayat boyu özgür olmayı beceremedim ama az önce, özgürlüğüm olsaydı kendimi sizler için feda ederdim diye düşündüm.”

Kocam telaşla öne uzanıp, Yu’nun uzandığı şiltenin yanını tuttu.

“Yu Bey, herhalde daha mantıklı bir yol vardır. Şey, mesela her birimiz birer bacağımızı koparıp, hep beraber yesek nasıl olur? O zaman üçümüz de hayatta kalırız.”

Yu başını iki yana salladı.

“Öyle bir şey yaparsak hemen ölürüz. Cerrahlık yapabilecek birisi olsa, haydi neyse… Ama ne tekniğini biliyoruz ne aletlerimiz var. Birbirimizi tek tek yemek daha sağlam bir plan.”

Biraz düşündükten sonra, ben de ağzımı açtım: “Öyleyse, Yu’dan sonra Tomomi beni yesin. Üçümüzün arasından en çok Tomomi’nin hayatta kalması uygun olur. Gövdesi en büyük, kuvveti en yerinde olanımız o. Gıdası tükendikten sonra en uzun dayanabilecek olan kişi o.”

“İkiniz de neden böyle şeyler söylüyorsunuz?” Kocam itiraz eden bir çocuk gibi kafasını defalarca salladı. “Biz yemin etmedik mi? Sağlıkta ve hastalıkta, iyi günde ve kötü günde, zenginlikte ve yoksullukta, birbirimize özel bir sevgi duymadan, birbirimizi saymadan ve desteklemeden, ölüm gelene kadar kendi hayatlarımızı yaşayacaktık; bunun için ant içtik.”

Yu ve ben birbirimize baktık. Kocam geri adım atmaya hiç niyetli değildi ve Yu da bunun farkındaydı.

Kocamın yanına saçılan Dünyalı kızartmasını tabağa geri koyarken Yu şöyle dedi: “Haklısın, yemin ettik. Öyleyse şuna ne dersiniz? Şimdi birbirimizin tadına biraz bakalım. Ve leziz yerlerden yemeye başlayalım.

Eğer lezzetli değilsek zaten yenilmez şeyleriz demektir. Tadımıza bakmak için, parmağımızı falan koparmamıza gerek yok. Kemirsek yeter.”

“Tamam! O zaman herkes eşit durumda olur. Çok mantıklı.” Başımı salladım, kocam da tatmin olmuşa benziyordu.

“Anladım. Bu uygun. Eğer ben lezzetliysem çekinmeyin beni yiyin.”

Ben ve kocam önce Yu’yu kemirdik. Ben Yu’nun omzunu, kocamsa kolunu ısırdı, dillerimizle tadını yokladık. Yu’da tuzluca bir tat vardı.

Kocam da onun kolunu defalarca ısırarak konuştu: “Siz tuzlusunuz Yu Bey, herhangi bir baharat eklenmeden yenebilirsiniz. Eğer sizi yemeye karar verirsek, büyük bir saygıyla yenileceğinize söz veriyorum.”

“Sıra bende.”

Kocam çekine çekine beni ısırdı ve, “Acı…” dedi. “Üçümüz de Pohapipinpobopya’lı olduğumuz hâlde tatlarımız farklı.”

Yu kendi kolunu kemirdi, merakla benim dizimi yaladı.

“Biraz metalik bir tat var. Kan tadı karışmış olabilir.” Dizimden dilini ayırarak, bu kez kocamın işaret parmağını kemirdi.

“Nasıl bir tadım var?”

“Bana biraz tatlı geldi.”

“Gerçekten mi?”

Tatlarımız hakkında yorum yaparak hevesle birbirimizi kemirdik.

“Karnım acıktı. Demin Dünyalı yedik halbuki,” diye iç çekti kocam. “En lezzetlimiz hangimiz bilemedim.”

“Bu gidişle birbirimizi yiyip duracağız.”

Baldırları, sırtları, topukları, çeneleri kemirdik. İçimde abes bir açlık vardı ve Yu da kocam da lezzetli geliyordu. Artık yüzeyden ısırma kâfi gelmiyordu, birbirimizin etine dil ve diş uzattık. Göz kapağı ısırılırken kocam şöyle mırıldandı: “Buraya geldik geleli ara sıra şöyle düşünüyorum: Belki de gerçekte bir tek bile Dünyalı yoktur. Hepimiz Pohapipinpobopya’lı olabiliriz. Belki de en baştan beri herkes Pohapipinpobopya’lıydı da kendimizi Dünyalı sanmamıza yol açan beyin yıkama sadece biz üçümüzde etkisini kaybetti. Dünyahhk, Pohapipinpobopya’lıların bu gezegende yaşaması için yaratılmış bir illüzyon olabilir.”

Yu, kocamın dirseğini ısırarak usulca hak verdi: “Olabilir. Belki de o yüzden bizi kurtarmaya gelmediler. Herkes rüyadan uyandı, *uzaylı gözüyle* bakarak bizi kurtarmanın mantıksızlığını gördüler.”

Ben şevkle ikisini yiyordum, konuşmaya katılmadım. Onları pilavla beraber yiyebilsem kimbilir ne kadar leziz olurlardı. Geri kazandığım dilim, şekerli, biberli, tuzlu tatları güzelce alıyordu. Aniden, “Ah, kulak…” dedim.

“Ne oldu? Kulak mı lezzetli?”

Cevap vermeksizin, gözümün önündeki butu ısırdım, hâlen bozuk olan sağ kulağımı yırtarcasına esen bir rüzgârın sesini duymuştum, sonra da gürültü tamamen silinmişti; aniden, dünyanın sesleri kulağıma dolar olmuştu. Kurtulan kulağıma ilk gelen ses, yemek yiyiş seslerimizdi. Bu ses kulak zarımı sarsıyor, titretiyor, içime akıyordu.

“Ne olursa olsun hayatta kalınacak,” diye fısıldadım. Bu ses de sağ kulağıma girdi ve kulak zanmı titreştirdi.

Pencerenin dışında kar yağmaya başlamıştı. Odadaki mum ışığını yansıtarak bembeyaz parlayan karlar uzaydan dökülüyordu. İpekböceklerinin pullarını düşündüm. Sayısız ipekböceğinin odadan havalanıp, pullarını ortaya saçarak uçtuklarını hayal ediyordum.

Simsiyah boşluktan dökülen karlar yeri bembeyaz boyuyordu. Kar, dışarıdaki canlıların seslerini örtmüştü; mum ışığının titreştiği bu odada sadece yemek yeme seslerimiz, durmaksızın işitiliyordu.

Bir süre sonra “aydınlık zaman” başladı.

Burnuma bir Dünyalı kokusu geldi ve uykulu gözlerimi araladım.

Dünyalı saçlarından örülü sıcak yastığımdan başımı kaldırmadan, dalgınca gözlerimi kilimlerde gezdirdiğimde, yere yuvarlanmış bir parmak kemiği gördüm. Hâlâ et tadı alıyordum, ağzıma koyup emdiğim o kemik ben uyurken ağzımdan düşmüştü. Salyayla kaplı kemiğe elimi uzatıp onu tekrar ağzıma koydum. Kemikte hâlen biraz et tadı vardı, yavaşça onu yaladım.

Yığılmış karların soğuğu yüzünden tüm pencereleri sıkı sıkıya örtmüş olmalıydık ama bir yerlerden rüzgâr giriyor, kâkülümü oynatıyordu.

Dünyalılara mahsus o süte batırılmış domuz etini andıran hem tatlı hem hayvansı koku burnuma geldi.

“Pohapipinpobopya’lılar mı?”

Yavaşça doğrulup, tuhaf kokunun geldiği yana baktım. Kapının öte yanında, karlardan akseden beyaz bir ışık gördüm.

Yanımda uyuyan Piyut’u kucakladım. Piyut artık Dünyalı saçlarından örülmüştü ve eskisinden farklı görünüyordu. Siyah ve gri ve beyaz tellerin bir karışımından oluşan Piyut, sırnaşırcasına bana sokuldu.

Piyut’a sarılmış kollarımla, döşemenin gıcırdadığını algıladım. Gövdemi kaldırıp yere düşmüş bir baldıra uzandım. Baldırı sertçe sarsarak fısıldadım: “Yu.”

Zayıflayıp bir deri bir kemik kalmış kocam, bu sarsıntıya tepki verdi. Şişmiş karnını, korumak istercesine iki koluyla sardı ve gözlerini açtı.

Kocam, “karanlık zamanda” yaptığımız kollu çorbayı yerken uyumuş olmalıydı. Değerli gıda dökülmesin diye çorba kasesini televizyon sehpasına kaldırdım ve kocamın yanında uyuyan uzaylıya seslendim: “Yu.”

Yu’nun karnı kocamınkinden de şişkindi. İnce teni kocaman kabarmıştı. Gergin derisinin altından kaburga kemikleri seçiliyordu. Seslenişimi fark eden Yu gözlerini ovuşturarak, ortak sözcüğümüzü fısıldadı: “Pohapipinpobopya.”

O sırada zeminin gıcırtısı şiddetlendi, ayak sesleri ve titreşimleriyle birlikte Dünyalıların kokusu güçleniverdi.

Yu da kocam da doğruldular, gövdelerimizi birbirine yaklaştırdık. Kocam ve Yu, şişkin karınlarını korumak istercesine büzüşerek çömeldiler, ben ise Piyut’u göğsüme bastırdım.

“Aaaaa!”

İlk başta ne olduğunu anlamadığım bu ses bir Dünyalının çığlığıydı. Kapının diğer yanından beliren, ablamın sesiydi. Görüntümüzü gören ablam bir daha, yüksek sesle bağırdı: “Aaaaaaaa!”

Ablamın yanında annem de vardı. İkisi de tiz seslerle bağırıştılar. Onların çığlığına telaşlanan diğer Dünyalıların ayak sesleri yaklaştı. Annemin arkasında, turuncular giymiş birkaç dünyalı belirdi.

Kıyafetlerinden, kurtarma ekibi denilen mesleği yapanlar olduklarını anladım.

“Dünyalılar,” diye mırıldandım.

Kurtarma ekibinin Dünyalıları, birbirlerine sokulup bize baktılar ve öğürerek ellerini ağızlarına bastırdılar. Gözünü üstümüze diken erkek Dünyalılardan biri, zor çıkardığı bir sesle, “Siz… insan mısınız?” dedi.

Üçümüz birbirimize baktık.

“Pohapipinpobopya?”

“Pohapipinpobopya.”

Yu şişkin karnını sağ eliyle okşayarak, Dünyalıların lisanıyla o kişiyle konuştu: “Bizler Pohapipinpobopya’lı uzaylılarız. Sizler de öyle değil misiniz?”

Erkek, büyük bir hayretle salyasını tükürdü; belki de ayakta durduğu hâlde mide suyunu kusmuştu. Onun yanında duran başka bir erkek Dünyalı, hırıltılı bir sesle sordu: “O karnınızın hâli ne?”

“Biz üçümüz de hamileyiz,” dedi kocam, şişmiş karnını iki eliyle tutarak. Dünyalılar titriyorlardı. Solgun benizlerle geriye çekildiler. Yu, sevecen bir sesle onlara gülümsedi: “Üzülmeyin. Şimdi öyle olmasanız bile, herhalde sizin içinizde de bizim gibi bir şey uyuyor. Yakında size de bulaşacak. Yarın sayımız daha da artacak. Sonraki gün, daha da çok olacağız.”

Yu kibarca açıkladığı hâlde Dünyalılar onu duymamış gibiydi. En arkada olanları şiddetle öğürüyordu.

“Dışarı çıkalım mı? Geleceğimiz bizi bekliyor.”

Yu’nun bu sözünü kocam başıyla onayladı.

Biz üç Pohapipinpobopya’lı uzaylı, ellerimizi ve ayaklarımızı birbirine dolayarak bütünleştik ve ayağa kalktık. “Aydınlık zamanın” ışığı, karın yansıtmasıyla birlikte, dışarıdaki dünyadan bizim uzay gemimize yumuşakça doluyordu. El tutuşarak, omuz omuza vererek, Dünyalıların yaşadığı gezegene doğru yavaşça adım attık. Işığa sarılı bizleri selamlamasına yükselen Dünyalıların bağırışları, bu gezegenin uzak köşelerine, ormanları sarsarak yayıldı.

SON